

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

everything will burn away but him

embers

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Claire Kent

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

EMBERS

CLAIRE KENT

İÇİNDEKİLER

Embers

HakkındaBölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Sonsöz

Claire Kent Hakkında

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif hakkı© 2022 Claire Kent'e aittir. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

EMBERS HAKKINDA

Bir kıyamet yaşayacağımı hiç düşünmemiştim ama sanırım kimse yaşayamaz. Artık ailem yok ve şiddet dolu, kaotik bir dünyada beni güvende tutabilecek tek kişi ölen erkek arkadaşımın kaba, medeni olmayan babası. Ondan hoşlanmıyorum. Hem de hiç. Cal güvenmek son kişi ama şimdilik elimdeki tek kişi o.

Sonunda hayatta kalmaya çalışırken alışılmadık ortaklar haline geliyoruz, ama sonra ona karşı hislerim değişmeye başlıyor. Cal'dan daha fazlasını istiyorum ama belki de istememeliyim. En önemli şeyi kaybetme riskini göze alamam.

Bildiğim bir şey var. Bizimki gibi kırık dökük bir dünyada her şey yavaş yavaş yok olur. Onun dışında her şey.

DARBE SONRASI BİRİNCİ YIL, SONBAHAR

SILAH SESLERİ VE ÇIĞLIKLAR SABAH BAŞLAR.

Buna neyin sebep olduğunu bilmiyoruz ama Derek ve ben hafif şiddet seslerini duyar duymaz annesinin evinin bodrumuna sığınıyoruz. Belki de başka bir isyandır; kasabanın yiyecek ve erzaklarından geriye kalanlar için savaşılan daha acımasız ya da daha çaresiz insanlar. Ya da daha büyük ihtimalle şiddet yanlısı yabancılardan oluşan bir çetedir. Daha büyük sürüler halinde gruplaşmaya başladılar ve kasabadan kasabaya seyahat ederek, her kaynak tüketilene ve geriye yanan molozlardan başka bir şey kalmayana kadar ayırım gözetmeksizin öldürüyor ve yağmalıyorlar.

Henüz bizim kasabayı vurmadılar. Belki o gün bugündür.

Asteroidin Avrupa'ya çarparak tüm bir kıtayı yok etmesinin ve tüm gezegeni kıtlık, kargaşa ve doğal felaket sarmalına sokmasının üzerinden bir yıl geçti.

Annem bir markette çalışıyordu ve daha asteroid çarpmadan önce bir gıda isyanında öldü - market raflarını yağmalayan dehşete düşmüş bir kalabalık tarafından ezilerek öldürüldü - ben de Derek ve annesinin yanına taşındım. Lise ikinci sınıfım boyunca erkek arkadaşımı ve bir gecede dünyada sahip olduğum tek kişi haline geldi.

Öğleden sonra, Derek ve ben bir seçim yapmak zorundaydık. Acımasız sesler daha da kötüleşti. Daha yüksek. Daha da yakınlaştı. Bu sıradan bir isyan olamaz. Onlar hep birkaç saat sonra sona ererdi.

O çetelerden biri. Eninde sonunda bu eve ulaşacaklar. Kentucky'de küçük bir kasabanın dış sınırındayız ama bizi gözden kaçıracakları kadar uzakta değiliz.

"Belki ikimiz de o boşluğa sığabiliriz." Derek'in önerisi ikimizin de saatlerdir konuştuğu ilk öneriydi.

"Bizi bulurlar. Bu evde bizi güvende tutacak kadar iyi bir saklanma yeri yok."

Derek başını sallıyor, o boğuk ve kesik kesik öksürüyor, içgüdüsel olarak ses çıkarmamaya çalışıyor. "O zaman çıkmamız gerekecek. Babama gidelim."

Bu seçeneği seçeceğini bildiğim halde yüzümü buruşturuyorum.

Babası şehrin dışında bir dağda yaşıyor. Çete muhtemelen onu asla bulamaz, çünkü onlar daha kalabalık bölgelerde, yağmalanacak çok sayıda insan ve malzeme olan yerlerde takılırlar.

Derek'in babasıyla ilişkisi her zaman çatışmalı olmuştur. Hayatının ilk sekiz yılında annesi babasına hamile kaldığını ve bir oğlu olduğunu bile söylemedi, bu yüzden babasıyla hiçbir zaman normalde olabilecekleri kadar yakınlaşamadılar. Yine de Derek onu hâlâ ailesi olarak görüyor.

Babasını sevmiyorum. Hiç sevmedim. Beni korkutuyor. Kaba ve sert görünüyor. Sanki kendisi de o çetelerden birine aitmiş gibi.

"Rachel, lütfen." Derek bir başka öksürük krizinin içinden konuşmaya çalışıyor. "Yapmak zorundayız. Başka ne seçeneğimiz var ki?"

Başka bir seçenek yok. Bu sonuca hemen varıyorum.

Burada kalamayız. O canavarlar sonunda bu eve ulaştığında öldürüleceğiz ya da daha kötü bir şey olacak. Kasabada pek çok tanıdığımız var ve bazıları Derek'in annesi geçen ay öldüğünden ve biz tek başımıza kaldığımızdan beri bize yardım etmek için ellerinden geleni yaptılar. Ama buradaki diğer herkes de kaçacak, kendilerini kurtarmak için savaşıyor. Benim kimsem yok, Derek'in de sadece babası var.

"Tamam," diyorum sonunda. "O zaman şimdi gitmemiz gerekiyor. Hemen şimdi."

Şimdiden kendini ayağa kaldırmaya çalışıyor. Derek'in açık kahverengi saçları ve yumuşak kahverengi gözleri var ve beni gerçekten tanımaya çalışan tek çocuktu. Son üç şişe suyumuzu ve bayat krakerlerimizi eski bir sırt çantasına doldururken her zamankinden daha kötü öksürüyor. Yatak odalarımıza koşup her birimiz için birkaç çift iç çamaşırı ve birkaç temiz gömlek alıyorum. O da annesinin

İyi okunmuş bir İncil, el fenerimizi ve kalan tüm buldum.

Ve hepsi bu kadar. Üzerimizdeki kıyafetler dışında, çantanın içindekiler dünyada elimizde kalan tek değerli şeylerdir.

Omuzlarındaki kayışları düzenliyor ve başını sallıyor. "Tamam. Hazır."

"Kasabadan uzaklaşana kadar koşmamız gerek. Şu eski Exxon istasyonuna gidin, oradan Wolf Creek Yolu'na çıkabiliriz. Bu bizi babana götürecektir."

"Evet."

"Bunu yapabilecek misin?"

Annesi, havadaki toz ve döküntüler nedeniyle tanıdığımız insanların yarısını etkileyen akciğer hastalığından öldü. Derek'in akciğerlerinin de zayıfladığına eminim. Her gün öksürüğü daha da kötüleşiyor.

Solgun ve şimdiden terliyor. Onu üzmeyecek olsa sırt çantasını kendim taşımayı teklif ederdim. Bana bir kez daha başını salladı. "Hadi gidelim."

Biz de . Koşuyoruz.

Hızlanırken zihnim neredeyse bir yıldır içinde bulunduğum kasvetli, gerçeküstü pusla bulanıklaşıyor. Ayaklarım istikrarlı bir şekilde kaldırıma çarpıyor ve kalın, kirli hava yüzüme çarpıyor.

Üç iğrenç görünüşlü adam gürültülü, korkutucu motosikletlerle kükreyerek gelmeden önce sadece bir blok ilerleyebildik. Bizim kasabadan değiller. Bunu hemen anladım. Belli ki saldıran çetenin bir parçasıydılar ve kaçanları arıyor olmalıydılar.

Bizi bulmaları bizim kötü şansımız.

O kadar nefes nefese kalmışım ki ayrıntıları zar zor kaydedebiliyorum ama etrafımızı sardıklarında yüzlerinde beliren kötücül zevki asla unutmayacağım.

On yedi yaşındayım ve hiçbir şey beni bu ifadeler kadar rahatsız etmedi.

Derek beni korumak için nafile bir çabayla önüme geçti ama öksürük krizine tutuldu ve öylesine bastırdı ki belini büktü.

Silahım yok. İşe yarar bir yeteneğim yok. Çok küçük ellerim ve giydiğim yıpranmış tenis ayakkabılarımdan başka bir şeyim yok.

Adamlardan biri kıkırdıyor.

Öleceğim. O anda bunu çok net görebiliyorum. Öleceğim ve bu gerçekleşmeden önce çok acı çekeceğim.

Sesin çatırtısı birdenbire geldiğinde, onu tanıyamıyorum. Hem de hiç. Ta ki çirkin kıkırdayıcı yere yığılıp kafasının yarısı bir kurşunla kopana kadar.

Sesin kaynağına doğru döndüm. İri yarı, kaba saba, sakallı bir adam bir kamyonetin şoför mahallinden dışarı sarkmış, korkutucu görünümlü bir tüfekte nişan almış. Ben izlerken diğer iki adama ateş ediyor ve ben daha kim olduğunu ve ne yaptığını anlayamadan yere yığılıyorlar.

Derek hâlâ öksürüyor ama şimdi doğrulmaya çalışıyor. "Baba," diye boğuk bir ses çıkarıyor.

"Kamyona bin evlat. Buradan defolup gitmen gerek." Adamın sesi de görünüşü kadar huysuz ve iticiydi. "Annen nerede?"

"O öldü." Bu haber babasını etkilediyse de yüzünde bunu göremiyorum ama Derek fark etmiş gibi görünmüyor. "Bizi nasıl buldun ki?"

"Kasabanın saldırı altında olduğunu duydum ve endişelendim. Seni ve anneni almaya geliyordum. İyi ki zaten beni korumaya Şimdi kamyonu bin."

"Ancak Rachel da gelebilirse."

"Bana ne lan? Sen de kızım. Kızınızı kaldırıp arkaya geçin. Hemen şimdi."

Derek'in annesi dindar bir kilise müdavimiydi ve asla "*heck*" ya da "*gosh*" demezdi. Onun bu kaba saba, asosyal, antisosyal tipte takıldığını hayal bile edemiyorum ama belli ki on sekiz yıl önce takılmış. En azından bir kere.

Derek kamyonun arkasına tırmanmaya başlıyor ve ayakları üzerinde o kadar dengesiz duruyor ki ona yardım etmek için duraklıyorum. Ben daha yardım edemedi iki iri el birden ortaya çıkıyor ve beni kamyonun kasasına doğru kaldırıyor.

Dokunulmaktan hoşlanmam. Herhangi biri tarafından. Bu iğrenç, dost canlısı olmayan yabancı tarafından kesinlikle hırpalanmak istemiyorum. Bir dakika önce hayatımızı kurtardığını hatırlamadan önce ona ters ters baktım.

Beni tamamen görmezden geliyor ve Derek'e küçük bir tabanca uzatıyor. "Al bakalım. Birini görürsen vur."

"Yapamam-" Derek'in öksürüğü itirazını keser. "Ben yaparım." Silaha uzandım. "Nasıl yapacağımı biliyorum."

"Tamam." Babası silah kullanma yeteneğimin onaylanmasını beklemiyor. "Hepiniz dayanın. Bu kolay bir yolculuk olmayacak."

Yalan söylemiyor. Muhtemelen hayatım boyunca yaptığım en kötü yolculuktu. Bizi engebeli arka yollardan götürüyor -bazıları yol bile değil- ve diğer birkaç aracın yolundan çekilmek zorunda kalıyor. Şehrin hemen , motosikletli bir saldırgan bizi durdurmak için önüne kırdığında, hızlanıyor ve ona çarpıyor. Adam ve motosikletin yere çarpmasıyla oluşan sert çarpma ve çıtırdama sesi neredeyse öğürmeme neden oluyor.

Tabancayı birkaç kez ateşledim ama bir şey vurduğumu sanmıyorum. Nasıl ateş edileceğini biliyorum. Neredeyse herkes geçen yıl emniyet ve güvenliğin artık hafife alınamayacağını öğrendi ama ben bu konuda pek iyi değilim.

Hiç fark etmez. Hiçbir şey Derek'in babasını durduramıyor ve kimse bize ulaşmayı ya da bizi durdurmayı başaramıyor. Birkaç dakika sonra kasabadan çıktık ve Wolf Creek Yolu'nu kullanarak dağa tırmandık.

Sonunda toprak bir yola sapıyoruz ve daha da yükseğe tırmanıyoruz. Çimlerin üzerine belli bir açıyla park etmiş terk edilmiş bir minibüsün yanından geçiyoruz. Sonra büyük, çatallı bir ağaç. Sonunda küçük, köhne bir kulübeye giden çakıllı bir yola ulaşıyoruz. Ya da belki kulübe onu tanımlamak için daha iyi bir kelimedir.

Kamyon tam önümde durduğunda, kapağı indiriyorum. ve dışarı tırmanıyorum. Dizlerim titriyor ve midem bulanıyor. Elimi karnıma koydum.

Derek'in babası sürücü koltuğundan indi ve bana doğru birkaç adım attı. Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

Kalın bir örgü halinde toplanmış uzun siyah saçlarım ve yemyeşil gözlerim var ve çoğu insan benim güzel olduğumu düşünüyor. On üç yaşımdan beri erkeklerin görünüşümle ilgili iğrenç ya da ürkütücü yorumlarına katlanıyorum. Yüzüm ve vücudum hayatımı kolaylaştırmak için kesinlikle hiçbir şey yapmadığından, göreceli çekiciliğimi o kadar da önemsemiyorum, ama yine de insanların görünüşümü beğenmesine alışkınım.

Kimsenin bana Derek'in babasının şu anda yaptığı gibi sabırsız ve klinik bir değerlendirme yapmasına kesinlikle alışık değilim. "Ben Cal Evans. Sen kimsin?"

En azından artık ona Derek'in babası dışında seslenebileceğim bir şey var. "Rachel. Ben onun kız arkadaşayım."

Cal'ın gözleri kısa bir süreliğine kamyona yaslanmış boğazını temizlemeye çalışan Derek'e kayıyor. Sonra bana "Ailen nerede?" diye sordu.

"Sadece annem vardı. O da öleli bir yıldan fazla oldu." "Şu anda ulaşmak istediğin başka bir yer var mı?"

"Derek'le kalmak istiyorum." Artık hayattan ne beklemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok ama şu kadarını söyleyebilirim. Derek neredeyse, ben de orada olacağım. Sahip olduğum tek kişi o.

Babası başıyla onaylıyor, yorum yapmadan ifademi kabul ediyor. Sonra bakışlarını oğluna çeviriyor. "Annene ne oldu oğlum?"

"Geçen ay öldü. Ciğerleriydi. Herkes kapıyor."

Cal cevap vermeye başlar ama Derek tekrar öksürmeye başlayınca durur. Hiçbirimiz bariz olanı söylemiyoruz.

Bir dakika sonra, Derek sakinleştiğinde Cal sorar, "Neden bana annenin öldüğünü söylemedin? Yardım edebilirdim."

"Sana söylemek istemedim," diye yanıtlıyor Derek. "On sekiz yaşındayım ve aramız iyiydi."

İyi değildik. Son bir aydır zar zor geçiniyorduk. Ama bu konuda Derek'le ters düşmeyi aklımdan bile geçirmem. Bu onun babası. Seçimleri o yapar. Eğer hala annem olsaydı, onunla ilgili kararları ben .

"Bana söylemeliydin." Cal döner ve eve doğru eliyle işaret eder. "Şimdilik burada kalman gerekecek. Kulübede sadece bir oda var ama idare ederiz. Yatak konusunda ne yapabileceğime bakacağım."

Derek, "Teşekkürler." diyor.

Muhtemelen ona da teşekkür etmeliyim ama etmek istemiyorum. Bu adamdan hoşlanmıyorum. Kaba saba ve kaba görünümlü biri. Ne için olduğunu bilmesem de birkaç yıl hapis yatmış. Yaltaklanmak istememe neden oluyor.

Evet, hayatımızı kurtardı ve bu iyi bir şey ama bu konuda bu kadar pislik yapmasına gerek yok.

Kendi oğlunu birazcık bile önemseseydi, uzun zaman önce onu kontrol ediyor olurdu.

Birkaç saat sonra, Cal ile burada kalacağımız konusunda artık iyimser değilim. Küçük kulübe gerçekten de sadece bir oda.

bir banyo bile yok. Sadece arkada iğrenç bir müştemilat var. Bahçede tavuklar ve domuzlar, birkaç köhne ek binayı dolduran dağınıklık ve her yere park edilmiş çok fazla araç var.

Geçtiğimiz yılki yoksun yaşam tarzımızla karşılaştırıldığında bile kirli ve iç karartıcı hissettiriyor.

Elbette şikâyet etmiyorum. Hoş olmayan ortamlardan hoşlanmayacak kadar yüzeysel olabilirim ama Derek'i ve beni hayatta tutan bir adama sızlanacak kadar bencil değilim.

Kulübede elektrik ya da su tesisatı yok ama kasabada da elektriğimiz ve suyumuz yoktu, aylardır da yok. En azından burada bir kuyu var.

Kulübede daha fazla suya ihtiyacımız olduğunda, gidip biraz almak için gönüllü oluyorum.

Daha önce hiç bu şekilde su almamıştım ama uzun elbiseli ve takkeli bir kızın eski moda bir taş kuyuya akan küçük bir kovayı doldurduğunu hayal ediyorum. O kadar zor olamaz.

Yanılıyorum. Öyle bir şey değil.

Kabinin arkasında iki büyük metal tank ve büyük bir kabı doldurmak için yukarı aşağı pompalamam gereken büyük bir han- dle var. Doldurmak için yeterli suyu pompalamak gücümün çoğunu alıyor ve sonra onu içeri taşımak için mücadele ediyorum.

Yine de yapıyorum. Bunu açıkça belirtmeliyim. Kısa boylu ve küçük kemikliyim ve sağlıklı beslenmeyeli uzun zaman oldu. Büyük ve güçlü olmayabilirim ama idare ediyorum. Taşırken iki elimle kabın sapını sıkıca kavriyorum ve yalpalamamdan dolayı çok az bir kısmı dışarı akıyor.

Kesinlikle kulübeye kendi başıma dönebilirdim. Cal'ın o sinir bozucu haliyle bir anda ortaya çıkıp su kabını elimden almasına ihtiyacım yok.

"Ben aldım!" Hem Derek hem de ben onun merhametine kaldığımız için bu adama iyi davranmanın daha akıllıca olduğunu hatırlamadan önce tepki veriyorum.

"Evet, yaklaşık yarısı yere dökülüyor." Gözleri Derek'inki gibi yumuşak ve kahverengi değil. Koyu grimsi bir renkte ve beni yere yapıştırıyor. Saçları ve sakalı orta kahverengi, kesilmemiş ve karışık ve sol kolunun açık kısmını kaplayan çirkin yara izleri var.

Onu başka bir yerde görseydim, güvenli bir şekilde ondan uzak dururdum.

"Suyun yarısı değildi. İyi gidiyordum."

"Burada başarılı olmak istiyorsan çok daha iyisini yapman gerekecek. Çok yumuşaksın. Her şey çok kolay oldu."

Neredeyse öfkemden boğulacaktım. "Kolay mı? Hayatımın kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

Cevap vermek için ağzını açıyor ama birden o kadar sinirleniyorum ki izin vermiyorum.

Bunun yerine, ona gerçekten izin verdim. "Babamı hiç tanımadım. Annem ve ben zar zor geçiniyorduk. Annem sürekli çalışırdı, bu yüzden altı yaşımdan beri yemek pişirmek, temizlik yapmak ve evdeki her şeyi tek başıma yapmak zorundaydım. Derek'e kadar hiç arkadaşım olmadı. Annemden başka kimsem olmadı. O da öldü. Sen burada tavuklarıyla, domuzlarıyla ve tüm o iğrenç dağınıklığıyla tek başınayken ve oğlunu kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakırken, bizim için son bir yıldır yiyecek aramak kolay mı sanıyorsun?"

Ben spontane ya da tedbirsiz bir insan değilim. Dikkatli ve uyanık olmayı öğrendim. Düşüncelerimi kendime saklamayı. Böylesi her zaman daha güvenli olmuştur. Hiç arkadaşım olmamasının nedenlerinden biri de bu. Diğer insanlara güvenmek konusunda isteksiz büyüdüm. Tüm bunları neden şimdi Cal'a söylediğime dair hiçbir fikrim yok, olabilecek en kötü anda.

Gözlerimi kırıştıyorum, patlamam beni gerçekten şaşırtıyor.

Kalın kaşlarını hafifçe kaldırıyor, belki o da şaşırmıştır. "Kolay olmadığını biliyorum. Kimsenin olmadı. Ve ne olursa olsun, daha fazlasını yapmak istedim. Her ay Derek'in annesine yardım edip edemeyeceğimi sordum ama o hep reddetti. Artık bunların hiçbir önemi yok. Daha ne kadar kötüye gideceğini anlamıyor gibisin."

Bu adama katlanamıyorum. Aslında uyuz sakalını yüzünden kazımak istiyorum, ki bu alışık olduğum bir duygu değil. Ama nedense söylediklerine hâlâ inanıyorum. "Daha ne kadar kötü olabilir ki?" Dünyanın şu anda olduğundan daha çirkin ve daha zor bir hale gelmesi fikri beni dehşete düşürüyor.

"Sadece bir yıl oldu, kızım. Bundan çok kötü olacak." Yıpranmış spor ayakkabılarımdan uzun, siyah saç örgüme kadar beni baştan aşağı süzüyor. "Çok yumuşaksın. Sertleşmen gerekecek."

Öfkeli bir nefes daha çekiyorum ama bu sefer ona ne düşündüğümü söylememe fırsat vermiyor. Topuklarının üzerinde dönüp eve doğru ilerliyor ve omzunun üzerinden sormak için duraklıyor: "Ne zamandır öksürüyor?"

Midem artık bana tanıdık gelen yavaş bir korkuyla düşüyor. "Aylar. Hiç iyiye gitmiyor."

Sarsıntılı bir baş hareketiyle Cal uzaklaşır.

Bacakları uzun ve omuzları geniş. tüm alanı dolduruyor gibi görünüyor, dışarıda bile kalabalık hissettiriyor. Yüzünün ve saçlarının yıkanması gerekiyor. Elleri benimkinden iki kat daha büyük. Küfür etmeden konuşamıyor ve gülümsediğini hiç görmedim.

Erkek arkadaşımın beleşçi babasından başka bir şey olmamalıydı. Onun yerine, beni hayatta tutan tek şey o.

DARBE SONRASI İKİNCİ YIL, YAZ

SEKİZ AY SONRA, KUYUDAN TEKRAR SU POMPALİYORUM. I

Artık bunu kolayca yapabiliyorum ve son zamanlarda dışarı çıkmak için tek bahanem bu.

Derek hasta ve giderek daha da hasta oluyor, bu yüzden neredeyse tüm zamanım küçük, karanlık kulübede onunla ilgilenmekle geçiyor.

Annesini öldüren akciğer hastalığı onu da öldürecek. İşaretlerin geldiğini uzun zamandır görüyordum ve aylardır kısa bir iyileşme ya da daha iyi günler geçirmedi.

Derek benim tek arkadaşım. Tek ailem. Öptüğüm tek çocuk. Ve herhangi bir geleceğimiz olmadan önce ölecek.

Biz şey yapmadan önce.

Artık bunun için ağlamıyorum. Hiçbir şey için ağlamıyorum. Her günümü sadece Derek'i rahat ettirmek için elimden gelene odaklanarak ve o öldükten sonra başıma gelebileceklerden korkmamaya ve hatta hayal etmemeye çalışarak geçiriyorum.

Böyle yaşanmaz ama başka bir şey de yapamıyorum.

Kabı yarısına kadar suyla doldurmuştum ki Cal birden ortaya çıktı, beni iterek yoldan çekti ve büyük kolu benim için pompalamaya başladı. Artık eskisinden daha güçlüyüm -çünkü burada daha fazla el işi yapıyorum ve daha sağlıklı besleniyorum- ama Cal

hala benim iki katım, bu yüzden pompayı elimde tutmaya çalışmak kaybedilmiş bir savaş.

"Ben iyiydim."

"Geçiyordum." Bugün dışarıdaydı ve yeni dönmüş olmalı. Kamyonetin ya da motosikletin yaklaştığını duymadım ama her zaman araba kullanmaz. Nereye gittiğini ya da gittiğinde ne yaptığını bilmiyorum ama her zaman yiyecek ya da erzakla geri döner.

Çok değil ama yetecek kadar.

Cal'in üzerinde eski bir kot pantolon ve kolları yırtılmış, sol çapraz yara izlerini ortaya çıkaran lekeli bir tişört var. Terliyor ve yanağında bir leke var, sanki yıkanmamış elleriyle yüzünü silmiş gibi. Şu anda yaz olması gerekiyor ama yazın olması gerektiği kadar sıcak değil. Atmosferdeki toz tabakası güneşi çok fazla engelliyor, bu yüzden elimizde kalan tek şey kalın, kirli hava ve gri, nemli, güneşsiz günler.

Suyu pompalarken kollarında dalgalanan kaslara boş boş bakıyor, hayatın beni bu sert, kalpsiz adama bu kadar yakın olmaya zorlamamış olmasını diliyorum. Aylarca burada Derek'le birlikte yaşadıktan sonra onu daha iyi tanımak ve hatta belki de sevmek doğal olabilirdi ama ben sevmiyorum.

Cal hala bana yabancı gibi geliyor. Uzak kalmasını tercih ettiğim biri. Yapmam gereken tüm işleri bana bıraksa da kulübeden bu kadar sık ayrılmasından memnunum. Cal ile yakın olmaktansa tek başıma kalıp Derek'le ilgilenmeyi tercih ederim.

"O nasıl?" Cal bana bakmadan soruyor.

Bir nefes alıyorum ve bırakıyorum. "Aynı. İyileşmeyecek."

"Biliyorum."

Yüzüne bakıyorum ama bunun onu rahatsız ettiğine dair bir işaret göremiyorum.

Kendi oğlu. Gözlerinin önünde ölüyordu.

Son zamanlarda o kadar derin bir depresyona girdim ki, herhangi bir türden güçlü duyguyu zar zor üretebiliyorum. Ama nedense onun gergin, hareketsiz yüzüne bakmak beni o kadar öfkeliyor ki kendimi tutamıyorum.

"Umurunda mı ki?"

Gözlerini kırıştırıyor ve başını çeviriyor, kızgın soruya şaşırdığı belli. Konuşuruz tabii ki. Pratik meselelerin üzerinden geçeriz ya da

Birbirimizin isteklerini. Ama gerçek konuşmalar yapmıyoruz ve uzun zamandır benden gerçek bir duygu duymadı.

Şu anda bunun nereden geldiğinden bile emin değilim. "Ölüyor olması umurunda mı?"

"Bunu umursamak hiçbir şeyi değiştirmeyecek," diyor bana huysuzca. "Onu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Kentucky'nin her yerinde, Tennessee ve Batı Virginia'da avlandım ama onun için antibiyotik bulamıyorum. Artık kimsede yok."

"Bunu biliyorum." Aslında bunca zamandır aradığını bilmiyordum ve bu beni daha iyi hissettirdi. Sanki dünyada Derek gittiğinde onu özleyecek tek kişi ben değilmişim gibi. "Ama bunu önemsemek *seni* değiştirebilir. O senin oğlun. Fazla zamanı kalmadı."

Cal pompalamayı durdurdu. Kaptaki suya bakıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Sadece birkaç titrek nefes alıyor.

Ve ilk kez, bu adamın gerçekten bir kalbi olduğunu görebiliyorum. Şu anda acı çeken bir kalp. Hatta belki benimki kadar.

"Önemsiyorsun" derken sesim *daha* yumuşak.

"da fark etmez. Benim yapabileceğim bir şey yok."

"İçeri girip yatağının yanına oturabilir ve onunla konuşabilirsiniz. Onun yanında olduğunu bildiğinden emin ol. Bu onun için önemli olacak ve elimizde kalan tek şey bu." Artık ağlayamayacağımı düşünmeme rağmen gözlerim hafifçe yanıyor.

Cal bir nefes daha alır. Sonra başını sallar ve uzaklaşır. Su kabını pompanın yanına bırakır.

Doldurmayı bitirdim ve içeri taşıdım. İçeri girdiğimde Cal'ın çoğu zaman varlığımdan bile haberdar olmamasına rağmen beni dinlediğini görüyorum. Evdeki tek düzgün yatağın yanında oturduğum küçük sandalyeye kıvrılmıştı.

Hiçbir şey söylemiyor ama Derek'e doğru uzandı. Yaklaştıkça onu görüyorum.

Oğlunun elini tutuyor.

Üç hafta sonra, Cal ve ben Derek'in mezarı başında duruyorduk.

Bu sabah öldü. Dün huzursuz bir bilinçsizliğe sürüklendi ve bir daha gözlerini açmadı.

Gezilerinden birinde Cal bir şekilde bir tabut buldu. İpek astarlı, koyu renkli, cilalı ahşaptan güzel bir tabut. Derek'i elimizden geldiğince temizledik ve içine yatırdık. Kapağı kapattığımızda uyuyan bir çocuk gibi görünüyordu.

Cal tabutu daha önce kazdığı bir çukura indirmek için bir ip hazırladı. Şimdi birkaç kelime söyleyip çukuru doldurmaktan başka yapacak bir şey yok.

Ağlamıyorum. Hiçbir şey değilim. Sadece yorgun ve hissizim. Sanki son altı ayda yapabileceğim tüm yası yapmışım ve şimdi geriye hiçbir şey kalmamış gibi hissediyorum.

Cal yanımda gergin ve sessiz. Belki o da benim gibi hissediyordur. Eminim oğlunu adamın yapabileceği kadar çok seviyordur. Son birkaç haftadır Derek'in yanında oturarak, onunla biraz konuşarak, orada olduğunu bilmesini sağlayarak daha iyi bir iş çıkardı.

Bu da bir şeydir.

Birimizin bir şey söylemesi gerekiyor ve Cal'in bunu yapmayacağı kesin. Ben de Derek'in annesinin İncil'ini açtım. Derek artık okuyamayacak kadar hasta olmadan önce hep okurdu. Yazılanlar onun için bir şey ifade ediyordu. Annem kiliseye gitmezdi ve ben de din hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim için normalde cenazelerde okunan bölümleri nasıl bulacağımı bilmiyorum. Ama bu sabah bakmaya başladığımda İncil Yeşaya kitabına açıldı. Birinin iki kez altını çizdiği ve Derek'in yanına bir sürü okunaksız not karaladığı bir pasaja. İncil'in geri kalanını karıştırdığımda, bunun kadar işaretlenmiş bir bölüm bulamadım, bu yüzden okumamı istediği bölümün bu olduğuna karar verdim.

Boğazımı temizliyorum ve yanımdaki Cal'e bakıyorum. "Bunu okuyacağım. Onun için."

Cal başını sallıyor, her zamanki gibi sert ve sessiz ama şu anda neredeyse acı verici bir şekilde öyle. Neden böyle düşündüğümü bilmiyorum - onda gördüğüm hangi ayrıntılar buna inanmamı sağlıyor - ama öyle düşünüyorum.

Boğazımı temizledim ve okudum. "Her Şeye Egemen RAB bu dağda bütün halklar için zengin yiyeceklerden, yıllanmış şaraptan, ilik dolu zengin yiyeceklerden, iyi arıtılmış yıllanmış şaraptan bir şölen yapacak. Bütün halkların üzerine örtülen örtüyü, bütün ulusların üzerine serilen perdeyi bu dağda yutacak. Yutacak

ve Rab Tanrı bütün yüzlerin gözyaşlarını silecek..."

Sesim kesiliyor ve bir an için okumaya devam edemeyeceğimi düşünüyorum. Birkaç derin nefes alıyorum. Cal yanımda hareket etmiyor.

Sonunda devam edebiliyorum. "Halkının ayıbını bütün yeryüzünden kaldıracak, çünkü Rab konuştu. O gün şöyle denecek: 'İşte Tanrımız budur; bizi kurtarsın diye onu bekledik. Rab budur; onu bekledik; onun kurtuluşuna sevinelim ve sevinç duyalım.'"

Sonuna geldiğimde, Cal garip, boğuk bir ses çıkarıyor ve başını yana sallıyor. Benden uzağa.

"Hoşça kal Derek," diye fısıldıyorum. "Seni seviyoruz. Ve umarız şu anda o dağdasındır."

Bekliyorum ama Cal bir şey söylemiyor. Sorun değil. Onun da hissettiğini biliyorum.

Uzanıp bir avuç toprak alıyorum ve filmlerde gördüğüm gibi tabutun üzerine bırakıyorum. Sonra Cal çukuru doldurmak için küreğini alırken ben eve doğru yürüyorum.

O akşam bildiğim en kötü akşamdı.

Derek'in annesi öldüğünden ve yaşadığımız hayatın görüntüsü bile dağıldığından beri geçen yıl benim için neredeyse hiçbir şey iyi değildi. Ve dağdaki bu kulübeye düştüğümüzde daha da kötüleşti. Ama bu gece hepsinden daha kötü.

Cal ve ben yalnızız. Yapacak hiçbir şeyim yok. Tavukları ve domuzları beslemek gibi rutin işlerimizi yapıyoruz. O garajında çalışıyor, kötü hava, çok düşük sıcaklıklar ve güneş eksikliğinde zavallı büyümeden birkaç sebze çıkarmaya çalışıyor.

Derek'e yatağını vermişti, ben de evdeki eşyaları eski yerlerine yerleştirdim; Cal'in yatağı bir köşede, benim için bulduğu eski şilte de odanın mutfığa yakın diğer tarafında duruyordu. Elektrik olmadığı için mutfak aletlerinin hiçbirini kullanamıyoruz zaten.

Büyük odun sobası odanın ortasında duruyor ve Cal ile aramda bir bariyer oluşturması hoşuma gidiyor.

Bana dokunacağından değil. En azından bu konuda endişelenmeme gerek yok.

Birkaç gün önce, Derek hâlâ birkaç kelime mırıldanabiliyorken, Cal ile aralarında geçen bir konuşmaya kulak misafiri oldum.

Derek, "Baba, ben gittiğimde-" dedi.

"Bu şekilde konuşma." Ben elimi yüzümü yıkayıp bacaklarımı esnetirken Cal bir saat kadar oğlunun yatağının yanında oturmuştu. Ön kapıyı açık bırakmıştım, böylece tam dışarıda dururken seslerini duyabiliyordum.

"Lütfen, baba. Biliyorsun..." Derek öksürmek için ara vermek zorunda kaldı. "Fazla zamanım olmadığını biliyorsun. Rachel için endişeleniyorum. O yapayalnız. Kimsesi yok."

"O olacak."

"Ona iyi bakmazsan iyi olmayacak. Bakacağına söz ver. Lütfen."

Cal'ın sesi neredeyse boğulmuş gibiydi. "Elbette yapacağım." "Söz veriyorum."

"Söz veriyorum. O iyi olacak. Ona göz kulak olacağım."

"Teşekkür ederim." Yine öksürüyor. "Sevindim... Birlikte biraz zaman geçirdiğimiz için sevindim. Şimdi. Sonunda. Şimdiye kadar önemsedini hiç bilmiyordum."

"Her zaman önemsedim." Mırıltısı o kadar kısıktı ki kapının dışından onu zar zor duyabiliyordum. O kadar farklı duygular içindeydim ki neredeyse donup kalacaktım. "Daha önce bildiğinden emin olmalıydım..."

Bu konuşmanın sonuydu. Derek çaresizce öksürmeye başladı ve Cal'ın etrafta dolaştığını duydum, ben de içeri girdim.

Kulak misafiri olduğumdan beri bu konuşma zihnimde ağır bir yük gibi oturuyor.

Cal'ın bana bakacağına söz verirken ciddi olduğuna inanıyorum ama bu adamla ikimizin de sevdiği bir çocuk dışında hiçbir şey paylaşmıyorum ve onu sekiz ay öncesine göre artık daha fazla sevmiyorum. Burada kalmak istemiyorum - onunla tamamen yalnız ve diğer herkesten izole bir şekilde. Eminim benim için daha iyi bir durum vardır. Bir yerlerde.

Dışarı çıkmayalı o kadar uzun zaman oldu ki kendim için makul planlar bile yapamıyorum.

On sekizime yeni girdim. Sevmediğim kaba ve sert bir adamla geçireceğim sonsuz günlerden başka bir geleceğim olmalı.

Yemek vakti geldiğinde odun sobasında küçük bir ateş yakıyorum, böylece üç yumurtalı omlet yapabiliyorum, biraz kurutulmuş domuz eti ve bir kutu kuru fasulye ısıtabiliyorum. Omlet ve fasulyeyi iki tabak arasında paylaşıyorum.

Cal tam yemek hazırlanırken taze suyla eve dönüyor ve ikimiz de yemek için küçük masaya oturuyoruz. Yemeğimi bitiriyorum ve iki bardak su içiyorum. Cal tabağını sıyrıp temizliyor ve üç bardak su içiyor.

İkimiz de tek kelime etmiyoruz.

İşimiz bittiğinde kulübenin içi karanlıktı, tek ışık Cal'ın açık bıraktığı ön kapıdan geliyordu. Güneş ışığı son birkaç haftadır Derek'in gözlerine zarar veriyordu, bu yüzden Cal tüm pencerelerin üzerine karton yapıştırdı. Ev duman gibi kokuyor ve derin gölgeler ve Derek'in anılarıyla dolu.

Nefret ediyorum. Her şeyden nefret ediyorum.

Eve gitmek istiyorum ama artık bir evim yok.

Cal tabaklarımızı alıyor ve suyla yıkamak için lavaboya götürüyor. Sonra bir dolabı açıyor ve içindeki tükenmiş stoğumuza bakıyor. "Konserveler azalıyor." Derek'in çok az zamanı kaldığı için birkaç haftadır her zamanki gibi dışarı çıkmıyordu. "Yarın gidip daha fazlasını arayacağım. Buralarda hâlâ gidebileceğim pek çok yer var."

"Tamam." Başka ne diyebilirim ki? Burada onunla kalacağımdan başka bir soru yokmuş gibi davranıyor. Ölü erkek arkadaşımın babasıyla. Benim için bir yabancı bile olabilir.

Bunu yapmayacağım. Dışarıda benim için daha iyi bir şey olmalı.

Yarın onu bulacağım.

Ertesi gün Cal'ın işlerini bitirip kamyonetiyle yola çıkmasını bekledikten sonra kendim gidiyorum. Benim aracım yok ama Derek araba kullanamayacak kadar hasta olmadan önce küçük motosikletlerden birini kullanıyordu, ben de onu alıyorum.

Eminim Cal aldırılmaz. İhtiyacı ki. Buna kendisi hiç binmedi.

Not bırakmadım ya da yanıma birkaç parça kurutulmuş domuz eti, Cal'ın her zaman kullanmama izin verdiği küçük tabanca ve Derek'in eski sırt çantasına tıktırdığım kendi kıyafetlerim dışında bir şey almadım.

Cal döndükten sonra burada olmadığımı, motosikletin, tabancanın ve giysilerimin gittiğini görecektim ve gittiğimi anlayacak.

Büyük ihtimalle rahatlayacaktır. Ne de olsa kim genç bir kızın yükünü sırtlanmak ister ki? Akrabası olmayan ve duygusal bağı bulunmayan bir kızın.

Arabayla uzaklaşırken kendimi tuhaf, hasta ve mantıksız bir şekilde suçlu hissediyordum ama bu duyguları bilinçli zihnimden uzaklaştırıyorum. Doğru olan bu. Şehirde eskiden tanıdığım en azından birkaç kişi kalmıştır. Onları bulabilirim. Sıkı çalışmayı umursamıyorum ve kendim olabildiğim sürece kendim için bir hayat kurmakta sorun görmüyorum.

Kasabanın dışına -dağın dibindeki eski Exxon istasyonuna- park edecek kadar sağduyuluyum ve motosikletle gitmek yerine kasabaya yürüyorum. Motosiklet çok ses çıkarıyor ve orada ne bulacağımı bilene kadar radardan uzak durmak daha akıllıca.

Uzun zamandır Cal'ın kulübesindeyim, dünyanın geri kalanından tamamen izole olmuş durumdayım. Hiçbir yerde ne olduğunu bilmiyorum.

-Cal'ın bahsettiği birkaç şey dışında. Memleketimin bıraktığım gibi olmasını hayal meyal bekliyordum ama yanılmışım. Ve acı verici bir şekilde safım.

Savaş alanı gibi.

Binaların yarısı yanmış ya da yıkılmış ve sokaklar çoğunlukla boş. Bir terk edilmiş evden diğerine koşturuyorum, sığınyorum ve gözden uzak duruyorum. Etrafta birkaç insan var ama hiçbirini tanımıyorum; eskiden sıcak ve dostane olan mahallelerde bir ileri bir geri koşturuyorlar, gözleri donuk ve tek kelime etmiyorlar. Ara sıra silahlı, iri, korkutucu adamlardan oluşan gruplar görüyorum.

Bu kasabayı istila eden grubun yağmalanacak bir şey kalmadığı anda çekip gideceğini düşünmüştüm ama birileri kalmış olmalı. Yaklaşık bir saatlik ürkek bir gözlemden sonra, en iyi tahminim bir tür çetenin kasabayı kontrol ettiği ve burada yaşayan herkesin onların merhametine kaldığı yönünde.

Bunun farkına varır varmaz paniğe kapıldım. Buraya hiç gelmemeliydim. Aptalcaydı. Düşünmekten daha iyisini bilmeliydim

Bu dünyada hiçbir şeyin aylar sonra aynı kalacağını sanmıyordum.

Tanıdığım ve güvendiğim herkes çoktan gitti. Yapayalnızım ve büyük bir tehlike içindeyim.

Derek'in annesinin eski evine gitmeyi başardım. Hâlâ ayakta sayılır, sadece ön duvarı yıkılmış. Arka kapıdan giriyorum ve aceleyle bodruma iniyorum. Aynı kokuyor. Her şey kadar güvenli hissettiriyor.

Şehirden çıkıp motosiklete geri ama şu anda dönüş yolculuğu yapmaktan çok korkuyorum. Beni daha önce kimsenin görmemiş olması büyük şans. Karanlık çökene kadar beklemek ve görülme ihtimalim daha azken sıvışmak daha güvenli olacak.

Ben de bodrumda bekledim. Saatlerce. Saatim yok ve güneşi göremiyorum, bu yüzden zamanın nasıl geçtiğini anlamamın bir yolu yok. Ama çok uzun, kasvetli ve bitmek bilmeyen dakikalardan sonra, küçük bodrum penceresinden dışarı baktığımda nihayet hava kararmıştı.

İşte o zaman giderim.

Başlangıçta iyiydim. Şimdi her şey farklı görünse de kasabanın düzenini hala oldukça iyi hatırlıyorum. bir adımdan fazla göremiyorum ama olmasını tercih ederim. Hızlı hareket ediyorum, sessizce, ayak sesleri ya da bana doğru gelen bir motor sesi duyduğumda yolumdan çekiliyorum.

Kasabanın kenarına kadar geldim ve sonra koşmaya başladım. Exxon istasyonuna ve motosiklete ulaşmak için artık bir milden fazla yolum yok.

Kendi saf cehaletime rağmen, beklenenden daha iyi idare ettim. Eğer bir Jeep tam da yanlış zamanda kasabaya doğru ilerlemeseydi gerçekten de kazasız belasız atlatabilirdim. Bir virajdan dönüyor, bu yüzden sadece birkaç saniyelik bir uyarı alıyorum. Farları görür görmez yola atlıyorum ama beni önce cipteki adamlar görüyor.

İki tanesi peşimden geliyor. Pis- tol'umla birkaç el ateş ediyorum ve öfkeli küfürler bir gösterge ise, birini vurmayı başarmış olmalıyım. Ama bir diğeri ben daha nişan alamadan beni yakalıyor ve uzun saç örgümden öyle şiddetli bir şekilde tutuyor ki haykırıyorum. Ben şaşkınlık içindeyken tabancayı elimden alıyor.

"Şuraya bakın," diyor sürücü koltuğunun arkasındaki adam midemi bulandıran bir sesle. "Karanlıkta yapayalnız kalmış güzel küçük sürtük."

Beni tutan adam kıkırdıyor -tıpkı Derek'le bana saldıran adamları hatırladığım gibi.

Hâlâ duyduğum en kötü ses.

Hayat benim için bitti. Bundan eminim. Kanım paniğin kalıntılarıyla pompalanıyor ve el ve ayak parmaklarım soğudu. Ama şu anda beni ele geçiren başka bir şey de var. Karanlık, çorak bir tür rahatlama. Her şey bitti. Çok yakında artık bunların hiçbirini yapmak zorunda kalmayacağım.

Belki daha iyi olur. Belki Derek'i tekrar görürüm.

Dünyada artık hayatta olmadığımı umursayacak kimse kalmadı.

"Onu Buck'a götürmeliyiz," diyor beni hâlâ saç örgümden tutan adam. "Çok kötü çünkü onunla çok eğlenebilirdik."

Buck'ın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil. Tek düşüncem -beni yönlendiren tek fikir- bunu yapmalarına izin vermektense kendimi öldürmeyi tercih ederim. Tabancam beni tutan adamda. Serbest elinde gevşekçe tutuyor. Ona uzanamayacak kadar korktuğumu varsayıyor olmalı, ama bu konuda yanılıyor. O ne yaptığımı anlamadan tabancayı geri alabilir ve tetiği çekebilirim.

Bir kurşun, Buck'ın benim için düşündüğü şeyden çok daha kolay bir ölüm yolu olurdu. Affedilmeyecek kadar saf olabilirim ama en azından bu kadarını biliyorum.

Kendimi kurşunun vereceği acıya hazırlıyordum ki fa- miliar bir ses beni sıçrattı. Arkamdaki adam örgümü bıraktı ve kaldırıma yığıldı.

Ancak o zaman beni gerçekten bırakmadığını fark ettim. Kafasının yarısı uçmuş.

Bakmak için dönmeden önce bile ne göreceğimi biliyorum. Cal'in kamyonu Jeep'in arkasında durmuştu. Cal'in kendisi de araçtan inmiş ve ben izlerken bile diğer aracın direksiyonundaki adama ateş ediyor.

Cal taş gibi sert görünüyor. Çakıl kadar sert. Ve kızgın.

Adam düşerken tabancamı düşürdüğünden, onu alıp üçüncü adama ateş ediyorum, ayakta kalan tek adama. Daha önce kanatla vurmuş olmalıyım ve kendi tüfeğini Cal'a doğru kaldırmıştı bile, ama omzundan daha iyi bir atışla onu vurdum ve ateş edemeden yere düştü.

Cal kaşlarını çatarak ilerliyor ve o adamı da kafasından vuruyor.

Çok fazla. Hepsi. Keder, panik, umutsuzluk ve şiddet. Cal'a sırtımı dönüyorum ve acı içinde yola kusuyorum. Bugün kurutulmuş etten başka bir şey yemedim, o yüzden fazla bir şey çıkmıyor. Kendimi kaldırımda ellerimin ve dizlerimin üzerinde buluyorum.

Ben kusarken Cal meşguldü. Cipi kontrol ediyor ve birkaç fermuarlı siyah çanta çıkarıyor. Ölen adamların silahlarını topluyor ve kamyonetinin arkasına atıyor. Ben toparlanıp yüzümdeki ter, gözyaşı ve sümüğü silerken, cipin dört lastiğini de patlatıyor.

Sonra yanıma geldi, bir kolumdan tuttu ve beni ayağa sürükledi. Dizlerimin bağı çözüldü. Ayakta bile duramıyorum.

Başka pek çok şey olmasaydı utanç verici olurdu. Çok daha kötü şeyler.

Cal tek kelime etmeden beni ayağa kaldırdı ve bir tahıl çuvalıymışım gibi omzuna attı. Beni kamyonetine kadar taşıdı. Exxon istasyonunda bıraktığım motosikletin çoktan kamyonetin kasasında olduğunun belli belirsiz farkındayım. Onu bulmuş ve kasabaya doğru bu yolu takip etmiş olmalı.

O adamlar beni Buck her kimse ona götürmeden önce ortaya çıkması iyi, kötü ya da kayıtsız tamamen şanstı.

Her şeyin yakında biteceğini düşünmüştüm ama bitmeyecek. Cal peşimden geldiğine göre bitmeyecek.

Yolcu kapısını açtı ve beni koltuğa bırakıp kapıyı arkamdan çarptı. Sonra sürücü koltuğuna geçip vitesi takıyor ve bana yan yan bakıyor.

Beni tekrar harekete geçiren o bakış oldu. "Seninle yaşamak istemiyorum." Burnum hala akıyor ve onu silmek için sadece ön kolumun arkasına sahibim. "Orada sadece Derek yüzünden kaldım."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Geri dönmek istemiyorum."

"Burada kalamayacağın kesin." Başıyla sinirli bir şekilde eskiden benim memleketim olan yere doğru işaret ediyor. "Senin halkın kim?"

Halkım. Benim hiç yok. Artık yok. "Annem öldü."

"Bunu zaten biliyorum." Onu hiç bu kadar açık bir şekilde kızgın görmemiştim. "Başka kimin var? Büyükannen, büyükbaban? Amcalar? Kardeşlerin? Kuzenler?" Araba kullanıyor ama sürekli bana doğru bakıyor, nefes nefese.

"Benim kimsem yok."

"Arkadaş mı? Komşular mı?"

"Benim hiç fazla olmadı ama artık hepsi gitti."

Kamyonun farlarının loş bir şekilde aydınlattığı önümüzdeki karanlık yola bakıyor. Birkaç dakika boyunca tek ses benim ara sıra burnumu çekmem.

Sonunda sertçe yutkunuyorum. "Beni herhangi bir yere bırak. Bir yolunu bulurum."

" olmaz."

Lanet olsun bu adama. Dünyada beni onun kadar çabuk ve onun kadar çileden çıkarabilecek başka bir insan olduğunu sanmıyorum. "Ben senin sorumluluğunda değilim. Kendi başıma olmayı tercih ederim."

"Ne olmak istediğinin bir önemi yok. Dünya neyse odur. Ve her şey şu arkadaki kasaba kadar berbat. Sen küçüksün ve hala çok yumuşaksın. Tek başına güvende değilsin."

Yıllardır ilk defa ağlayabileceğimi hissediyorum. Sesim kesiliyor. "Ama..."

Bana bir kez daha sertçe baktı. "Bak evlat, benden hoşlanmadığını biliyorum. Başka biriyle takılıp kalmayı tercih ettiğini biliyorum. Senin için ölü erkek arkadaşının boktan babasından başka bir şey olmadığını biliyorum. Ama dünya iki yıl önce cehenneme döndü ve şu anda başka seçeneğin yok. Artık yalnız kalmak güvenli değil. Elinde kalan tek seçenek benim."

Ona yapabileceğim hiçbir tartışma yok. Haklı olduğundan eminim. Ve istediğim kadar nefret edebilirim ama bu gerçeği değiştirmez.

Dünyada bana yardım edecek başka kimse yok. Beni güvende tutacak.

Cal dışında kimse.

Ama bir konuda yanılıyor. Bir seçeneğim var. O tabanca hala bende. Onu kullanabilirim. Birkaç dakika önce olacağını düşündüğüm gibi her şeyi bitirebilirim.

Ama düşünce somutlaştığında bile, hiçbir şeye dönüşmeden dağılıyor. Bunu yapmayacağım. Kendimi öldürmeyeceğim.

Daha kolay olabilir ama ben değilim.

Ağlamaya başladım. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken ve burnum daha da akarken neredeyse sessizim. Vücudum o kadar titriyor ki, hareketsiz tutmak için kollarımı kendime sıkıca sarıyorum.

Cal hiçbir şey söylemiyor. Bana bakmıyor bile. Ama bir dakika sonra kapısının cebine uzanıyor ve eski fast-food peçetelerine benzeyen bir tomar peçete çıkarıyor.

Pis kokuyorlar ama onları yüzümü silmek için kullanıyorum.

Hiç yoktan iyidirler.

Cal her zaman erken kalkar ama ertesi sabah yatağından çıktığında ben uyanık olurum.

Hava sıcak olduğunda atlet ve boxerıyla uyuyor. Her zaman birbirimize mahremiyet sağlamaya çalıştık ama tek odalı bir evde yaşarken yatarken ne giydiğini bilmemek mümkün değil.

Yatakta kaymış olmalı ki iç çamaşırını yukarı çeker, sonra kot pantolonunu üzerine geçirir ve ayaklarını ayakkabılarının içine sokar. Tek kelime etmeden dışarı çıktı.

Muhtemelen hala uyuduğumu sanıyordur.

Her sabah yaptığı gibi tuvaleti kullanmaya, elini yüzünü yıkamaya, sonra da domuzları ve tavukları beslemeye gitti.

Dün gece beklediğimden daha iyi uyudum. Aslında, aylardır kadar iyi uyudum. Belki de sonunda bunun artık benim hayatım olduğunu ve değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını kabul ettim.

Sebepler ne olursa olsun, bugün ne yapacağımı çok iyi biliyorum.

Yataktan fırlıyorum ve uyurken giydiğim külot ve atletin üzerine kot pantolonumu geçiriyorum. Cal'ın tuvaletteki işi bitince, dışarı çıkıp işiyorum ve sonra içeri girip işe koyuluyorum.

Yaptığım ilk şey, ışığın tekrar kabine girmesini sağlamak için kartonu çekmek.

Hava tozla dolu. Güneş ışığı içeri süzülürken havada asılı kaldığını görebiliyorum. Bayat havayı dışarı atmak için ön kapıyı ve tüm pencereleri açıyorum.

Dışarıdaki hava artık temiz değil ama burada soluduğumuzdan daha iyi.

Süpürgeyi dolaptan çıkarıp Cal'ın yatağındaki ve benim yatağımdaki yatak kirlerini temizlemeye başladım. Hepsinin yıkanması gerekiyor. Hava açık görünüyor, yani kuruması için dışarıya asabilirim. Tavanın köşelerindeki örümcek ağlarıyla uğraşırken arkamda bir varlık olduğunu fark ediyorum.

Döndüğümde Cal'ın kapıda durmuş bana baktığını görüyorum. "Ne yapıyorsun, evlat?"

"Artık bir kurt ininde yaşamıyorum. Eğer burada kalacaksam, o zaman burayı daha güzel bir yer haline getireceğiz."

Cevap vermiyor. Sadece beni izliyor. Neredeyse temkinli bir şekilde, eğer onu doğru okuyorsam.

"Bu gerçekleşiyor," diyorum ona tempolu bir sesle. "Hadi git ve biraz daha su getir çünkü burayı temizlememiz gerekiyor."

DARBE SONRASI DÖRDÜNCÜ YIL, YAZ

İKİ YIL SONRA, CAL'IN KAMYONETİNİN KASASINDA DURUYORDUM. omzumda bir tüfekle.

Geçtiğimiz yıl, henüz yağmalanmamış evler ve yol dışı dükkanlar bulmak için dağımızdan daha uzağa gitmek zorunda kaldık. Bir kasaba ya da şehirdeki herhangi bir şey umutsuz bir vakadır. Eğer yerel halk buraları erkenden temizlemediyse, çeteler ya da sürüler çoktan buralara saldırmış ve sahip olunmaya değer her şeyi boşaltmış olacaktır. Yiyecek ve malzeme bulmak için tek umudumuz küçük çiftlikler, izole edilmiş kulübeler ve çevremizdeki kırsal bölgelere dağılmış köhne dükkanlar.

Dün Cal ve ben bir gecelik yolculuk için toparlandık ve kuzeye doğru yola çıktık. Yüz mil boyunca üç farklı boşaltılmamış ev bulduk ve topladıklarımızla gerçekten iyi iş çıkardık. Sekiz aydır görmediğimiz kadar çok konserve topladık. Bir evde bir dolap dolusu kıyafet vardı. Adamın bedenleri Cal' tam uyuyordu, bu yüzden pantolonları, atletleri, boxer külotları, çorapları ve muhafazakar düğmeli gömlekleri paketledim. Onu bu son parçanın içinde hayal etmek beni kıkırdatmaya devam ediyor. Bunu her yaptığımda kaşlarını çatıyor, komik olanın ne olduğunu bilmek istiyor ama henüz ona söylemedim.

Kadın kıyafetleri bana çok büyük geliyor ama birçoğunu . Yapmak zorundayım çünkü altı aydır

İki çift parçalanmış kot pantolon ve son iplerini çıkarmış üç üstle idare ediyorum. Başka bir evde benim için adet pedleri bulduk, bu da azaldığım için rahatlatıcı oldu. Stres, beslenme düzeni ya da çevresel faktörler nedeniyle regl dönemim pek düzenli geçmiyor ama ihtiyacım olan malzemelerden mahrum kalmak istemiyorum. Aynı evde daha önce hiç elimize almadığımız kadar çok temizlik malzemesi ve neredeyse yeni gibi görünen yatak takımları bulduk. Üçüncü ev çoğunlukla boşaltılmıştı ama kitaplar buldum.

Çok fazla kitap var.

Bu sabah eve gitmeden önce birkaç saat daha araştırma yapmaya karar verdik ve şimdi bu eski yeri keşfettik - duvarda bir delik olan iki pompalı bir benzin istasyonu.

Gördüğümde o kadar heyecanlandım ki ciyak ciyak bağırdım, bu ses Cal'ın bana uzun uzun yan yan bakmasına neden oldu. Bu tür şeyler artık beni rahatsız etmiyor, o yüzden gülümsedim. "Bana öyle bakma. Eğer ciyaklayan bir tip olsaydın, sen de ciyaklıyor olurdun."

Kamyondan inmeden önce homurdandı. O aletlerini alıp önceliklerine odaklanırken ben de arkada yerimi aldım; depolarda benzin olup olmadığını kontrol ediyordum.

Öğleden sonra sıcak. Uzun zamandır hatırlayamadığım kadar sıcak. Güneş grimsi gökyüzünde hâlâ kirli görünüyor ama Çarpışma'dan bu yana hiç olmadığı kadar parlak. Belki de atmosferdeki toz tabakası dört yılın ardından nihayet temizlenmeye başlamıştır.

Elimin tersiyle yüzümdeki teri siliyorum ve eski yolu her iki yönde de tarıyorum. Hiçbir yerde en ufak bir hareket yok ama bu güvenli olduğu anlamına gelmiyor. Tüfeği indirmiyorum. "Orada bir şey var mı?" Az önce açtığı yeraltı tankının yanında diz çökmüş olan Cal'a sesleniyorum.

"Evet. Hem çok."

Kalbim heyecanla çarpıyor. Bugünlerde gaz bulmak altın bulmak gibi.

Derek ve ben evine ilk geldiğimizde Cal'ın müstemilatından birinde tanklar dolusu vardı ve terk edilmiş araçlardan çekebildiğimiz kadarıyla sık sık takviye yapabildik. Ama bir yıldan uzun süredir bu kadarını bulamamıştık.

Ben kamyonetinin arkasında tuttuğu yakıt aktarma tankının ağzını açarken o da büyük sifon pompasını çıkarıyor. Her zaman

Kamyonun kasasındaki yerin neredeyse yarısı kadar ama buna değer. Eğer benzinimiz biterse, hayatta kalmakta zorlanırız.

Cal'in transfer deposunu doldurması birkaç dakika sürüyor. Benzin en tepeye ulaştığında aptal gibi sırtıyorum. Ağzıyla gülümsemese de o da heyecanlı. İfadelerini daha önce okuyamadığım bir şekilde şimdi okuyabiliyorum.

"Beni izleme evlat," diyor huysuzca. "Yola dikkat et." İşimi hatırlayarak doğruluyorum ve tekrar yolumuza odaklanıyorum. Sifon başlığını hareket ettirirken yuvarlanıyor, böylece pikap tankını da doldurabiliyor. Etrafta hala kimseden bir iz yok. Dünyada yalnız da olabiliriz.

"Dikkatinin dağılmaması gerektiğini biliyorsun," diye mırıldandı.

Ben daha iyi biliyorum. Son iki yılda bana çok şey öğretti. Derek öldüğünde olduğum yumuşak, korkmuş, saf kız beni şimdi zar zor tanırdı. Ama kucağımıza böyle bir gaz yağmuru düştüğünde tüm eğitimimi hatırlamak zor.

Aktarma tankını, pikabın tankını ve yeraltındaki tankı kapatırken, daha çok kaldığını ve yakında daha fazla yakıt deposuyla gelip hepsini almamız gerektiğini söylüyor. Sonra kamyonun arkasında nöbet tutmak için benim yerimi alıyor, böylece ben de içeri girip dükkânı kontrol edebiliyorum.

Belli ki yıllar önce terk edilmiş ve zaman, bakımsızlık ve hava koşulları nedeniyle hırpalanmış. İçeri girmek için kapıyı kolayca kırabilirim. Dükkânın ön tarafındaki hiçbir şey kullanılabilir durumda değil, bu yüzden arka taraftaki depoyu kontrol ediyorum, ufalanan kutulara ve kirli stok raflarına bakıyorum. Her şey o kadar iğrenç ki dokunmak bile istemiyorum. Parçalanmış krakerler, küflenmiş çikolatalar ve tozdan biraz daha fazlası olan patates cipsleri. Ama açılmamış bir kutu tuvalet malzemesi buldum. Diş macunu, diş fırçası, sabun, şampuan ve deodorant. Hem de bir sürü. Ayrıca cilt losyonu. Egzamaya iyi gelen pahalı türden.

Aylardır o losyonu arıyordum.

Cal'in dışarıda beklediğini ve muhtemelen ne kadar yavaş olduğum için homurdanıyor olduğunu hatırlayana kadar şaşkın bir zevkle kutunun içindekilere bakıyorum.

Bütün kutuyu kollarıma almayı başarıyorum. Ağır ve taşınması zor çünkü karton kötü durumda ve alt kısmının sağlamlığına güvenmiyorum. Ama dışarı taşırken kırılmasını engelleyebiliyorum.

"Ne buldun?" Cal, yolu izlemek için geri dönmeden önce omzunun üzerinden kısa bir süre bakarak soruyor. Benim gibi dikkati kolayca dağılmıyor.

"Görene kadar bekle." Gülümsememi gizleyemiyorum. "İyi bir şey mi?" Bana hızlı bir bakış daha fırlattı.

Kutuyu kaybetmek üzere olduğumu görünce kamyonundan atlıyor ve kutuyu elimden alıyor. Kutuyu kamyonun arkasına koyması için yer açıyorum ve o da içindekileri kontrol etmek için kutuyu karıştırıyor. "Güzel," diye homurdandı.

Gerçekten büyük övgü. Kendimle gülünç derecede gurur duyuyorum. Ona sarılmak için içimde çok saçma bir dürtü var ama bunu deneyecek kadar cahil değilim. Cal benden bile daha az dokunaklı bir insan ve sıradan bir dokunuş bile onun ruh halini bozmanın kesin bir yolu. Bunun yerine kollarımı göğsümün etrafına sarıp kendime sarılıyorum.

Gri gözleri parıltıyor ve yüzümde normalden daha uzun süre duruyor. Sonra nihayet mırıldandı, "Hadi eve gidelim, evlat."

Dağın tepesindeki evimize geri dönmek uzun bir yolculuk ama harcadığımız çabaya ve benzine değdi. Keyfim yerinde ve Cal bile normalden daha konuşkan. Çıktığı yolculuklar ve gittiği yerler hakkında sorduğum sorulara cevap veriyor. Benim gibi o da ülkeyi hiç terk etmemiş ama benden farklı olarak eskiden Birleşik Devletler olan her yeri gezmiş.

Eski coğrafi sınırların artık pek bir önemi yok.

Cal geçmiş hakkında pek konuşmaz ama paylaştığı küçük ayrıntılardan bir araya getirebildiğim kadarıyla eskiden sert bir kalabalığa karışmış. Hatta belki de suçlu. Bir süre hapiste kaldığı için kanunlara karşı gelmiş olabileceğini biliyorum. O zamanlar her ne idiye ya da her ne yaptıysa, kesinlikle bilmemi istemiyor çünkü daha fazla bilgi istediğimde her zaman kapıyı kapatıyor. Sol kolundaki o korkunç yara izlerinin nasıl oluştuğunu bile anlatmıyor.

Geçmişte iyi bir adam olmadığını biliyorum. Derek de biliyordu. Annesinin Derek'i ondan uzak tutmak için bu kadar uğraşmasının nedeni de buydu, yardımına ihtiyacımız olduğu zamanlarda bile.

Bunların hiçbirisi umurumda değil. Cal artık kötü bir adam değil. Hâlâ kaba, huysuz, kötü huylu, sinir bozucu derecede inatçı ve çakıl taşı kadar sert ve kaba.

Ama kötü değil.

Artık buna asla inanmayacağım.

Beni yanına aldı ve bunu yapması için hiçbir neden yokken karşılığında hiçbir şey talep etmedi.

Şu anda sahip olduğum tek arkadaşım ve ailem o, ancak birlikte olduğumuz iki yıl boyunca bu bana yeterli geldi. Ben hep tek kişilik bir kızdım. Annem vardı. Sonra Derek vardı. Ve şimdi de Cal var. Bir sürü arkadaşaya ya da büyük bir topluluğa ihtiyacım yok.

Sadece güvenebileceğim ve ilgilenebileceğim birine ihtiyacım var ve Cal benim için bu oldu.

Eve dönüp tüm eşyalarımızı yerleştirdiğimizde hâlâ mutlu ve heyecanlıyım. Depo dolabımızı ve her iki mutfak dolabını da doldurabiliyoruz. Burası hâlâ eskiden olduğu gibi küçük, tek odalı bir kulübe ama artık hoş ve tanıdık geliyor. Temiz tutuyorum ve Cal bana gerçek bir yatak bile buldu. İyi bir yatağı olan ikiz bir karyola. Yataklar hala odanın karşılıklı iki tarafında ve benim tarafıma, daha fazla mahremiyet istediğimde yatağımı kapatmak için çekebileceğim büyük bir perde yerleştirdi. Yerde birkaç tane güzel kilim bile var.

Geniş ya da lüks değil ama rahat. Ev gibi.

Ben akşam yemeği üzerinde çalışırken Cal bakmaya gidiyor - yemek bulmak için dışarı çıkamadığımız ve tavuklar yumurtlamadığı için son domuzumuzu kış boyunca kesmek zorunda kaldık-.

Neredeyse her zaman olduğu gibi yumurta, ama dün bulduğumuz bir kutu Spam'i açıyorum ve yanında yemek için kızartıyorum. Cal geldiğinde yemeğe başlıyoruz. İkimiz de fazla konuşmuyoruz ama sorun değil. Yine de yemekten keyif alıyoruz.

Temizliğimizi yaptıktan sonra yeni kitaplardan birini seçiyorum ve Cal silahlarımızı temizleyip bıçaklarımızı bileylerken ben de okumak için eski koltuğa kıvrılıyorum.

Hava karardığında kitabımı bırakıyorum. Okumak için el feneri ya da fenerle vakit kaybetmenin bir anlamı yok. "Ben yatmak için hazırlanacağım."

Cal başını sallar ve dışarı çıkmak için ayağa kalkar.

Ben perdemin arkasında üzerimi değiştirmekte bir sakınca görmüyorum ama o ne zaman kıyafetlerimi çıkarsam kabini tamamen terk ediyor. İlk yıl bu düşüncesini gerçekten takdir etmiştim ama şimdi gereksiz bir jest gibi görünüyor.

İtiraz etmeyi aklımdan bile geçirmem elbette. Bu onu sadece huysuzlaştırır. Bazen, Cal gerçekten kötü bir ruh haline girdiğinde

günlerce benimle konuşmuyor. Bunun olmasından nefret ediyorum, bu yüzden artık neredeyse hiç onun sınırlarını zorlamıyorum.

Bir leğene kuyu suyu döküyorum ve pamuklu bir pijama takımı giymeden önce çabucak yıkanıyorum. Beni normal kıyafetlerim kadar örtüyor ve artık Cal'ın yanında kendimi mahcup hissetmiyorum.

Döndüğünde gömleğini çıkarmıştı. Dışarıda yıkandığı belli çünkü sakalının ve saçının kenarlarından su damlıyor.

Göğsünü daha önce birçok kez gördüm. Kıyafet giydiğinde, her zaman büyük ve hantal görünür. Sanki bir odada çok fazla yer kaplıyormuş gibi. Ama gömleği olmadan farklı görünüyor. Omuzları geniş, göğsündeki ve kollarındaki kaslar iyi gelişmiş ama karnı düz ve ince. Kalçaları zayıf ve uylukları kalın. Kolundaki yara izleri her zaman göze çarpacak ama aslında çirkin değiller. Onun güçlü olduğunu gösterirler. Dirençli. Cal.

Vücudunda vahşi bir zarafet var ve ben bunu beklenmedik bir şekilde fark ediyorum. Sebepsiz yere.

"Ne yapıyorsun, evlat?" Daha önce yanına bıraktığım erkek kıyafetlerini yatağın üzerine boşaltırken bana kaşlarını çatıyor.

"Ben bir şey yapmıyorum."

"Bir sorun mu var?" Kaşları çatık, arayış içinde bir aciliyete dönüşüyor.

"Hayır. Tabii ki giymeyeceğim. Bu yeni kıyafetleri giyecek misin?" Yatağının üzerindeki yığına doğru başımı salladım.

Omuzları ve çenesi gevşerken açık mavi bir düğme-aşağı alıyor. "Bilmiyorum." Gömleği sanki onu sokacakmış gibi önünde tutuyor. "Çok rahat görünmüyorsun."

Kıs kıs gülüyorum. "Belki sana bir yerlerde bir kravat bulabilirim ve sen de iş gezisine çıkmaya hazır olursun."

Bana hafifçe göz deviriyor ve gömleği bırakıp düz beyaz bir atlet alıyor.

Tam kafasına geçirmek üzereydi ki sırtına bir göz attım. Bu sabah benzin istasyonunda bulduğumuz losyonu hatırlıyorum.

"Bekle," diyorum, daha önce yeni banyo malzemelerimizi dizdiğim raftan şişelerden birini almak için yürüyorum. "Şunu sırtına koyayım."

Hırlıyor. "yok."

"Hayır, iyi değil. Korkunç ve giderek kötüleşiyor. Seni öldürüyor olmalı."

Homurdanıyor ama aslında itiraz etmiyor, bu yüzden tepkisini anlaşıma olarak anlıyorum.

Birkaç ay önce temas ettiği bir şey sırtında egzamayı tetikledi ve hala iyileşmedi. Üzerine başka bir tür losyon sürmeye çalıştım -elime geçen her şeyi- ama daha da kötüleştiriyor gibiydi. Bana eskiden de bazen başına geldiğini ve yardımcı olan tek şeyin bu losyon olduğunu söyledi.

Bu sabah onu bulmak da başka bir talih kuşu oldu.

"Kıpırdama ve sızlanmayı kes," diyorum ona, avucuma biraz sıvı fişkırtıyor ve iki elimin arasında ovuşturuyorum. "Sadece bir dakika sürecek."

Ben losyonu sırtına sürerken tamamen sessiz, tamamen hareketsiz. Yatağının yanında duruyor, ellerini iki yanında gevşek yumruklar halinde tutuyor.

Deri kızarmış. Pullu. Soyuluyor. Bazı bölgelerde isilik gibi küçük şişlikler var. Görmekten nefret ediyorum. Göğsümü acıtıyor. "Kahretsin Cal, korkunç görünüyor. Neden bana bu kadar kötü olduğunu söylemedin?"

Homurdanıyor.

Başımı sallıyorum ve avuç içlerimi yavaş daireler çizerek kürek üzerine sürüyorum. Ellerim kuruyunca bir fıs losyon daha ekliyorum ve sırtının alt kısmına sürüyorum.

Hızlı, kalın bir nefes alıyor ama hiçbir şey söylemiyor ya da kılını bile kıpırdatmıyor.

"Çok mu soğuk?" diye sordum. "Yoksa kaşındırıyor mu? Kusura bakma. Neredeyse bitirdim."

Bu sefer cevap olarak bir homurtu bile yok.

Bu beni gerçekten şaşırtmıyor ve bunu kişisel algılamamaya çalışıyorum.

Kimsenin ona dokunmasından hoşlanmıyor.

Daha önce losyon sürmediğim için ellerimi tekrar boynuna doğru sürüyorum. Derisinin altındaki kaslar o kadar gergin ki içlerindeki düğümleri hissedebiliyorum. "Neden bu kadar gerginsin?" İki elimle omuzlarına ve boynunun arkasına bir dakika boyunca masaj yapıyorum. Bunu neden yaptığımdan emin değilim. Daha önce hiç böyle bir dürtü hissetmemiştim. Ama karnımın altında tuhaf bir gerginlik olduğunun farkındayım ve onun daha iyi hissetmesini istiyorum.

Bir kez daha kesik kesik nefes alıyor.

"İyi misin?" Çok yumuşak bir şekilde soruyorum, ellerime biraz daha losyon sürüyorum ve her yere ulaştığından emin olmak için tekrar sırtına sürüyorum.

Cal cevap vermiyor.

Bunu gerçekten beklemiyorum.

Sırtının alt kısmındaki deriye ulaştığımda, gözlerim eski kot pantolonunun bel bandına takılıyor. Olması gerekenden daha fazla aşağı kayıyor. Sırtının, düzgünce kıvrılmış kıkına doğru inerkenki görüntüsü hoşuma gidiyor. Pantolonunun o kadar aşağıya inmesi hoşuma gidiyor ki, kıkının üst kısmına bir anlığına bakabiliyorum.

Ellerimi vücudundan çekip geri çekiliyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanan Cal, daha önce atleti kaptığı gibi dışarı çıktı.

Gecenin geri kalanında benimle konuşmadı.

Ertesi sabah her şey normale döndü.

Yolculuğumuzda o kadar iyi bir vurgun yaptık ki önümüzdeki birkaç hafta boyunca yerimizde kalabiliriz. Tavuklar iyi yumurtluyor ve bu yaz garajdan epeyce yenilebilir domates ve kabak çıkardık. Biraz temizlik yapıyoruz, malzemelerimizi düzenliyoruz, yataklarımızı yıkıyoruz ve ılık havada kurumaya bırakıyoruz. Genel olarak oldukça iyi bir hafta geçirdik.

İkinci hafta boyunca Cal huzursuzlandı ve bir sabah avlanmaya gideceğini söyledi. Yapacak daha iyi bir işim olmadığı için ben de onunla gittim.

İlk bir yıl boyunca Cal düzenli aralıklarla ormanda geyik vururdu ama artık vurmuyor. Çoğu avcılar tarafından öldürüldü ya da tükenen yeşilliklerle zar zor hayatta kalıyorlar. Onları hala ara sıra görüyoruz ama Cal onları öldürmüyor. Eğer kalanlara bir şans vermezsek tamamen öleceklerini söylüyor.

Bu yüzden geyikleri ya da ara sıra yakaladığımız tavşan veya yabani hindileri öldürmüyoruz. Onun yerine yaban domuzu arıyoruz. Şu anda ormanda her şeyden daha çok domuz var. Cal'a göre, bunlar serbest kalmış ve yabani hale gelmiş evcil domuzlar. Görünüşe göre diğer hayvanlardan daha başarılı bir şekilde doğaya dönebiliyorlar ve neredeyse her şeyle hayatta kalabiliyorlar.

Öğleden sonra birkaç tanesinin birlikte hareket ettiğini gördük. Cal her an birini vurabilirdi ama benim vurmama izin . Her zaman ondan daha çok pratik yapmam gerektiğini söyler.

İyi bir iş çıkardım. Kafasından vuruyorum, böylece hemen ölüyor ve acı çekmiyor. Gerçekten ihtiyacımız olan gıda için hayvanları öldürmekle ilgili bir sorunum yok, ancak herhangi bir canlının acı çekmesi fikrinden nefret ediyorum, özellikle de benim elimde.

Cal onu bağladı ve kulübeye geri götürdü. Eti parçalarken büyük bir karmaşa oluyor ama buna değiyor. Kurutup kurutmak için etten bir sürü şerit kesiyoruz ama önümüzdeki birkaç gün domuz pirzolası ve bonfile yiyeceğiz.

Ondan sonraki gün şimdiye kadarki en sıcak gündü ve sıcakla domuz leşi arasında kendimi biraz iğrenç hissediyordum. Öğle yemeğinden sonra Cal'a yıkanmak için şelaleye gitmemiz gerektiğini söyledim.

Çok etkileyici bir şelale değil. Küçük bir kaya duvarının üzerinden akan bir dere den fazlası değil. Ancak yazın haftada en az bir kez gitmeyi seviyorum çünkü neredeyse bir duş gibi hissettiriyor ve kuyu suyumuzun havzalarından alabileceğimizden daha temiz alabiliyoruz.

Daha yakın olsaydı, sıcak havalarda her gün giderdim, ama oraya gitmek çok zahmetli ve Cal yalnız gitmeme izin vermiyor.

Cal tüfeğiyle nöbet tutuyor, sırtı bana dönük, ben kıyafetlerimi çıkarıp kayaların üzerinden geçerek serin suyun altına girerken.

"Bugün hava çok soğuk bile değil!" Uzun, kalın saçlarımı tamamen ıslatmak için suyu mutlulukla sıkıyorum.

". "

"Oyalanmıyorum," diye homurdanıyorum, şampuanı döküp saçımı köpürterek. "Zaten kimse bu tarafa gelmiyor."

"Her zaman bir ilk vardır."

O haklı. Dikkatli olmamak aptallık olur. İnsanlar tehlikeli. Yabancılarla güvenilmez. Ve sizi gafil avlayan biri, hayatınızda gördüğünüz son kişi olabilir.

Şampuanla birlikte kullanabileceğim saç kremim olduğu için heyecanlıyım ve saçlarımı durulayarak temizlerken normalden daha yumuşak hissediyorum. Hızlıca vücudumu sabunluyorum ve koltuk altlarımı tıraş ediyorum çünkü tedarik sürdürdüğü sürece kullanabileceğim bir deodorantım var.

İşim bittikten sonra sırf çok iyi hissettirdiği için şelalenin altında uzun süre durmak istiyorum ama Cal hareket duymazsa sabırsızlanacaktır. Bu yüzden dışarı çıkıp kurulandım.

bir havluyla. Saçlarımı iki uzun örgü şeklinde örüyorum çünkü bu şekilde daha iyi kuruyor. Terli kıyafetlerimin yerine, gezimiz sırasında o evde bulduğum örgü bir güneş elbisesi .

Benim için çok büyük, bu yüzden bir elbiseden çok plaj örtüsü gibi uyuyor, ama kot pantolonumdan ve kirli üstümden daha iyi.

Cal'a "Tamam," dedim. "İşim bitti. Makası getirdim, suyun altına girmeden önce seni düzelteyim."

Arkasını döndüğünde kaşlarını çatıyor ama itiraz etmiyor.

Saçını ve sakalını düzeltmememe izin vermesi aylar sürdü. Ona sürekli bakmak zorunda olan ben olduğuma göre, ne kadar şık olduğu konusunda benim de söz hakkım olması gerektiği konusunda başının etini yemeyi bırakmadığım sürece kabul etmedi.

Çok sık yapmama izin vermiyor ama birkaç ayda bir onu ikna edebiliyorum.

Gri tişörtünü çıkarıyor ve benim beklediğim büyük kayaya doğru yürüyor. Ama oraya varmadan durdu. "Ne giyiyorsun kızım?"

Kendime bakıyorum. Elbise mercan renginde ve askılarından biri omzumdan aşağı düşmeye başlamış bile. Muhtemelen annesinin kıyafetleriyle oyun oynayan küçük bir kıza benziyorum ama o kadar dehşete düşmüş görünmesine gerek yok. "Bunu o evde buldum."

"Seni zar zor ."

"Biraz büyük ama o kadar da kötü değil. Ne fark eder ki? Burada sadece sen ve ben varız. Lütfen oturup bunu yapmama izin verir misin?"

Kendini kayaya bırakırken gergin ve kıllıydı. Silahını dizlerinin arasında tutuyor.

Morali bozuk olduğu için geldiğinde hızlı hareket ederek saçlarını arkadan ve yandan düzeltiyorum. Hiçbir zaman iyi bir saç stilisti olamayacağım ama en azından daha düzgün görünmesini sağlayabilirim.

Sakalını düzeltmek için önüne geçtiğimde her zamankinden daha sertti ve ondan yayılan titreşimleri hissediyordum. Sakalının kaba tüylerini düzeltirken kaşlarımı çatıyorum. "Ne oluyor Cal?"

Gözlerini kapatıyor. Aslında hafifçe geri çekiliyor.

"Senin neyin var böyle?" Kızgınlıkla yıkandım ve aynı zamanda incinmiş ve savunmacı bir şeyle. İnsanların ona dokunmasından hoşlanmadığını anlıyorum ama bunu onun için daha önce de yaptım. Birçok kez. Hiç *böyle* davranmamıştı.

"Acele et !"

Sebepsiz yere beni terslemesine şaşırarak göz kırpıyorum. Ama o böyleyken tartışmanın bir anlamı yok. Çok hızlı bir şekilde sakalını düzeltiyorum, böylece daha kısa ve çoğunlukla kare şeklinde oluyor. Sonra ondan uzaklaşıp tüfeği elime alıyorum. "Tamam. İşim bitti. Bir daha yardım etmeye çalışarak seni rahatsız etmeyeceğim."

Bir dakika sessiz kaldı. Ne yaptığını bilmiyorum çünkü birbirimize mahremiyet sağlamak için her zaman yaptığımız gibi sırtım ona dönük. Ama hareket ediyor gibi görünmüyor. "Üzgünüm evlat," mırıldanıyor sonunda.

Ciddi gibi için bir nefes veriyorum ve rahatlıyorum.

Bu sıkıntının dikkatimi dağıtmasına izin vermediğimden eminim. İşimi yapıyorum ve davetsiz misafirlere ve hatta sıradan yürüyüşçülere karşı nöbet tutuyorum.

Birbirine viyaklayan birkaç kargadan başka bir şey yok.

Cal'ın arkamdaki suyun içinde hareket ettiğini duyuyorum. Birkaç su sıçraması, birkaç yumuşak homurtu, vücudunu ovarak temizlerken ara sıra çıkan tokat sesleri.

Nedense onu hayal edip duruyorum, her gece losyonla ovarken çıplak gövdesinin nasıl görüldüğünü ve hissettirdiğini hatırlıyorum. Cildi daha iyi olmaya başladı, bu yüzden yeni losyon kesinlikle yardımcı oluyor.

Yüksek sesli bir ünlemle şaşırdığımda, içgüdüsel olarak etrafımda dönüyorum. "İyi misin?"

"Evet, sadece parmağımı çarptım." Ayağına doğru eğiliyor, çıplak poposu benim görmem için açıkça görünüyor. Baktığımı görmüyor çünkü yüzü diğer tarafa dönük.

Kıkırdama gibi bir ses çıkarıyorum ama gözlerim vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Uzun bacakları. Sıkı poposu. Elimde değil. Sonra doğruldu ve arkasını dönmeye başladı ve kasıklarına bir göz attım. Koyu, kaba kıllar ve şaşırtıcı derecede büyük bir penis.

Yarı dik duruyor ve alamıyorum.

Sanırım bu sadece doğal bir fiziksel tepki. Bu bazen erkeklere de olur, değil mi? Yıkanırken zihninde porno hayal etmiyorsa tabii.

Derek ve ben üç yıl önce onun yanına taşındığımızdan beri seks yapmadı. Bunun bir gerçek olduğunu biliyorum çünkü o zamandan beri her geceyi onunla geçirdim. Birdenbire rastgele azgınlığın onun için bir sorun olup olmadığını merak ettim.

Bana çok yaşlı görünürdü ama aslında muhtemelen kırk yaşlarında. Seks için çok yaşlı değil.

Çıplak oldukça iyi görünüyor.

Ona dokunmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

Düşüncelerimin ne kadar sapıttığını fark ettiğimde nefesim kesiliyor ve onu görmemek için geri dönüyorum.

Cal şu anda sırtıma bakıyormuş gibi hissediyorum. "Ne yapıyorsun evlat?" diye soruyor birkaç saniye sonra.

"Hiçbir şey," diyorum, sesimden bir şey duymamasını umarak.
"Nöbet tutuyorum."

O AKŞAM, HER ZAMANKİ GIBİ CAL'IN SIRTINA LOSYON SÜRERKEN
Yatmaya hazırlanırken farklı hissediyoruz.

Neden ya da nasıl olduğunu tam olarak bilmiyorum ama .

Cildi hala kırmızı ama daha az soyuluyor ve eskisine göre daha az şişlik var. Losyon kesinlikle yardımcı oluyor, bu yüzden elimizde olduğu sürece her gece uygulamayı bırakmamın imkanı yok.

Ama ellerimi çıplak sırtında aşağı yukarı gezdirirken, benim için normal olmayan bir şekilde utandığımı hissediyorum. Her zaman olduğu gibi hareketsiz ve sessiz. Birkaç dakika önce losyonu almaya gittiğimde homurdanmadı ya da şikâyet etmedi bile.

Ama yine de bunu yapmamı istemiyormuş gibi geliyor ve bu duygularımı olması gerekenden daha fazla incitiyor.

Çünkü bunu yapmayı seviyorum. Ona dokunmak. Avuçlarımı teninde gezdirmek. Kemiklerinin dış hatlarını ve kaslarının kıvrımlarını hissetmek. Hiçbir zaman dokunaklı bir insan olmadım, ama bu farklı görünüyor.

Onunla ilgileniyormuşum gibi hissediyorum ve bu hoşuma gidiyor. Ona gerçekten yakın hissediyorum ve bu da hoşuma gidiyor.

Rahatsız olmaması için bu işi çabucak halletmem gerektiğine dair zihinsel nasihatlerime rağmen, gerektiği kadar acele etmiyorum. Onu öğleden sonra suyun altında çıplak dururken hayal edip duruyorum. Ona dokunmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Her yerine dokunmanın.

Kıcının kıvrımı. Kolundaki yara izleri. Aletinin kalın şekli. Parmaklarımın altında nasıl hissettireceğini hayal ediyorum.

Bu konuda yararlanabileceğim bir deneyimim yok. Derek sahip olduğum tek erkek arkadaşım ve hiç seks yapmadık. Evlenene kadar beklemek istedi ve benim de bu plana hiçbir itirazım olmadı. O zamanlar ona duygusal olarak yakın olmak, onunla yatağa girip kirlenmekten çok daha fazla ilgimi çekiyordu. Filmlerdeki ve internetteki rastgele görüntüler dışında çıplak gördüğüm tek erkek Cal'dı. Bu öğleden sonra.

Yirmi yaşındayım. Doğum günüm geçen aydı. Cal bana güzel pembe bir kazak ve küçük biblo koleksiyonumu koymam için küçük oyma bir sedir kutusu verdi. Mumları yaktı ve ben de ona doğum günü şarkısını söyledim. Güzel bir akşamdı. Hala geriye dönüp baktığımda gülümsüyorum. Ama yirmi yaşındaki biri benim kadar bilgisiz olmamalı. Bir erkeğin sırtına losyon sürmekten gizlice zevk almak zorunda kalmamalı.

"Cildin iyileşiyor," diyorum, garip ruh halimi pratik şeylerle kırmaya çalışarak.

Homurdanıyor, ama bu onun için sıradan bir tepki.

"Losyon işe yarıyor." Sırtını oldukça iyi örttüğüm için ellerimi boynuna doğru kaydırıyorum. Oraya masaj yapıyorum, sonra ellerimi omuzlarına götürüp sıkı kaslarını yoğuruyorum. Şimdi ağır ağır nefes alıyor. Benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. Nedense bu ses hoşuma gidiyor.

Bulduğum düğümlere derinlemesine bastırarak gevşemelerini istiyorum.

Cal inliyor, alçak ve yumuşak, uzun ve cinsel.

Tüm dişi uzuvlarım bu sesle sertçe kasılıyor.

Ellerim hala omuzlarında. Aramızdaki havada kalın ve sıcak bir şey zonkluyor. "Cal?" Neredeyse fısıltıyla soruyorum.

Bir şey olmak üzere ve ben bunun olmasını istiyorum.

Hem de çok istiyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan öne doğru atıldı ve ellerimden kurtuldu. Benden birkaç adım uzaklaşıyor.

Şok olmuş, kafam karışmış ve acımasızca hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ona bakıyorum. "Kusura bakma. Bir bok yapmam lazım." Evden dışarı çıktı.

Yalan söylüyor. Bunu biliyorum. Sadece yalnız kalmak istediğinde bana karşı böyle kaba davranıyor.

Losyonu sürüyorum, ellerimi yıkıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve yatağa giriyorum.

Cal'ın geri dönmesine uzun zaman var.

Ondan sonra dersimi aldım. Artık onu çıplak hayal etmek ya da losyonla ovma yok. Bana verdiği tepki sadece ezici değildi. Aynı zamanda beni suçlu hissettirdi. Sanki onu hiç bu şekilde düşünmemeliymişim gibi.

Muhtemelen haklı. O benim ölü erkek arkadaşımın babası. Onu çıplak görmek ya da ellerimi vücudunda gezdirmek istemem elbette normal ya da doğru değil. Zavallı Derek şu anda benden çok uzakta hissediyor ama dehşete düşeceğinden eminim.

Daha iyisini yapacağım.

Daha iyi *ol*.

Belki de bu kararı verdiğim için, önümüzdeki birkaç gün boyunca her zamanki gibi davranabiliyorum ve Cal'ın da rahatlayıp normale dönmesi uzun sürmüyor.

Rahatladım. Neredeyse kendimle gurur duyuyorum. Aramızdaki her şeyi mahvetmeden ya da tüm hayatımı mahvetmeden bu garip durumdan kurtulmayı başardığım için.

Haftanın sonunda, bir başka büyük ev temizliği yapmanın zamanı geldiğine karar verdim, bu yüzden Cal'a söyledim ve ertesi sabah erkenden işe koyulduk. Perdeleri ve yatak takımlarını temizliyoruz. Mobilyaları iterek altlarını süpürüyoruz. Tüm rafların ve mobilyaların tozunu alıp siliyoruz. Pencereleleri ve yerleri fırçalıyoruz.

Aslında o günkü tek gerçek işim olduğu sürece temizlik yapmaktan hoşlanıyorum. Evimizin daha güzel görünmesini ve hissettirmesini seviyorum. Bu yüzden çalışırken keyfim yerinde oluyor, Cal ile sohbet ediyor ve sözlerini hatırlayabildiğim her pop şarkısını söylüyorum.

Çok fazla konuşmuyor ama bu onun tarzı. O da iyi bir ruh halindeymiş gibi hissediyor. Hatta bazen şarkılara kendimi kaptırdığımda kıkırdıyor.

O öğleden sonra mutluydum. Hatırladığım kadarıyla mutluydum. Elbette dünya boktan bir yer ama Impact'ten önce de çoğumuz için durum o kadar iyi değildi. Cal ve benim rahat ve temelde güvende olduğumuz bu küçük evimiz var. Hava ve güneş ışığı ve hatta ormandaki ve bahçemizdeki büyüme bile iyileşmeye başlıyor. asteroid gezegende büyük bir delik açmış olabilir ama onu tamamen yok etmedi. Geri geliyor.

Her gün yapmam gereken değerli işler var ve her gece yorgun yatıyorum, bu yüzden gerçekten uyuyorum. Eskiden hiç böyle hissetmezdim ama artık hissediyorum.

Ve Cal var. Ona ihtiyacım var - buna şüphe yok - ama onun da bana ihtiyacı varmış gibi hissediyorum. Şu anda eskisinden çok daha mutlu ve bunun çoğunlukla benim sayemde olduğuna eminim. Onu üzecek rastgele dürtülerle hareket etmeyecek kadar akıllı olduğum sürece, birlikte yaşamaya devam edebiliriz.

Ben de bunu istiyorum.

Öğleden sonra geç saatlerde hava sıcak ve nemliydi. Pencereleleri ve kapıları açtık ama bugün pek esinti yok. İkimiz de ellerimiz ve dizlerimiz üzerinde, ahşap zemini su ve sabunla ovuyoruz. Bu ev temizliğimizin son aşaması. Diğer her şey çoktan yapıldı.

Zihnimde söyleyecek başka bir şarkı arıyorum. Eskiden yüzlercesini bilirdim -her kelimesini ve her ritmini- ama bilinçten silinip gitmeleri çok komik. Üç yıldan uzun bir süredir kendi sesim ve ara sıra kuşların cıvıltısı dışında herhangi bir müzik türü duymadım.

Zemin üzerinde çalışırken, Cal ve ben her zaman odanın zıt taraflarından başlarız ve sonunda ortada buluşuruz. Şimdi neredeyse oradayız. Baktığımda benden sadece birkaç adım ötede.

Elimde değil ama onu görmek hoşuma gidiyor. Elleri ve dizleri üzerinde koca vücudu. Teni, saçları ve gömleğinin arkası terden nemlenmiş. Kışının kalın uyluklara doğru kıvrılması. Yüz ifadesi o kadar ciddi ki, sanki bir düşmanı yok eder gibi ev temizliğini fethetmeye çalışıyor. Ovalamaya o kadar odaklanmış ki ona baktığının farkında bile değil.

Sebepsiz yere, bu konsantrasyona karşı koyamıyorum. Dürtümü sorgulamadan kovamdan bir avuç köpük alıp ona doğru fırlatıyorum. Tam yüzüne.

Öfkeli bir ses çıkarıyor ve dizlerinin üzerinde doğrulup başını çevirerek bana bakıyor.

Yanağında ve sakalında sabun köpükleri var.

Kıkırdıyorum. Elimde değil.

Mutlak bir ciddiyetle kendi kovaasına uzanıyor ve bana sabun ve su fırlatıyor. Benden çok daha fazlasını fırlattığı için yüzüme ve göğsüme şaşırtıcı bir su sıçraması oldu.

"Hey!" İki elimle yüzümü ovuşturuyorum. "Bu haksızlıktı! Sadece birkaç köpük kullandım."

"Sana adil dövüşeceğimi düşündüren neydi?" Hâlâ gülümsememiş olmasına rağmen gözlerinde bir parıltı var.

Beyaz üstümü tenimden çekiyorum. kadar ıslak ki yapışıyor. Ben de ona hak ettiği bir kaş çatıyorum.

"Vuruluyorsun," diyor yumuşak, çakıllı bir tonda, "sonra karşılık veriyorsun.

Hemen ve daha da sert."

Bunu düşünürken gözlerimi kısıyorum. Sonra haklı olabileceğine karar verdim. Kovama uzanıyorum, elime alabildiğim kadar su alıyorum ve yüzüne fişkirtiyorum.

Gözlerini temizlerken kekeler gibi bir ses çıkarıyor.

"Sadece tavsiyene uyuyorum," diyorum ona tatlı tatlı.

Sonra bir çığlık atarak ayağa fırlıyorum çünkü peşimden geliyor. Beni kovalıyor. *Misilleme yapıyor*. O koşmaz. Cal'i tanıdığım onca zaman içinde hiç koşarken görmedim. Ama ben onun elinden kaçmaya çalışırken o küçük alanda sinsice dolaşıyor. Onun kadar ciddi davranmaya çalışıyorum ama kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum.

Gözlerinde hala o parıltı var. Kahkaha, sevgi gibi görünen bir şey. Göğsümü dolduruyor ve kanımı heyecanla çarptırıyor.

Ara sıra kovalarımızdan birine yaklaşıp ona biraz daha su ve köpük fırlatabiliyorum ama iyi nişan alamayacak kadar dikkatim dağınık.

Bir hata yapmamı, kendimi koltuğun köşesine hapsedmemi bekliyor. Sonra gidecek başka yerim kalmıyor ve o da bir yırtıcı gibi yavaşça, ilkel bir şekilde saldırıyor.

Onu geçmeyi umarak ani bir hamle yapıyorum ama başarısız oluyorum. Tabii ya. Tek koluyla beni belimden yakaladı. Çırpınıyorum, gülüyorum ve ciyaklıyorum -heyecanla olduğu kadar başka şeylerle de- ama o benim için çok güçlü. Kaçamıyorum.

Dürüst olmak gerekirse istemiyorum bile. Küçük oyunumuzu kazanmak için bile.

Beni yere savururken o da gülüyordu. Yüksek sesle. Boğazından yumuşak ve alçak sesle. Yere çarpmamı engellemek için bir elini başımın arkasına koyuyor ama sonra çıkıyor. Ben gülmekten çığlık atana kadar beni gıdıklıyor.

Bir dakika sonra bir şeyler değişir. Yüzü her zaman sıcaklık, mizah ve şefkatle doluydu. Bunu tanıyabiliyorum.

Çünkü onun için hissettiklerimin aynısını ben de hissediyorum. Ama gözleri değişmeye başladı. Daha ateşli.

Çok daha sıcak. Bakışları beni yakacakmış gibi hissedene kadar.

Ve sıcaklık içimde bir şeyleri değiştiriyor. Hâlâ onun altında sallanıyorum ama onun pençesinde şakacı bir şekilde debelenmek yerine vücuduna doğru yaylanıyorum. Beni sıkıştırmak için bacaklarını benimkilere doluyor. Gıdıklamayı bıraktı ve bunun yerine kendini üstümde tutuyor. Üzerimde sert, sıcak ve ağır bir şekilde duruyor ve buna ihtiyacım var.

İhtiyacım var.

Ellerim omuzlarına gidiyor ve gömleğinin kumaşını kavırıyor.

Birkaç saniye boyunca o pozisyonda donmuş bir şekilde birbirimize bakıyoruz. Beni öpmesini o kadar çok istiyorum ki, bu ihtiyaç bedenimden dışarıya doğru tırmanıyor.

hissedebileceğimi hiç bilmezdim. Böyle bir dürtünün içimde böyle bir güce sahip olmasına izin vermek.

"Cal?" Birkaç gece önce omuzlarına masaj yaparken o seksi iniltiyi çıkardıktan sonra kullandığım sesin neredeyse aynısıyla nefes nefese kaldım.

Buna çok ihtiyacım var ama bunu o seçmeli. Sırf ben çok istiyorum diye bunu gerçekleştiremem.

Dürüst olmak gerekirse, ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. seçerdi. Bunu öğrenmemiz için bize bir şans verilmedi.

Çünkü tam o sırada evimiz işgal edildi. Bir grup adam açık ön kapımızdan içeri girdi.

Dört adam. Kirli, kaba görünüşlü, silahlı ve yağlı saçlı tipler. Onları bir yerde görsem hemen tetikte olurum ama otomatik olarak tehlikeli olduklarını düşünmezdim çünkü artık pek çok insan böyle görünüyor.

Ama davet edilmeden hemen içeri girdiler ve ikisi hiç yanılmadığım o tanıdık şekilde kıkırdamaya başladılar. Memnun, iğrenç ve kötü niyetli. Cal için vücudumdaki tüm sıcak zonklamalar bu şok ve ses karşısında bir anda donuyor.

"Evans'ı bu dağda bir yerde bulacağımızı söylemiştim," diyor en büyük olanı, Cal ve benim hâlâ yerde birlikte durduğumuz yere sırtarak, ikimiz de köpüklü suyla ıslanmışız. "Fazla uzağa gidemeyeceğini biliyordum."

Bu adamlar Cal'ı tanıyor. Onu tanıyorlar. Biri ona soyadıyla seslendi. Aklıma gelen ilk şey bu.

Cal daha hızlı tepki veriyor. Ayağa kalktı ve önüme geçerek beni davetsiz misafirlerden korudu. "Çık dışarı!" Sesi hiç duymadığım kadar acımasızdı.

"Eski dostlarını selamlamak için harika bir yol." Hala büyük olan konuşuyor. İlerliyor. Diğer iki adam ellerini silahlarının üzerine koydu.

Zar zor nefes alabiliyorum. Düşüncelerimi zar zor işliyorum. Cal'ın beni acil durumlarla başa çıkmak için iyi eğittiğini sanıyordum ama buna hazırlıklı değildim. Burası bizim evimiz. Burada güvende olmamız gerekiyordu.

Cal beni öpmek üzereydi.

Bununla başa çıkmak için yeterince hızlı vites değiştiremiyorum.

Şimdi geri çekiliyor. Ellerini arkasına koymuş, beni de kendisiyle birlikte itiyor. "Artık dost değiliz ve bu sana son uyarım. Defol ve bir daha asla geri gelme!"

Bu ses tonunun muhatabı ben olsaydım ödüm kopardı ama koca adam yine gülüyor. Ne de olsa onlardan dört tane var. Ve Cal'dan bir tane. Ve benden de sadece bir tane, şu anki değerime göre.

"Burada gerçekten güzel bir düzen kurmuşsunuz." Adam yeni temizlenmiş kulübemizin etrafına bakıyor. "Arkada tavuklar ve bol miktarda yiyecek. Yatağını sıcak tutmak için güzel bir kedi parçası bile var. Burada sahip olduğun şey için birçok erkek adam öldürebilir. Hepsini kendine saklamamalısın."

Bu korkunç adamdan kabalıktan başka bir şey beklemediğim halde neredeyse öğürecektim. Ama kelimeler hala midemi bulandırıyor. O kadar çaresizce titriyorum ki dişlerim takırıyor.

Cal, ben onun yatağıyla duvar arasındaki köşeye sıkışana kadar bizi tekrar hareket ettiriyor. Vücudu benimkini tamamen engelliyor. Artık adamları bile göremiyorum. Sadece Cal'ın omuzlarını. Düz omurgası. Gömleğinin arkasındaki ter lekeleri. "Yemeğimiz var. İstedığınızı alabilirsiniz," diyor. Ellerinden biri işaret edencesine hareket ediyor ama diğeri hâlâ arkada.

Parmaklarını birkaç kez sıkıyor ve ben birden ne söylemeye çalıştığımı anlıyorum.

Dizlerim bükülüyor ve yüksek sesli bir iniltiyle yere çömeliyorum. Korku numarası yapmama gerek yok ama normal şartlar altında bu adamların bunu duymasına asla izin vermezdim.

Ama bir şey yapamayacak kadar korktuğuma inanmalarına ihtiyacım var. Bu konuda yanılmalarını istiyorum.

"Oh, yemeğinizi paylaşacaksınız," diyor en iri adam. Belli ki gruptaki tek konuşkan o. "Ve paylaşacağınız tek şey bu değil."

Dikkatim dağınık olmasaydı, bu yorum şimdiye kadar duyduklarımın en kötüsü olurdu, ama yatağın altına uzanmakla o kadar meşgulüm ki kelimelere fazla dikkat edemiyorum.

Cal yatağın altında eski bir tüfek saklıyor. Ne olursa olsun orada duruyor. Yerleri temizledikten sonra yerine koyduk.

Parmaklarımı üzerine koyup kendime doğru kaydırıyorum, nefesimi tutup silahın tahtaya sürtünmesinin ses çıkarmaması için dua ediyorum.

Cal önümde çömeliyor ve beni diğer adamlardan daha da fazla engelliyor. Beni onlardan korumak için son bir çaba gibi görüldüğünden eminim.

Ve öyle.

Yaptığı şey tam olarak bu.

Parmaklarımı silahın etrafına doladım. Yerden kaldırıyorum. Ve Cal'in hâlâ arkasında duran eline bastırıyorum.

"Dalış" diye mırıldanıyor ve sonra ayağa kalkıp hiç uyardıktan ya da tereddüt etmeden adamları vuruyor. Birbiri ardına.

Bana söylediği şeyi aynen yapıyorum. O daha ilk atışı yapmadan yatağın altına daldım.

Bu adamlar aptaldı. Çok rahatlardı. Kendi üstünlüklerinden çok emindiler. Ve bu kibrin bedelini hayatlarıyla ödediler.

Yatağın altındayım, bu yüzden net bir görüşüm yok, ama iki cesedin o ateş ettikten sonra düştüğünü görebiliyorum. Bir ya da ikisi birkaç mermi alıyor ve Cal'i vurup vurmadıklarını bilmiyorum. Ama o hala hareket ediyor. Yatağın altında büzülürken, Cal'in tanıdık ayaklarının adım adım ilerlediğini görebiliyorum. Görebildiğim kadarıyla ve duyduğum seslerden, cesetleri dışarı sürüklediğini anlıyorum. En azından biri tamamen ölmemiş olmalı çünkü dışarıdan birkaç el silah sesi daha duyuyorum.

Bir dakika sonra tekrar içeri girer. Yatağın yanında diz çöküyor ve altını görmek için eğiliyor. "Dışarı gel, bebeğim. Şimdi gittiler."

Bir inilti daha çıkarıyorum. Bu yarı boğuk. Gerçek. O bana ulaşana kadar dışarı çıkıyorum.

Yatağın altından çıkmama yardım etti. Ellerinde ve kollarında kan var. Biraz da gömleğinde. Küçük bir hıçkırıkla, vurulmadığından emin olmak için çılgınca göğsünü ve lekelerin olduğu omzunu kontrol ediyorum.

Olabilirdi. Şu an ikimiz de ölmüş olabilirdik. Nasıl ölmediğimizden bile emin değilim.

"Sorun yok," diyor aynı yumuşak, boğuk sesle. "Beni yakalayamadılar. Ve seni almalarına asla izin vermem."

Buruşuyorum. Bunun için başka bir kelime yok. Hıçkırıklar yükselirken bedenim titremeye başlıyor. Ona uzandım ve o da beni kollarına çekti.

Sonunda yere oturuyor, yatağa yaslanıyor ve beni kucağına alıyor. Derek'in öldüğü geceden beri ağlamadığım kadar ağlıyorum, yüzümü gömleğine gömüyorum. Terli, kanlı olması önemli değil. Önemli olan tek şey onun Cal olması. Ve o güçlü. Beni sıkıca tutuyor. Ve her şeyin yolunda olduğunu, güvende olduğumu, beni koruduğunu mırıldanıp duruyor.

Başımı kaldırıp yüzüne bakacak kadar kendimi toparlayabilmem için uzun bir süre geçmesi gerekiyor. Burnumu çekiyorum ve gözlerindeki neredeyse on derinlikteki endişeye gülümsüyorum. "Ben iyiyim."

"Öyle ?"

"Evet. Beni kurtardın." Kalbim aniden doldu. Pek çok şeyle doldu. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok, bebeğim."

Bana daha önce hiç bebeğim dememişti. Birkaç dakika öncesine kadar. *Çocuk* ya da *kızdan* çok daha fazla hoşuma gidiyor. Özel hissettiriyor.

"Evet, size teşekkür etmeliyim. Bana zarar verebilirlerdi. Beni koruduğunuz için teşekkür ederim."

Başını sallıyor ve gözlerini indiriyor. "Lütfen bana teşekkür etmeyi bırak. Her şey benim hatamdı."

"Ne? Bu nasıl senin hatan oldu?"

"Çünkü ben olmasaydım, daha önce onlarla birlikte koşmamış olsaydım buraya asla gelmezlerdi. Beni tanıyorlardı. Bu yüzden aramaya geldiler."

"Belki, ama o adamlarla kaçmayı uzun zaman önce bıraktın. Seni bulmaları senin suçun değil. Bunu yapmayı neden düşünsünler ki?"

"Çünkü hatalarımızın bedelini öderiz. Her zaman. Ve onlar benimkilerden biri."

Hâlâ kucağındayım ve elleri hâlâ sırtımda hafifçe duruyor ama artık beni tutuyormuş gibi hissetmiyorum. Daha önce olduğu gibi değil.

Birdenbire değişimden, hissettiği suçluluk duygusunun ona yapacaklarından korkmaya başladım. "Bu senin hatan değil Cal. Onların iğrençliklerinin sorumluluğunu alamazsın. Sen durumun icabına baktın. Ben incinmedim, sen de incinmedin. Biz . Biz *iyiyiz*."

Başını sallıyor ve ifadelerimi kontrol ediyormuş gibi gözlerini kısa bir süreliğine kaldırıyor. Ağzı buruşuyor. "Bana o şekilde bakma."

"Ne şekilde?" Dürüst olmak gerekirse ne demek istediğini bilmiyorum.

"Bana güvendiğin gibi. Bana inandiğın gibi. Sanki iyi olduğumu düşünüyormuşsun gibi. Bana güvenmemelisin. Ben iyi bir adam değilim."

"Evet, !"

"Hayır, değilim." Sesi neredeyse kızgın geliyor ve ellerini geri çekti. Sanırım duygularımı inciteceğini düşünmese beni kucağından atacak. "Sakin benim iyi bir adam olduğumu düşünmeye başlama. Ben her zaman kötü bir adam olacağım."

"Hayır, değilsin. Sen beni kurtardın. Beni hep korudun. Benden hoşlanmadığın zamanlarda bile."

"Bunun hiçbir şeyle ilgisi yok. Bu benim iyi olduğum anlamına gelmez." Yüzümü okşamak için elini kaldırıyor ama bu bir okşama değil, ısrarcı bir jest. Gözlerime acil bir vahşilikle bakıyor. "Seninle her zaman ilgileneceğim. Eğer vurulursan, bu sadece beni yakaladıkları için olur. Eğer ölürsen, ben zaten ölmüşüm demektir. Her zaman böyle olacak. Buna güvenebilirsin ama sakın başka bir şeye güvenmeye kalkma."

şaşkın şaşkın ona bakıyorum ve bu sefer farklı bir nedenden dolayı yine üzülüyorum.

"Özür dilerim evlat," diye mırıldanıyor, gözlerini yine benden kaçırarak. Beni nazikçe kucağından itiyor. "Ne olursa olsun sana göz kulak olacağım ama asla senin istediğin gibi bir adam olamayacağım. Bunu şimdi bilmen en iyisi."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Ayağa kalkıyor, kendini silkeliyor. Sonra temizlik bezlerimizden birini alıyor ve yerdeki kanı temizlemeye başlıyor.

Sonunda ona yardım ettim ama artık her şey farklı geliyor. Bir şekilde karanlık.

Ve bir daha geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyorum.

ÇARPIŞMA SONRASI DÖRDÜNCÜ YIL, KIŞ

O ÖĞLEDEN SONRA HER ŞEY DEĞİŞİR. CAL DEĞİŞİR.

Tekrar kabuğuna çekiliyor ve birlikte geçirdiğimiz ilk yıldaki o sert, sessiz, homurdanan pislige geri dönüyor. Bundan nefret ediyorum, *nefret* ediyorum ama bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Yazın geri kalanında ve sonbaharda gerçekten çok çalışıyoruz. Cal kötü bir kış olacağı ve hazırlıklı olmamız gerektiği konusunda ısrar ediyor, bu yüzden eskisinden iki kat daha fazla çalışıyor, avlanıyor, bahçeyle uğraşiyor, çöp topluyor, yiyecek stokluyor ve kümesi daha iyi yalıtıyoruz. Geceleri o kadar yorgun oluyorum ki neredeyse başımı yastığa koyar koymaz uykuya dalıyorum. Bazı açılardan bu bir nimet çünkü Cal'daki dönüşüm hakkında kara kara düşünecek enerjim yok.

Birlikte çalışıyor, aynı odada uyuyor ve masanın karşısında sessizce yiyoruz ama başka hiçbir şey paylaşmıyoruz. Cal bana karşı hiç yumuşak ya da açık olmadı ama konuşuyor, ara sıra gülüyor, sanki ben rahatsız edici bir yük değil de bir arkadaşım gibi davranıyordu. Belki daha yaşlı, daha zeki ya da daha deneyimli olsaydım, onun eski haline sağlayabilirdim. Deniyorum. Gerçekten denedim. Ama onu gerçekte o olduğunu bildiğim adama geri döndüremiyorum.

Başlangıçta reddettiği birkaç şeyde ısrar ediyorum. Saçlarını kesmeye ve her akşam losyon sürmeye devam ediyorum, ama bunları hızlı, saçma olmayan bir şekilde yapıyorum ve düşünmemeye çok çalışıyorum

onun vücudu hakkında. Bu beni incitıyor. Bu bir kayıp gibi geliyor ama kış geldiğinde, ilkbaharın ve yaz başlarının neredeyse keyifli, arkadaşça günleri uzak bir anıdan öteye geçmiyor.

Cal kış konusunda haklı. Şimdiye kadar en soğuk kış. Sanki gezegen asteroid çarpmasından sonra savunmaya geçmiş, sebepsiz saldırıya karşılık vermek için sahip olduğu her türlü doğal silahla saldırıyor.

Eskiden Kentucky olan yerde kışların bu kadar soğuk olmaması gerekirdi.

Hazırlıklarımız sayesinde Aralık ayı oldukça sorunsuz geçiyor. Soba için bol miktarda odun kestik ve tonlarca yiyecek stokladık, bu nedenle tuvaleti kullanmak, kuyudan su almak ve tavuklarla ilgilenmek dışında hiçbir şey için soğukta dışarı çıkmak zorunda kalmıyoruz.

Ayın çoğunu hafızamda Derek'in annesinin birkaç yıl önce bana verdiği örgü derslerini arayarak ve sonra onları Cal için bir atkı örmek için kullanarak geçirdim. Bu sonbaharda bir evde yumuşak yeşil iplik ve örgü şişleri buldum ve Cal görmesin diye onları sakladım. İyi bir iş çıkaracak kadar pratik yapmam ve ardından iyi büyüklükte bir atkı için yeterli sayıda sıra örmem haftalarımı alıyor. Bu şimdiye kadarki en iyi şey değil. Bazı sıralar çarpık görünüyor. Ama yapabildiğimin en iyisi bu ve onun için bir Noel hediyesine ihtiyacım var.

Büyük bayramları kutlamak için her zaman bir şeyler yaptık ve Cal Noel'i unutsa ya da bana hediye vermek istemese bile bu yıl da bunu yapmayı planlıyorum.

Böylece atkıyı iki gün kala bitirdim ve iplikle aynı evde bulduğum kırmızı kağıt mendile sardım.

Cal Noel sabahı tavukları yemlemeye çıktığında, hediyesini masamıza koyarım ve bugün için sakladığım büyük balkabağı baharatlı mumu yakarım. Ekstra güzel bir kahvaltı hazırlar ve ona hediyesini veririm. Bugün için istediği tek kutlama buysa, o zaman sorun yok.

Döndüğünde üstü başı karla kaplıydı ve ıslak bir köpek gibi silkeliyordu. , eldivenlerini ve şapkasını çıkardıktan sonra, birkaç hafta önce avlanırken öldürdüğü domuza ait sarılmış bir parça domuz eti taşıdığını fark ediyorum.

Hava çok soğuktu, fazladan eti dondurduk.

Mutfak tezgahının küçük bir bölümüne bırakıyor. Çırtıgım yumurtalardan başımı kaldırıp bakıyorum. Dudaklarım aralanıyor.

En iyi domuz etini getirmiş. Küçük bonfile.

"Noel için," diye homurdanıyor ve bana neredeyse mahcup bir bakış fırlatıyor. "Eğer istersen."

"Evet. Bu harika." Et parçasına dokunuyorum. Taş gibi donmuştu, bu yüzden çözülebilmesi için odun sobasına yaklaştırdım. "Teşekkür ederim."

Cevap vermiyor, ben de tekrar ona bakıyorum. Hareketsiz bir şekilde duruyor, onun için masaya koyduğum paketlenmiş hediyeye bakıyor.

"Benim için bir şeyin yoksa sorun değil," diyorum ona. "Benim için gereğinden fazlasını yaptın. Sadece istedim ki..." Ben de kendimi mahcup hissediyorum. Ve garip bir şekilde dokunaklı. Omuz silkiyorum çünkü cümleyi tamamlayamıyorum.

Bir dakika daha kımıldamıyor. Sonra yatağına doğru yürüdü ve eğilip altından sarılı bir paket çıkardı. Hediye, kullandığım güzel kağıt mendil yerine düz kahverengi bir kağıda sarılmıştı ama açıkçası daha az umursayamazdım.

Memnun bir şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bana bir şey mi aldın?"

Kaşlarını çatıyor, neredeyse huysuz görünüyor. "Elbette aldım. Noel'deyiz.

Beni ne sanıyorsun?"

Onu aylardır benden bilerek uzaklaşan bir adam olarak görüyorum ama bunu söylemiyorum. Güzel başlayan bir sabahı mahvetmek istemiyorum. Sadece gülümsüyorum ve yumurtalarım geri dönüyorum. "Kahvaltı neredeyse hazır. Yumurta, jambon ve bulduğumuz konserve tarçınlı elmaları yapıyorum. Sonra hediyeleri açabiliriz."

Ağzı hafifçe yumuşayarak neredeyse bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Kulağa hoş geliyor."

Bana hediyesi hayatımda gördüğüm en güzel tüylü kırmızı palto. Onu nasıl bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama dakikalarca ona baktım, denedim ve yumuşak kumaşını okşadım.

Eşarbi açtığına hemen bir şey söylemiyor. Atkıya bakıyor, dikkatle açıyor ve parmaklarıyla ipliğin üzerinde hafifçe geziniyor.

"O kadar da harika değil," diyorum, bir şey söylemediği için sinirleniyorum. "Yapabildiğimin en iyisi bu. Ama bu..." Yine bitiremiyorum. Onun yerine omuz silkiyorum.

Gözleri yüzüme kayıyor. "Bunu kendin mi yaptın?"

"Evet. Örgü örmekte pek iyi değilimdir. Ama denedim."

Bir anlığına şaşkın görünüyor. Neredeyse huşu içinde. Sonra homurdanıyor. "Teşekkürler." Eşarbı kaldırıyor ve boynuna birkaç kez doluyor. "Tam oturdu."

Kıkırdıyorum, aslında bunu takdir ettiğini fark ediyorum.

Günün geri kalanı da iyi geçer. Yeşil fasulye, patates ve kızılıcık sosuyla (hepsi konserve) kavrulmuş domuz filetosu yiyoruz. Yemekten sonra temizlik yaparken birkaç Noel şarkısı söylüyorum ve akşamları yeni bir romanın başından yüksek sesle okumama izin veriyor.

O öğleden sonra o adamların içeri girip aramızda zar zor başlayan ilişkiyi yok etmelerinden bu yana yaşadığımız en güzel gün.

Bunun sonunda tekrar yumuşamaya başladığı anlamına gelmesini umuyorum ama öyle olmuyor. Ocak ayı geldiğinde, her zamankinden daha soğuk ve daha sessiz ve Noel'deki hafif çözülme gitmiş oluyor.

Ocak ayı Aralık ayından bile daha soğuk. Hava gündüzleri bile nadiren sıfırın üzerine çıkıyor ve çoğu zaman o kadar soğuk oluyor ki Cal evden çıkmama neredeyse hiç izin vermiyor. Öğleden sonraları, her zaman bol miktarda odunumuz olmasına rağmen, daha fazla odun kesmek için dışarı çıkıyor ve o zaman, en azından bacaklarımı esnetebilmem ve dışarıdaki havayı soluyabilmem için kısa bir yürüyüş yapmama izin veriyor. Bu asla keyifli bir yürüyüş değil. Hava bunun için çok soğuk. Ama hiç yoktan iyidir.

Günlük kısa molalar dışında, sürekli olarak tek odalı bir kulübeye hapsolmuş durumdayız.

Günler geçtikçe daha da sinirleniyorum. Nedeninden bile emin değilim çünkü bu sert, kaba pislik her zaman Cal'in bir parçasıydı. O yıllardır tanıdığım aynı adam, ama şimdi onun daha fazla yönünün farkındayım. Gerçek bir adam. Gülebilen, dinleyebilen ve bir şeyler hissedebilen bir adam. Ve bu adamı bana tekrar tamamen kapatmış sinir bozucu.

Bu yüzden normalden daha huysuzum. Bazı günler o benimle konuşana kadar ona tek bir kelime bile söylememeye yemin ediyorum ve saatlerce sessiz kalıyoruz. Diğer günler bilerek sinirlerini bozmaya karar veriyorum, bu yüzden sürekli konuşuyorum, onu dürtüyorum ve genellikle bana neredeyse hırlayana kadar onun alanına giriyorum. Bazı günleri de ağlamamaya çalışarak geçiriyorum.

Ocak ayında iki hafta geçiyor ve hava hiç ısınmıyor. Buzdan bir dünyada yapayalnız yaşıyormuşuz gibi hissediyoruz.

Ocak ayının on beşinci günü olduğundan emin olduğum bir günde, baskı altında ve duygusal olarak tükenmiş durumdayım ve hala Cal'a karşı kızgınlık içindeyim. Sabahın büyük bir kısmını sessiz kalarak geçirdim.

yatağında kitap okuyorum. Cal ikimizin de yatağını odun sobasına yakın olacak şekilde yeniden konumlandırdı, böylece geceleri daha sıcak kalabiliyoruz. Öğle yemeğinde, nasıl olduysa, artık sayfalarındaki kelimelere odaklanamıyorum. Küçük masamızda her zamanki gibi yemek yiyoruz - domuz eti ve konserve çorba - ve o hala konuşmuyor. Hiçbir şey söylemiyor.

Tüm bu durum karşısında o kadar üzgün ve öfkeliyim ki kendimi tutmaya çalışırken neredeyse titriyorum.

Sonra çorbasını höpürdetiyor.

"Kapa çeneni," diye çıkıştım.

Keskin ses tonum ve kaba sözlerim karşısında açıkça şaşırarak gözlerini kırptırıyor.

"Sakin gücenmiş gibi bakma!" O kadar kızgınım ki dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bana aylarca bok gibi davranamazsın ve sonra sana bok gibi davranmaya iznim yokmuş gibi davranamazsın."

Gri gözleri kısılır. Omuzları sertleşti. "Ben sana ne yaptım?"

Öfkemden neredeyse boğuluyordum. Çorbamı neredeyse bitirmiştım, bu yüzden ayağa kalktım ve kasemi ve kaşığı alıp mutfığa geri götürdüm. "Ne yaptın sen? Benimle konuşmayı bıraktın. Benden hoşlanmıyormuş gibi davranıyorsun. Sanki hiçbir şey hissetmiyormuşsun gibi. İyi gidiyorduk. İyi geçiniyorduk. Oldukça iyi bir hayatımız vardı. Ben... Ben hayatımızı seviyordum. Sonra sen gittin ve hepsini çöpe attın! Bu yaz o adamlar içeri girdikten sonra korkmuş, endişelenmiş, suçluluk duymuş ya da her neyse umurumda değil. Bana böyle davranılmasını hak etmiyorum!"

Nedense ona saldırırken yüzüne bakamıyorum. Tabağımı daha önce kuyudan getirdiği suyla yıkıyorum ve sonra yanına gidip kasesini ve kaşığını altından çekip alıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece masada oturuyor. Ama kaşları düşmüş, alnında beş derin çizgi oluşmuş ve tepki verdiğini biliyorum.

"Sen bundan daha iyisin," diye ekliyorum öfkeyle.

Sandalyesini geriye itiyor ve ayağa kalkıyor. "Ben bundan daha iyi *değilim*," diye homurdanıyor. "Sana daha önce de söyledim. Ben iyi bir adam değilim."

"İyi bir adam olman umurumda değil. Sen hâlâ *bundan* daha iyisin." "Ben-"

"Şu saçmalığı keser misin? İyi olmak zorunda değilsin. İyi olman sikimde bile değil. En azından bana bir gibi davranabilirsin." Sonunda ona bakabiliyorum, gözleriyle buluşabiliyorum. "Nasıl

Bunun bana ne hissettirdiğini sanıyorsun? Dünyada senden başka konuşacak yok ve sen tek kelime etmeyi reddediyorsun!"

Bu onu ürkütmüş, içinde kaynayan kızgınlığı bastırmış gibi görünüyor. Farklı bir tonda, "Hava biraz ısınır ısınmaz dışarı çıkıp size konuşacak insanlar bulacağız," diyor.

"Ne?"

Yüzünü buruşturur ve bakışlarını başka yöne çevirir. "Haklısın. Bu şekilde yaşamak zorunda olman hiç adil değil. İnsanlara ihtiyacın var. Dışarı çıkar çıkmaz sana birilerini bulmaya çalışacağız."

Söylemeye çalıştığım şeyi bu kadar yanlış anladığına gerçekten inanamıyorum. "Başkalarının seninle konuşmasını istemiyorum. Ben seni istiyorum!" Az önce ne söylediğimi fark ettiğimde yanaklarım kızarıyor.

Birkaç saniye bakıyor. Gözlerinde bir şey kıvılcımlanıyor - o kadar kısa bir süre ki onu orada gördüğümünden bile emin değilim. Sonra başını iki yana salladı. "Üzgünüm evlat. Bunu istemiyorum. Sana sadece Derek'e söz verdiğim için katlanıyorum."

Bu bir darbe. Fiziksel bir darbe gibi hissediyorum. Canım o kadar yanıyor ki ondan uzaklaşıyorum ve kulübeden kaçmak için dönüyorum. Uzaklaşmam gerekiyor. Ondan. Ne şekilde olursa olsun.

Peşimden geliyor ve ben kapıya ulaşmadan kolumu tutuyor. "Sakın bu soğukta dışarı çıkayım deme. Orada ölürsün."

Tartışmaya başlıyorum ama sonra yüzünde denersem beni zorla durduracağını görüyorum. Bunun yerine, onun elinden kurtulup yatağıma geri dönüyorum ve yorganın altına giriyorum.

Burada onunla kapana kısıldım ve beni başka biri tarafından incitildiğimi hiç hatırlamadığım kadar kötü incitti.

Ondan kaçamıyorum, o yüzden gibi davranıyorum.

Sonraki üç saat yavaş ve acı verici bir sessizlik içinde geçiyor. Okumaya çalışıyorum ama sayfaları zar zor çeviriyorum ve hikâyede neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Sonunda Cal bıçakları bilemediği sandalyeden kalkıp -şu anda hiçbirinin buna ihtiyacı yok ama yapıyor- botlarını, paltosunu, şapkasını ve onun için ördüğüm atkıyı giymeye başlayana kadar.

Odun kesmeye gidiyor, bu da sonunda bu odadan çıkmama izin verileceği anlamına geliyor.

Güzel kırmızı Noel montumu giyerken bana doğru baktı. "Bugün dışarısı senin için çok soğuk."

"Ne?"

"Çok soğuk-"

Ahmak herif içeride kalmam için ısrar etmeyi planlıyor.

"Eğer senin için dışarı çıkıp ihtiyacımız olmayan odunları kesmek çok soğuk değilse, benim için de kısa bir yürüyüş yapmak çok soğuk değildir. İkisini birden yapamazsın."

"Orada donarak öleceksin."

"Eğer hava gerçekten o kadar soğuksa, sen de dışarı çıkamazsın. Dışarıda asla uzun süre kalmam. Beni bir mahkummuşum gibi bu eve hapsedemezsiniz."

Tereddüt ediyor. Yüzündeki gergin ifadeden bugün içeride kalıp kalmamaya karar vermeye çalıştığını açıkça görebiliyorum, ben de öyle yapacağım.

"Çıkmak zorundayım," diye ekliyorum. "Cal, çıkmak *zorundayım*." Bir an için sesim hissettiğim kadar çaresiz çıktı.

Bir süre daha durakladıktan sonra yumuşak bir homurtu çıkarır. "Tamam. Ama bugün sadece on beş dakika. Daha fazla değil."

"İyi." Boynuma ve yüzümün alt yarısına yumuşak, yün bir şal sarıyorum. Sonra başıma bir çorap geçiriyorum, böylece sadece gözlerim görünüyor.

Eldivenlerimi giydikten sonra kapıya doğru ilerledim. "Rachel."

Tek bir kelime beni durduruyor. Adımı neredeyse hiç söylemiyor. Artık bana bebek de demiyor. Çoğunlukla sadece çocuk diyor.

dönüp bakıyorum. "On beş dakika. Söyle."

"On beş dakika," diye tekrarlıyorum nihayet kapıdan çıkmadan önce.

Aslında çok fazla kar yağmadı. Yerde sadece birkaç santim var. Sorun şu ki, buz tabakası halinde donmuş, bu yüzden üzerinde yürümek gerçekten zor.

En az kaygan ve bakması en ilginç yer olduğu için ormana doğru ilerliyorum ve donmuş karda ağır adımlarla ilerliyorum. O kadar inatçı ki bunu sadece ara sıra yapabiliyorum ve çok çaba sarf etmem gerekiyor, bu yüzden sonunda ormandan çakıllı araba yoluna çıkıyorum.

O da kaygan. Donmuş kar tabakasını bile kıramıyorum, bu yüzden denemekten vazgeçiyorum ve buzun üstünde olabildiğince dikkatli yürüyorum. En azından araba yolunda ağaçların arasından geçmek zorunda kalmıyorum.

Zorlu bir yolculuktu ve Cal o gün havanın ne kadar soğuk olduğu konusunda yanılmamıştı. Hava, kasketimle şal arasında kalan en ufak bir deri parçasını bile ısıtıyor. Yürüyüş o kadar zor ve rahatsız edici ki neden zahmet ettiğimden bile emin değilim. Belki Cal'a bir şey kanıtlamak için. Ya da belki kendime. Her iki durumda da, yedi dakikayı olabildiğince yakından ölçüyorum ve sonra geri dönüp çakıllı araba yolundan kulübeye doğru ilerliyorum.

Yokuş yukarı çıkmak daha da kötü ve adım adım kayarak dengemi kaybederken yaptığım seçimler için derin bir pişmanlık duyuyorum. Ne kadar ilerlediğimden emin değilim - sağ tarafımdaki ormanda bir şeyin hareketini yakaladığımda gözlerim acıdan yanmaya başladığından beri on.

Bakıyorum. Tabii ki bakıyorum. Akli başında hiçbir yaratık bu kutup koşullarında dışarıda olmaz.

Hareketin ne olduğunu anlamak için ormana geri dönmem gerekiyor.

Küçük bir açıklıkta eski bir ateş çukuru var. Cal'in onu bir araya getirmek için bu kadar kalitesiz bir iş yapacağını hayal edemiyorum, bu yüzden muhtemelen mülkü satın aldığında buradaydı. Birbiri üzerine yığılmış taşlardan oluşan bir halka ve üzerinde paslı bir metal ızgara var.

Izgaranın üzerinde çırpınan küçük bir kardinal var, bu da dünyanın acımasız gri ve gördüğüm renk ve hareket titreşimi.

Artık nadiren küçük kuşlar görüyorum. Karga ve leş yiyicilerden başka bir şey görmüyorum. Bu yüzden araştırmak için yolumu kaydırıyorum ve sonunda kuşun kanadının bir şekilde ızgaranın metaline donmuş olduğunu görüyorum.

Kurtulamıyor.

Zavallı küçük şey. Acı dolu bir dünyada çok güzel ve kırmızı.

Dikkatlice buzu kırmayı ve kuşun kanadını serbest bırakmayı başarıyorum.

Bu süreçte sadece birkaç tüyünü kaybeder.

Korkmuş ve yardımına nankörlük ederek uçup gidiyor ama ben iyi bir şey yaptığım için mutluyum.

Garaj yoluna doğru dönerken yanlış bir adım atıyorum. Yerde buz tabakasıyla kaplı bir delik olmalı ve ağırlığım karı kırıp deliğe giriyor.

Kendimi yakalamak için ateş çukuruna tutunuyorum ve sonunda gevşek ızgarayı kendime doğru çekiyorum.

Ne yazık ki, yığılı taşların yarısını da götürür.

Sertçe düştüm, bileğim o kadar kötü burkuldu ki çığlık attım. Boş yere çırpınıyorum ve sonunda ateş çukurundaki büyük taşlar yaralı bacağımın üzerine ağır bir şekilde çökmüş halde buz gibi zeminde yüzüstü yığılıyorum.

Korkuyla ve acıdan ağlamamaya çalışarak ayağımı çekmeye çalışıyorum. Ama üzerine çok fazla ağırlık binince deliğe sıkıştı.

Panik çok hızlı başladı. Bu şekilde buzun üzerinde yüzüstü yattığım için zaten çaresizce titriyorum.

Burada ölebilirim.

Bunun gerçekleşmesi çok az zaman alacaktır.

Soğuk ve korku sisi içinde kendimi düşünmeye zorluyorum. Kendimi kurtarmak için birkaç farklı seçenek buluyorum, taşları er çıkarmaya çalışarak başlıyorum. Ama ne sırtüstü ne de ve vücudum istediğim pozisyona gelmiyor.

Gerçekten kapana kısıldım.

Denemeye devam ediyorum. Üzerinde ne kadar çalıştığımın emin değilim, ama artık hareket edemeyecek kadar bitkin ve donmuş olana kadar bükülüyorum, mücadele ediyorum ve geriliyorum.

Sonra orada öylece yatıyorum. Cal beni bulacaktır.

Dönmediğimden aramaya gelecektir.

Ama ona çok kızgındım. Belki de bilerek kaçtığımı düşünecek.

İki buçuk yıl önce Derek öldükten sonra kaçmama izin vermedi, şimdi de vermeyecek. Kesinlikle arayacaktır. Ama belki de beni bulamayacak. Sadece ara sıra karı yarıp ayak izi bırakabiliyordum. Garaj yolunu da kolayca fark edilebileceğim bir yerde bıraktım.

Titriyorum, dişlerimi gıcırdatıyorum ve ellerimi hareket ettirmeye çalışıyorum ama çok geçmeden onları zar zor hissediyorum bile.

Tipik, gerçekten. Bir kıyametten kurtuldum ama donarak öldüm, nankör bir kardinali kurtarıırken sinir bozucu bir ahmakla kavga ettim.

Uyuşuk, bulanık bir sersemliğe düşmem uzun sürmüyor. Dışarıda beni duyabilecek bir tanrı olduğundan emin olmasam da biraz dua ediyorum.

Ben.

Uyuyacakmışım gibi hissediyorum ama uyumuyorum. Bu garip bir donmuş bilinçsizlik hali. Zihnimin küçük bir kısmı hafif bir sesi tanıdığında ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yok.

Bir ses. Cal'ın. Uzaktan.

"Rachel!" Bir duraklama oldu. Sonra, "Rachel! Neredesin lan sen?"

Beni aramaya geldi. Geleceğini biliyordum. Ama hala bana yardım edemeyecek kadar uzakta.

"Rachel!" Şimdi sesi biraz daha yakın geliyor.

Zihnimin aynı parçası -bir şekilde düşünebildiğimi, konuşabildiğimi ve bir şeyler yapabildiğimi bilen küçük, uzak parça- bana bağırmaya başlıyor. Sonunda boğazımı çalıştırana kadar çığlık atıyor, çığlık atıyor ve çığlık atıyor. "Ben buradayım." Kelimeler boğuk ve kırık çıkıyor. Kimsenin duyamayacağı kadar yumuşak.

"Rachel!" Şimdi daha da yakın. Belki garaj yolunda yürüyordur. O kadar uzakta olamaz. Bu Allah'ın belasası ateş çukuruna ulaşmak için sadece birkaç adım attım.

"Cal!" Zorla çıkarmayı başarıyorum. Yüksek değil ama ilk denemeden daha iyi. "Cal! Ben buradayım."

"Rachel?" Görünürde yok ama beni duymuş gibi hissediyorum. Birkaç saniye sonra ekliyor, "Tekrar seslen. Seni bulamıyorum." Sesi son iki kelimede kesiliyor.

Kalan tüm enerjimi toplayıp sesime aktarmaya çalışıyorum. "Ben buradayım! Buradayım!"

Umarım bu kadarı yeterlidir çünkü boğazımın artık çalışacağından emin değilim. Gözyaşlarım yüzümde donuyor gibi hissediyorum.

Hiçbir uyarı olmadan, Cal'ın iri vücudu ağaçların arasından fırlayıp beni koruyor. Çok gürültü çıkarıyor. Sanki varlığı havayı acı verici bir şekilde titreştiriyor.

Yanımda diz çökerken rahatlama hıçkırıklarına boğuluyorum. "Siktir, bebeğim. Ne yaptın sen?" Sesi gerçektir. Duygu dolu. Benim kadar kırılmış.

"Ben yapmadım..." Homurdanıyorum ve tekrar çırpınmaya çalışıyorum ama kendimi kaldıramıyorum. "Bunu yapmak istememiştim."

Üzerimdeki taşları hızla kaldırıp beni kollarının arasına alırken ve beni ormandan çıkarıp araba yoluna geri taşıırken "Oh fuck" mırıldanmaya devam ediyor.

Hâlâ o tuhaf bulanık sersemlik içindeyim ama ona umutsuzca sarılacak kadar biliyorum. Vücudumun neredeyse her yeri ağrıyor ve ağrımayan yerlerim de korkunç derecede uyuşmuş durumda. Dişlerim o kadar sert takırdıyor ki çenem acıyor.

Kabine geri döner dönmez, sıcak hava bana yapışmış gibi görünüyor. Sızlanıyorum, nefes nefese kalıyorum ve onun pençesinde çırpınıyorum.

Gitmeme izin vermiyor. Beni kendi yatağına götürüyor, benimki gibi odun sobasının hemen yanına yerleştiriyor, eldivenlerimi, şapkamı, atkımı ve paltomu çıkarıyor ve sonra ellerimi ve kollarımı ovmaya başlıyor.

hiçbir şey hissedemiyorum. Onun dokunuşunu bile.

Titriyorum ve burnumu çekiyorum. Hıçkıramayacak kadar uykuluyum, ki aslında yapmak istediğim de bu. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ve nedenini bile bilmiyorum.

Bir şey söylemeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Hiçbir şey yapamıyorum. Şu anda bir şeyler hissetmem gerekiyor ama hissetmiyorum.

Gözlerimi kapadım ve savaşmayı bıraktım. Artık titremiyorum bile.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, bebeğim," diye mırıldanıyor Cal kısık sesle. "Sakin bunu yapmaya cüret etme." Ellerini yüzümü ve boynumu ovma için yukarı kaldırıyor. "Sakin uyumaya kalkma."

Sonuçta uyanık kalıyorum. Yine de deniyorum. Sırf Cal'ın sesi çok çaresiz geldiği ve onun bu kadar üzgün olmasını istemediğim için.

Bir dakika sonra bana sürtünmeyi bıraktı, ben de ne yaptığını görmek için gözlerimi açtım. Ayağa kalkmış, ceketini, şapkasını ve ayakkabılarını çıkarıyordu. Sonra benimle yatağa tırmanıyor ve beni arkadan kaşıklıyor, vücudumu büyük, sıcak olanıyla çevreliyor.

Uzanıp ellerimi ovmaya devam ediyor. Birkaç dakika sonra tekrar titremeye başlıyorum.

"İşte böyle," diye mırıldanıyor, sesi tam kulağıma yakın. "İyi olacaksın. İyi olmak zorundasın."

"Bileğim gerçekten acıyor," demeyi başarıyorum. Şimdi tekrar hissedebiliyorum ve sanki öfkeliymiş gibi zonkluyor.

"Biliyorum. Birazdan üzerinde çalışacağım ama önce seni ısıtmam lazım."

Dişlerim yine takırdıyor ve bundan nefret ediyorum. Her şeyden nefret ediyorum. Boğazımda birkaç hıçkırık düğümleniyor.

"Uyumayı aklından bile geçirme, bebeğim. Hepsi benim hatam. Öyle olduğunu biliyorum. Bunun için benden nefret edebilirsin ama beni terk etmene izin vermeyeceğim."

Gerçekten ağlamaya başladım.

En azından şimdi benimle konuşuyor. En azından beni gerçekten yanında istiyor gibi görünüyor.

"Her şey . Her şey girecek. İyi olacaksın."

"Artık her şey acıyor." Acıyor. Ellerime, ayaklarıma ve yanaklarıma iğneler batıyormuş gibi hissediyorum.

"Biliyorum. Sadece kan yeniden akmaya başladı. Acıttığını biliyorum ama bu iyi bir şey."

"Acı çeken sen değilsin."

"biliyorum. Keşke olsaydım. O ben olmalıydım."

Bu beni daha da çok ağlatıyor. Kollarında dönecek enerjiyi buluyorum, böylece göğsüne doğru hıçkırığa hıçkırığa ağlayabiliyorum. Her iki kolunu da bana sıkıca sarıyor ve bükülmüş bacaklarıyla beni çevreliyor.

Sonunda ağlamayı bıraktığımda bile gitmeme izin vermiyor.

Uzun zaman alıyor ama sonunda titremem geçiyor ve o can yakıcı acılar geçiyor. O zaman gerçekten acıyan tek şey ayak bileğim oluyor.

Cal sonunda uzaklaşmaya başladığında, utanmadan ona sarılıyorum. Ona ihtiyacım var. Gitmesine izin vermeyeceğim.

"Sorun yok, bebeğim. Bileğini düzeltmem lazım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Burnumu çekiyorum ve yatağa geri yerleşiyorum.

Yaralı ayak bileğimi kontrol ediyor, ne kadar kötü olduğunu ölçmek için hareket ettiriyor ve sonra sıkıca bağlıyor. Bana biraz ibuprofen yutturuyor ve ardından nemli kıyafetlerimi çıkarıp bütün kış giydiğim sıcak pazen pijamalarımı giymeme yardım ediyor.

Odanın diğer tarafına gittiğinde itiraz etmeye başlıyorum, ama sonra kıyafetlerini değiştirdiğini görüyorum - son zamanlarda uyuduğu eşofmanları giyiyor.

Sonunda yatağa dönüyor ve yanıma tırmanıyor. Ona doğru kayıyorum ve ateşe doğru çeviriyor, böylece arkamdan kaşıklayabiliyor.

"İyi misin?" diye soruyor birkaç dakika sonra usulca.

"Evet. Şimdi daha iyiyim."

"Yaralandığın için üzgünüm."

"Sadece bileğim."

"Hayır, değil. Neredeyse ölüyordun ve bu benim hatamdı." "Hayır, değildi."

"Evet, ." Onun sıcak kokusu duyularımı dolduruyor. Başımın yan tarafına sokuluyor ve neredeyse tekrar ağlıyorum. Onu bir daha böyle hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Gerçek Cal. "Her şey için özür dilerim. Senin için en iyisini yapmaya çalışıyordum ama yanlış yaptım. Seni asla uzaklaştırmamalıydım."

HAVA ERTESİ GÜN DE DÜZELMEDİ, BU YÜZDEN yine içeride kal.

Cal farklı ama. Daha iyi.

Hâlâ konuşkan ya da arkadaş canlısı değil ama hiçbir zaman da öyle olmadı. Sabah olduğunda, geçen yıl benimleyken olduğu gibi hafifçe yumuşamış oluyor.

Ayak bileğim hala şiş ve ağrılı, bu yüzden üzerinde yürümeme izin vermiyor. Bütün gün beni bekliyor, bana yemek ve ihtiyacım olan her şeyi getiriyor. Ve uzun öğleden sonraları bana yüksek sesle kitap okuyor.

O adamlar kulübemizi işgal ettiğinden beri geçirdiğim en güzel gündü. İkinci sabah, Cal'in bize kahvaltı hazırladığının kokusuyla uyandığımda, geri döndüğü için neredeyse ağlayacaktım.

Gerçekten döndüm.

Dondurucu soğuk günler hiç eğlenceli değil. Kapalı sevmiyorum ve geceleri bir kaba işemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum çünkü Cal sıcaklık en düşük seviyeye indiğinde tuvalete gitmeme izin vermiyor. Ama önümüzdeki birkaç gün boyunca, uzun zamandır olmadığım kadar mutluyum.

Ayak bileğimi sakatladıktan birkaç gün sonra, gecenin bir yarısı dışlerim takırdayarak uyandım. Doğrulup karanlıkta gözlerimi kırıştırdığımda nedenini anlıyorum. Odun sobasındaki ateş sönmüştü, bu yüzden gerektiği kadar ısı vermiyordu.

Genellikle Cal gece boyunca birkaç saatte bir uyanarak odun ekler ve alevleri yeniden yakar ama bu geceyi uyuyarak geçirmiş olmalı.

Önemli bir şey değil. Muhtemelen yorgun düşmüştür. Haftalardır kesintisiz uyuyamıyor. Ateşi tazeleyebilecek durumdayım, bu yüzden onu uyandırmayacağım.

Bacaklarımı sallıyorum ve ayaklarımı yere koyuyorum ama bileğime ağırlık verdiğim anda irkiliyorum. iyileşti ama üzerinde yürümek hâlâ acı veriyor.

Önemli değil. Cal uyuyabilsin diye bu gece ateşi ben yakacağım.

Cal'ın içinde tuttuğu odun yığınının doğru topallayarak gidiyorum- Kapının yanına gidip iki tane alıyorum ve sobaya doğru sallanırken onları göğsüme bastırıyorum.

Dışlerim çekiç gibi gıcırıyor. Buranın bu kadar soğuk olduğuna inanamıyorum.

Sobayı açmaya çalışıyordum ki odunlar aniden elimden alındı.

"Ne yapıyorsun kızım?" Sesi huysuz ama kötü değil.

Titrememi engellemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Yangın üzerinde çalışıyorum." "Benim işim." Sobaya odun atıyor ve sonra odun getirmeye gidiyor.

Ateşi iyice alevlenene kadar körüklemeyen önce bir parça daha. "O küçük kıcını yatağa geri sok."

Nedense kıkırıyorum. Neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Başını sallıyor ve ateşi karıştırmaya devam ederken bana kaşlarını çatıyor. "Beni uyandırmalıydın. Burası buz gibi."

"Ben de yeni uyandım. Havanın bu kadar soğuk olduğunu bilmiyordum." Göğsüme sarılıp ileri geri sallanıyorum, ateşten yayılan sıcaklıkta ısınmaya çalışıyorum. "Ve bunu kendim yapabilecek durumdayım."

"Benim işim."

Karşı çıkmaya çalışıyorum ama gevezeliğimden sadece garip bir inilti çıkıyor.

Ocağı kapattı ve demiri yere bıraktı. Sonra dönüp bana bakıyor. Oda çoğunlukla karanlık için yüz ifadesini görmek zor. Ama sanki gözlerinde yumuşak bir şeyler varmış gibi hissediyorum.

Gerçekten görmek istediğim bir şey. *Hisset.*

"Yatağına dön bebeğim," diye mırıldanıyor kalın sesiyle, beni iliklerime kadar sarsıyor.

"Bu gece seninle yatabilir miyim?" Bunu sorma cesaretini nereden bulduğumu bilmiyorum ama kelimeler istemsizce dökülüyor.

Çok durgunlaşıyor.

"Lütfen mi? Seninle çok daha sıcak."

Başını tekrar sallıyor ve bunun hayır demek olduğunu varsayıyorum. Ama hayal kırıklığına tepki veremediğinden uzanıp beni kollarına alıyor. Beni yatağına taşıdı.

Beni sobanın karşı tarafındaki yatağına yatırırken içimdeki her şey neşe ve heyecanla titreşiyor.

Fantezilerimde ne yaparsa yapsın beni öpmüyor. Bunun yerine, vücudumu onunkinin önüne yerleştiriyor, böylece beni neredeyse donduğum o gün yaptığı gibi kaşıklayabiliyor.

Vücudu benimkinden çok daha sıcak. Çok daha büyük, güçlü ve sert. Bu hissi seviyorum. Her zaman dokunulmaktan hoşlanmayan bir insan olduğuma inanırdım ama Cal söz konusu olduğunda bu inancım kesinlikle yanlış. Çünkü bu şimdiye kadar bildiğim her şeyden daha iyi hissettiriyor.

Birkaç dakika sonra dişlerimin takırdaması kesiliyor ve ondan birkaç dakika sonra da titremem tamamen duruyor.

İkimiz de çok uzun bir süre hiçbir şey söylemiyoruz ama ben tekrar uykuya dalmıyorum. Bunların hiçbirini kaçırmak istemiyorum. Nefes alış veriş yavaş ve düzgün olmasına ve sadece ara sıra pozisyon değiştirmesine rağmen onun da uyumadığından oldukça eminim.

Sonunda hiç ara vermeden ya da plan yapmadan "Burayı ne zaman aldınız?" diye soruyorum.

Cevap vermeden önce bir an duraksıyor, sanki soruya şaşırması gibi. "Uzun zamandır vardı. Derek'i öğrendiğimden beri. Ona yakın bir yer istiyordum ve bu mülkte iyi bir anlaşma yaptım çünkü çok haraptı ve şehrin çok dışındaydı."

Annesi nihayet Cal'e bir çocukları olduğunu söylediğinde Derek sekiz yaşındaydı. Birden bunun ona nasıl hissettirdiğini merak ettim.

"Kızgın mıydın? Sana Derek'ten bu kadar uzun süre bahsetmediği için mi?"

"Elbette, . O ve ben sadece bir kez birlikte olduk. Nasıl olduğundan bile emin değilim. Kötü olmak isteyen iyi bir kızdı ama kötü olma fikrini çok çabuk değiştirdi. Çocuk sahibi olacağımı hiç düşünmemiştim. Bir çocuk isteyeceğimi hiç düşünmemiştim ama istediğimi öğrenmek... Bu benim için her şeyi değiştirdi."

Kelimelerle cevap vermiyorum. Sadece söylediklerini düşünüyor, Cal'in o zamanlar kim olduğunu zihnimde canlandırmaya çalışıyorum.

"Onu daha fazla görmeye çalıştım," diye ekliyor. "Yardım etmeye çalıştım. Ettim de. Annesi benden hiçbir şey almadı."

"Biliyorum. Senin iyi bir baba olabileceğini hiç düşünmedi." Sesimde yargılama . Bu sadece bir gerçeğin ifadesi.

"Muhtemelen haklıydı."

"Hayır, değildi. Çok fazla pratik yapmadın ve sana hiç şans verilmedi ama ona iyi bir baba olabilirdin. Senin orada olman onun için çok şey ifade ediyordu. Sonunda. Öyle olduğunu biliyorum."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor ama bunun nedeni bana kapanması değil. Çünkü çok fazla şey hissediyor. Vücudunun benimkinin arkasındaki gerginliğinden bunu hissedebiliyorum.

Onu daha iyi hissettirecek bir şey yapmak isteyerek ellerinden birini buluyorum ve parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. Elini sıkıyorum ve karanlıkta birlikte uzanırken tutmaya devam ediyorum.

Sonraki hafta boyunca her akşam kendi yatağında uyuyorum ama Cal gecenin bir yarısı ateşi yakmak için kalkar kalkmaz yatağımdan çıkıp onun yatağına geçiyorum.

Bunu ilk yaptığımda yatağının üzerinde durup bana bakıyor ve başını sallıyor. Ama sonunda yatağa giriyor ve beni istediğim şekilde kaşıklıyor. Sonraki geceler kafasını bile sallamıyor.

Günlerimin en güzel zamanları, gecenin bir yarısı ona sokulup aklıma gelen her şeyi konuşmak. Ona çocukluğunu soruyorum, o da bana babasının hafta sonları nasıl sarhoş olup onu ve annesini dövdüğünü anlatıyor. Okulda en çok hangi dersleri sevdiğimi ve dünya cehenneme dönmeden önce ne tür bir iş sahibi olmak istediğimi bilmek istiyor. İklimin düzelmesinin ne kadar sürebileceği ve toplumun gelecekte nasıl görünebileceği hakkında konuşuyoruz.

O gece yarısı saatlerinde yatakta daha önce hiç duymadığım kadar çok konuşuyor. Sanki karanlıkla ve dünyadaki gerçek her şeyden soyutlanmakla ilgili bir şey onun zihinsel içgüdülerini gevşetiyor. Duvarlarını indiriyor.

Bazen ruhunun derinliklerine çok fazla indiğimde bana kızıyor ve uyumak için diğer tarafına dönüyor. Ama hatta

Fena değil. Sırtını bana yaslaması hoşuma gidiyor. Onunla aynı yatakta uyumayı seviyorum.

Gerçekten *birlikteymişiz* gibi hissetmek.

Yatağına gitmeye başladıktan bir hafta sonra bir gece ona çocukluğuna dair en iyi anısını sorduğumda bana annesiyle birlikte çıktıkları Nashville gezisinden bahsetti. Kendi başlarına. Büyük annesi annesine doğum günü için bir miktar para vermiş, babası da işe gitmemekten yakındığı için onsuz gitmişler. Orada dört gün geğirmişler. Dışarıda yemek yemişler, turistik şeyler yapmışlar ve bir kez bile babasının eve sarhoş ve kızgın gelmesinden endişe etmemişlerdi.

Hikaye beni o kadar derinden etkiliyor ki bunu ifade etmek istiyorum ama yapabileceğim hiçbir şey yok. Hissettiklerimi somutlaştıracak kelimeler bulamıyorum ve Cal asla arkamı dönüp ona bakmama izin vermiyor. Ona istediğim gibi sarılıp öpemiyorum.

Ben de elini tutuyorum, avuç içini ovuyorum ve sırayla her parmağına masaj yapıyorum.

Yavaşça elini aşağı indirip ön kolunu ovmaya başlıyorum, derisini ve kaba tüylerini okşuyorum. Bileğine doğru inen yara izlerini.

Bir şey onu bu yaraları oluşturacak kadar kötü yaraladı ve ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Ben de onları okşuyorum. Keşke aynı şeyi vücudunun diğer kısımlarına da yapabilseydim.

Elini ve kolunu okřadıķça, arkamdaki gerginliği ve ateşi daha da artıyor. Göğsü sırtıma yaslanıyor ve bacaklarımız birbirine dolanıyor. Daha ağır nefes almaya başlıyor. Verdiği nefesler saçlarıma ve boynuma çarpıyor.

Artık benim de içimde bir sıkışma var. Karnımın altında. Kalçalarımı oynatmak istiyorum.

Bunu yaptığımda, "Kıpırdamak yok." diye mırıldanıyor.

İç çekerek sakinleşiyorum ama içimde bir duygu ürpertisi var. Buna karşılık olarak elini tutup ağzıma götürüyorum, böylece avuç içine küçük bir öpücük kondurabiliyorum.

Elini benden uzaklaştırıyor ve sonra yüzünü ters tarafa çeviriyor. Artık benden o kadar uzaklaştı ki sırtlarımız bile birbirine değmiyor.

Hayal kırıklığı içinde yığıldım, ama bu benim hatam. Cal dokunulmaktan hoşlanan bir adam değil. Bunu hep biliyordum. Vücudunu kullanacak

İhtiyacım olduğunu düşünürse benimkini ısıtmak için, ama onu okşamamı, ona hamle yapmamı istemiyor. Elini öptüm ve bu bir hataydı. Çekip gitmesi benim hatamdı.

Aptallığımla ilgili kendime hak ettiğim bir ders verdikten sonra derin bir uykuya dalıyorum. Tekrar uyandığımda hava hala çok karanlıktı, yani sadece birkaç saat geçmiş olmalıydı ama önemli bir şey değişmişti.

Sırtımda çok sıcak ve çok sert bir şey olduğunu fark ediyorum. Cal beni tekrar kaşıklamak için geri dönmüş olmalı, ama bu farklı-farklı. O çok sert. Gerçekten sert. Sonuna kadar sert. Kıcımlı dürtüyor.

Uykudan ve ani heyecan selinden zihnim o kadar bulanık ki neler olduğunu anlamam bir dakikamı alıyor.

oldu. Hissettiğim onun penisi. Büyük ve dik ve popoma doğru bastırıyor.

Bunun farkına varmak beni de tahrik ediyor-o kadar çabuk ki ağrıyor. Her tarafım kızarıyor ve düzensiz nefes alıyorum. Kendimi tamamen hareketsiz tutuyorum.

Ne yapacağımı bilmiyorum ama bu duyguyu yaşamaktan vazgeçmek istemiyorum.

Uyuyor olmalı. Yoksa bunu yapmasına asla izin vermezdi. Erkekler her zaman uykularında ereksiyon olurlar. Bunun gerçek bir anlamı yok. Tecrübesiz olabilirim ama tamamen cahil değilim.

Kollarından biri beni sıkıca sarıyor. Nefesi kesiliyor. Kalçaları bana karşı birkaç kez sallanıyor.

Kelimenin tam anlamıyla eriyeceğim.

"Rachel," diye mırıldanıyor uykusunda. "Bebeğim."

Sızlanıyorum. Elimden bir şey gelmiyor. Çünkü uykusunda onu ilk başta ona yönelten ne olursa olsun, şu anda rüyasında beni görüyor gibi görünüyor.

Kendi uyarılmışlığım kalçalarımın arasında zonklayan bir ağrı ve bu konuda dünyada yapabileceğim hiçbir şey yok.

Yapılacak en iyi eylemi bulamadan vücudu aniden sarsılıyor. Sertçe nefes alıyor ve kaskatı kesiliyor.

Uyandı. Bundan eminim. Utanıyorum, korkuyorum ve hala tahrik oluyorum, bu yüzden gözlerim kapalı, hareketsiz yatıyorum.

Boğuk bir iniltiyle yataktan kalkıyor ve kapıya doğru yürüyor, dışarı çıkarken kulübeye dondurucu bir hava girmesine izin veriyor. Hava bu kadar soğukken geceleri tuvaleti kullanmama asla izin vermez ama bazen dışarı çıkar.

Birkaç dakikalığına gitti. Döndüğünde yatağa doğru yürüdü ve beni kollarının arasına aldı.

"Ne?" Kafam karışmış ve şaşırmış gibi davranmama gerek yok.

Beni yatağıma taşıdı ve . "Üzgünüm, bebeğim.
Bu gece kendi yatağında uyumalısın."

Tuhaflığın ya da Cal'in huysuzluğunun, bildiğim en güzel zamanları kaçırmama neden olmasına izin vermiyorum. Ertesi gece, o ateşi yakmak için kalkar kalkmaz, yatağımdan çıkıp her zamanki gibi onun yanına gidiyorum.

Yatağa dönerken başını sallıyor. "Bunu her gece yapmak zorunda değilsin, biliyorsun." rağmen beni tekrar önündeki pozisyona çekmekte tereddüt etmiyor.

"Bunu sevdim. Hepimiz birine yakın olunca huysuzlaşan antisosyal pislikler değiliz." Bir kolunu üzerime attığında, onu kavıyorum ve ön kolunu göğsüme sarıyorum. "Bu şekilde yakın olmayı seviyorum."

Cevap vermiyor, ama sorun değil.

"Bu soğuk hava dalgasının ne kadar süreceğini düşünüyorsun?" Bir dakika sonra soruyorum, çoğunlukla sadece sohbet etmek için.

Muhtemelen bilmediği anlamına gelen bir cevap vermiyor.

Bu gece pek konuşmak istemediği belli olduğu için konuşmayı sürdürmüyorum. Sorun değil. sarılıyor, kaşıkıyor, kucaklamama izin veriyor. İki hafta önce bile sahip olduğumdan çok daha fazlası.

Gözlerimi kapatıyorum ve vücudunun benimkine karşı gevşemesinin, etrafımdaki kolunun gevşemesinin, nefes alışının yavaşlamasının tadını çıkarıyorum. Bu gece o benden önce uykuya dalıyor, ki bu genelde olmaz.

Anlayamadığım bir sebepten dolayı beni mutlu ediyor.

O arkamda uyurken, çok büyük bir duygu selinin farkındayım. Bağlılık. Tanıdıklık. Güven. Şefkat. Şefkat. Dürüst olmak gerekirse, diğer insanlarla ilgilenme kapasitemin kalıcı olarak zarar gördüğünü düşünmüştüm, ama yanılmışım.

Çünkü şu anda Cal için her şeyi hissediyorum.

Kaba, katı, huysuz, iğrenç ve temel insan ilişkilerini idare edemeyen biri olabilir ama benimle ilgilenmek için her zaman elinden geleni yaptı. Hatta ne zaman canı sıkılsa beni uzaklaştırıyor.

Muhtemelen benimle ilgilenmeye çalışıyor. Böyle hissetmesini istediğimi bilmiyor. Benim de böyle hissettiğimi bilmiyor.

Ama bu konuda ne yapacağımdan emin değilim. Ölmüş erkek arkadaşınızın babasına asılmak, yirmi yaşında bir kızın üstesinden gelebileceği normal bir durum değil. Bunun üstesinden gelmeme yardımcı olacak bir kullanım kılavuzu yok.

Sonunda uykuya daldığımda ne yapacağımı hâlâ bulamadım.

Tahrik olmuş bir şekilde uyandım. Bir şekilde uykumda oldu.

Yanaklarım ve boynum sıcak. Kalbim hızla çarpıyor ve nefesim küçük pantolonlarla çıkıyor. İhtiyaç bacaklarımın arasında acı verici bir şekilde zonkluyor. Ve sıcak, sert bir erkek vücuduna sürtünüyorum.

O da uyuyordu. Belki hâlâ uyuyordur. Ereksiyonunu karnımın alt kısmına doğru sallarken homurdanıyor ve her iki büyük eli de popomu kavlıyor.

Belli ki uykumda ters dönmüşüm, yüzüm ona dönük. Meme uçlarım Cal'a doğru çekiliyormuş gibi hissediyorum. Bu şekilde hissedebileceklerini hiç bilmiyordum. Sızlanıyorum ve göğsümü onunkine sürtüyorum, kalçalarımı onun küçük pelvik itişlerine karşı pompalıyorum.

Vücudu sertleşiyor ve gırtlaktan bir ses çıkarıyor. Daha önce uyuyordu -sonunda bu gerçeği fark ettim- çünkü şimdi kesinlikle uyanık. "Ne-?"

Kendimi durduramayacak kadar ileri gittim. Ona karşı kıvranıyorum, yaşadığım saf *arzunun* sonsuz acısıyla tekrar inliyorum.

Düzensiz bir nefes alıyor ve kıcımlı serbest bırakıyor. "Siktir, bebeğim, bunu kesmelisin."

Kelimeler şehvetle bulanmış beynimi delip geçerek beni durma noktasına getiriyor. Çaresiz bir hıçkırıkla kendimi ondan ayırıyorum ve sırt üstü düşünüyorum.

Doyurulmamış ihtiyacın acısıyla neredeyse ağlamak üzereyken, ellerimi kalçalarımın göğüslerime doğru gezdirip tekrar aşağı indirerek işkenceden kurtulmaya çalışıyorum.

Cal kendini oturur pozisyona çeker, sırtını yatak başlığına dayar. "Kahretsin, gerçekten üzgünüm bebeğim. Bunu yapmak istememiştim." Birkaç düzensiz nefes alır ve yüzünü sertçe ovalar. "Uyuyordum."

"Biliyorum. Ben de öyleydim. Ama yapamaz mıyız-?" Normalde hissedebileceğim herhangi bir utanç ya da mahcubiyet, beni bombardımana tutan özlem dalgası tarafından yutuluyor. "Sence biz... biz... bir şeyler yapamaz mıyız?"

Çaresizce kıvranıyorum ve giydiğim polar pijama gömleğinin üzerinden göğüslerimi tekrar ovuşturuyorum. Şehvet gerçekten de içimden dışarı çıkacakmış gibi hissediyorum.

Bana bakıyor açgözlü bir şekilde- birkaç saniye sonra başını ve gözlerini başka yöne çeviriyor. "Siktir, hayır. Yapamayız."

"Neden olmasın?"

"Seni asla beceremem. Ne kadar yanlış o kadar yanlış olur."

"Neden yanlış olsun ki?" Artık her şey ortada olduğuna göre, her şey çok daha kolay. Ona karşı hissettiklerimden utanmıyorum, bu yüzden itiraf etmemek için bir nedenim yok.

"Çünkü başka kimsen olmadığı için bunu istiyorsun."

"Ne?" Nefesim kesildi, onun sert sözleri karşısında tamamen şaşırılmışım.

"Bu senin için adil değil. Sadece benimle sıkışıp kalman. Hayatında baban olacak yaşta eski bir mahkûmdan başka erkek olmaması. Bu senin için adil değil ve ben asla bundan faydalanmayacağım."

Ciddi. Bunu sesinden anlayabiliyorum. Ciddi, bu da ağlamak istememe neden oluyor. "Ama şu anda ölüyormuşum gibi hissediyorum."

"Biliyorum bebeğim. Gerçekten çok üzgünüm. Bu doğal bir şey. İnsanların dürtüleri olur. Ve senin yaşında bir çocukla ilişkiye girme şansın hiç olmadı. Gerçekten hoşlandığın biriyle."

"Ama hoşlandığım bir çocuk istemiyorum."

"Elbette var. Havalarda tekrar ısınır ısınmaz, seni daha fazla dışarı çıkarmak için çalışacağım. Bakalım buralarda iyi insanlar bulabilecek miyiz? Belki iyi bir çocuk bulabilirsin." Bu sözleri söylemekten nefret ediyormuş gibi garip, hırıltılı bir yüz ifadesi takınıyor. Bu fıkirden bile nefret ediyor. Bana dönüp bakmıyor.

Ve birden anladım. Ne söylediğini. Ne söylemediğini. Ve neden her zaman çok yaklaştığımda geri çekildiğini.

Beni istiyor. İstiyor. Benim onu istediğim kadar.

Ama beni bu şekilde istemenin yanlış olduğuna inanıyor.
Bu yüzden sesim daha net ve sakın, yumuşak bir şekilde, "Cal, iyi bir çocuk istemiyorum. İyi çocuklar için böyle hissetmiyorum."
Bakışları tekrar yüzüme yöneliyor. Omuzları gözle görülür şekilde sertleşti. Ben de ona geri kalanını anlattım. "Sadece senin için böyle hissediyorum."
Kelimeler ona garip bir şekilde çarptı. Bana baktı. Nefesi kesildi.
O yüzden tekrar söylüyorum. "Bana böyle hissettiren tek kişi sensin."
"Ciddi misin?"
Ben de onun gibi . "Evet, ciddiym. Bir erkek istemiyorum. Sadece seni istiyorum." Yanaklarım o kadar sıcak ki yüzümden gibi hissediyorum ve tam olarak nefes alamıyorum. "Eğer beni istemeseydin, anlardım."
"Elbette seni istiyorum. Seni kim istemez ki? Seni istemek benim için hayatın temel bir gerçeği."
Uzun süre birbirimize bakıyoruz, ikimiz de yüksek sesle nefes alıyoruz.
Sonunda "Beni becermeyeceksen, en azından dokunabilir misin?" diye sordum.
"Dokunmak mı?"
"Sevişmek zorunda değiliz. Bu senin için çok uzaksa anlarım. Ama en azından... bana dokunamaz mısın?"
"Sadece dokunmak mı?"
Birden heyecanlandım. Savunması çöküyor gibi görünüyor. Küçük adımlarla ilerlemek en iyi yol olabilir. "Evet. Tek ihtiyacım olan bu."
Gözlerinde şimdi yeni şey yanıyor, bir yangının başlangıcı gibi yanıyor. Birkaç saniye uzaklara bakıyor ve sonra bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Ellerimden başka bir şey olamaz."
"Benim için sorun değil. Senin için sorun olmayan hiçbir şeyi yapmak istemiyorum. Sadece buna çok ihtiyacım var."
Ve işte bu kadar. Çatlıyor. Kırıldı. İnledi ve beni kucağına çekti. "Sadece eller."
Kendisine mi hatırlatıyor yoksa bana mı hatırlatıyor emin değilim ama bir önemi yok. Çünkü şimdi oluyor. Sonunda.
Beni kucağına oturtuyor, böylece yan yatıyorum, sol koluyla destekliyorum ve bacaklarım kalçalarına doğru sarkıyor. Sağ elini, amımı hissedene kadar pijama pantolonumun bel bandına sokuyor. "Kahretsin, bebeğim. Çok ileri gitmişsin."

"Biliyorum." Parmaklarının sıcak, şişmiş etime dokunduğunu hissedince kıvranıyorum. "Göğüslerime de dokunabilir misin?"

"Elbette yapabilirim."

Elini pantolonumdan çıkarıp gömleğimin eteğinin altından geçiriyor, böylece tenimi okşayabiliyor. Göğüslerimi buluyor ve avuçluyor. Başparmağıyla meme uçlarıma dokunuyor. Omurgamı dikleştirip utanmaz iniltilerle başımı arkaya düşürene kadar beni okşuyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyor. "Kahretsin, çok tatlı ve mükemmel hissediyorsun. Şu haline bak, bebeğim. Şimdi iyi hissediyor musun?"

"Evet, evet. Evet. Çok iyi hissettiriyor." Çaresizce sızlanıyorum ve yüzümü onun kazağına saklamaya çalışıyorum. Kıpırdamadan durmam mümkün değil.

Birkaç dakika sonra parmaklarını tekrar pantolonumun içine soktu. Ben neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar klitorisimi ovuyor ve sonra iki parmağıyla beni becerebilecek şekilde ayarlıyor.

O kadar çok kıvranıyorum ki beni yerinde tutmakta zorlanıyor, ama yine de bundan zevk alıyor gibi görünüyor. En azından bana öyle geliyor. Ben utanç verici, ritmik homurtu sesleri çıkarana ve kalçalarımı parmaklarına doğru hareket ettirene kadar elini sert ve hızlı bir şekilde pompalıyor.

"Aynen öyle bebeğim," diyor alçak sesle ve kalın. "Çok iyi gidiyorsun. Çok sert boşalacaksın. İzin ver sana vereyim."

Artık tamamen kontrolden çıkmış durumdayım, çılgınca parmaklarına binmeye çalışıyorum ve kazağına tutunuyorum. "Cal. Cal. Cal. Oh Tanrım."

"İşte böyle, bebeğim. İşte geliyor. . Çok iyi ." Elini şimdi daha hızlı ve daha sert hareket ettiriyor. Parmakları ıslak emme sesi çıkarıyor.

Zevk nihayet doruğa ulaştığında, çaresiz çığlığımı onun göğsünde boğmak zorunda kalıyorum. Tüm vücudum doruk noktası boyunca titriyor ve her şeyin bittiğini düşündüğümde, bitmemiş oluyor.

Cal pompalamayı yavaşlattı ama durmadı. Ve beni tekrar parmaklamaya başladığında daha yeni inmişim.

Hıçkırıyorum ve kucağında kıvranıyorum.

Çaresiz zevkim kafasını karıştırmış olmalı çünkü bir dakika duraklıyor ve farklı bir tonda soruyor: "Hâlâ iyi hissediyor musun bebeğim?"

"Evet. Oh, evet. Lütfen, daha fazlasına ihtiyacım var."

"Sana daha fazlasını vereceğim. İhtiyacın olan her şeyi vereceğim."

"Lütfen." Elini tekrar kalçalarımın arasına pompalamaya başladığında uzun ve alçak sesle inliyorum. Pijamalarım aşağıya doğru itiliyor.

altta ve tamamen onurlu değil, ama şu anda daha az umursayamazdım.

Ben gevşeyip sesim kısılana ve bitkin düşene kadar beni tekrar tekrar orgazma ulaştırıyor. Amım acıyor ama vücudumdaki diğer her şey mükemmel hissediyor. Bu şekilde olabileceğini hiç bilmiyordum. Çok mükemmel bir şekilde tatmin oldum.

Kucağına yığılırken "teşekkür ederim" diye .

Sonunda elini pantolonumdan çıkardı ve bel bandımı ait olduğu yere geri çekti.

Zar zor hareket edebiliyorum. Sanki maraton koşmuşum gibi nefes nefese kalıyorum ve ellerimden biri hâlâ onun gömleğini tutuyor.

Yorgun halimle bile, onun vücudunun benimki gibi rahat ve güzel olmadığının farkındayım. Onu hiç hissetmediğim kadar gergin ve eşofmanlarının içinde tamamen ereksiyon halinde. İçgüdüsel olarak ona uzanıyorum ama elimi ona dolayamadan elimden kurtuluyor.

Beni yatağına, yorganın altına yerleştiriyor ve sonra kalkıp dışarı çıkıyor. Birkaç dakika sonra geri geliyor, ateşi birkaç kez dürtüyor ve benimle birlikte tekrar yatağına giriyor.

"İyi hissediyor musun?" Normal pozisyonumuzda beni arkamdan kaşıklıyor. Şimdi daha rahatlamış hissediyor. Dondurucu soğukta mastürbasyon yapmış olmalı.

"Evet. Gerçekten iyi hissediyorum. Teşekkür . Sen de iyi misin?"

"Ben iyiyim." Saçımı okşuyor. Bu bir öpücük değil ama yakın. "Şimdi uyu."

Ben . Şu anki kadar iyi hissettiğimi hiç sanmıyorum. Ne olduğunu anlamadan kollarında uyuyakalmışım.

ETKİ SONRASI BEŞİNCİ YIL

ERTESİ GÜN CAL, ÖNCEKİ GECE HIÇBİR ŞEY OLMAMIŞ GIBI DAVRANIR.

İçine kapanmadı ya da kendini geri çekmedi. Onun yerine, tipik huysuz, arkadaş canlısı kişiliği var. Bazı , bu bir rahatlama. Aramızda olanlar her şeyi değıştirmede. Ama dün gece benim için çok şey ifade ediyordu, bu yüzden onun için de çok şey ifade ettiğini bilmek güzel olurdu - ve bunu davranışlarından anlamamanın bir yolu yok.

Güne normal bir şekilde devam ediyoruz ve ben sürekli onun bir şey söylemesini bekliyorum. Bahsetmesini. Bir daha olamayacağını söylesin. Bir şeyler. Ama akşam oluyor ve sanki dün gece aramızda yeni ya da farklı bir şey olmamış gibi.

Saatlerce, güneş battığında ne yapmam gerektiğine dair zihinsel bir tartışma yürütüyorum ve hiçbir zaman bilinçli bir sonuca varamıyorum. Ne beklediği, ne istediği ya da neye ihtiyacı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden onun yerine kendi istediğimi yapıyorum.

Pijamalarımı giyip dişlerimi fırçaladıktan sonra onun yatağına giriyorum.

Ateşle işi bittiğinde yatağının üzerinde duruyor ve bana bakıyor.

Biraz utaniyorum, ama bakışlarını tereddüt etmeden karşılıyorum.

Birkaç saniye geçiyor ve şey söylemiyor. Tek bir kasını bile oynatmıyor. Gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor.

"Sadece bir kerelik bir şey isteyeceğimi mi düşündün?"

Sonunda sordum. "Bilmiyordum."

"Ben istemiyorum. Daha fazlasını istiyorum. Yani bana bunu da istemediğini söylemeye hazır değilsen-"

"Elbette istiyorum," diye mırıldanıyor, sesi neredeyse gücenmiş gibi çıkıyor. "Bunu zaten biliyorsun."

Göğsümdeki endişe yumağı gevşiyor. "O zaman senin sorunun tam olarak ne?"

Geri dönmeden önce başını garip bir şekilde sallayarak uzaklara bakıyor. "Sadece eller."

Başımı salladım. "Eğer istediğin buysa, yapacağımız şey bu. Sınırın benim için değil, senin için olduğunu anladığın sürece. Artık ne istediğimi biliyorum. Ve senden her şeyi istiyorum."

Boğazından garip bir ses çıkarır ve tekrar başka tarafa bakar. Kalın, düzensiz bir nefes alıyor. Vücudu o kadar gergin ki neredeyse titriyor ama "Sadece eller." demeyi başarıyor.

"Tamam. Sadece eller."

birlikte, sonunda yatağa girdi.

O kadar heyecanlıyım ki titriyorum. Bu, dün geceki muhtaç bulanıklıktan daha gerçek hissettiriyor. Cal kararını verdiğine göre tereddütlerini bir kenara bırakıyor. hareket edip bedenimi okşarken gözleri sıcak ve sahiplenici. Pijamalarımı çıkarmıyor ve bunun dışarısı çok soğuk olduğu için mi yoksa onun için başka bir sınır olduğu için mi olduğundan emin değilim.

Soyunursam ellerini üzerimde gezdirmesi çok daha kolay olacak olsa da itiraz etmiyorum. Bunu onun da en az benim kadar istemesini istiyorum ve bu konuda çelişkiye düşmesini istemiyorum. Onun çizmesi gereken çizgileri asla aşmam.

Beni tahrik etmesi neredeyse hiç zaman almıyor ve çok geçmeden dün gece olduğu gibi kıvranıyor ve yalvarıyorum.

Bundan hoşlanmış gibi görünüyor. İki elini de tişörtümün altına sokmuş, başparmaklarıyla meme uçlarımla oynarken, ben hafifçe doğrulup beni boşaltması için yalvarırken gözleri daha da ateşleniyor.

Acele etmez. Acele etmiyor. Ama sonunda beni yüzüstü çeviriyor ve pantolonumu ve külotumu popomu ortaya çıkaracak kadar aşağı çekiyor. Sonra kalçalarımı kaldırıyor ve iki parmağını içime sokuyor.

Beni onlarla beceriyor. O kadar iyi ki otuz saniyeden kısa bir süre sonra boşalıyorum. Amım spazm geçirdikten sonra bile elini pompalamaya devam ediyor.

parmaklarının etrafında. Beni tekrar tekrar doruğa çıkarırken çarşafa tutunuyor ve pilota doğru ağlıyorum.

Sonunda elini yavaşlattığında boğazım ağrıyor ve yaşlar akıyor. Parmaklarını geri çekerek yavaşça kıcıımı ve kalçalarımı okşuyor. Hâlâ beni koyduğu pozisyondayım ve popom havada.

"Yeterince aldın mı bebeğim?" Cal o çok sevdiğim yumuşak, sert sesiyle soruyor.

"Sanırım... Sanırım... Yani." Tüm vücudum küçük artçı sarsıntılarla çırpınıyor gibi hissediyorum.

Elini klitorisimi nazikçe ovmak için yukarı kaydırıyor ve ben inleyip yüzümü tekrar yastığa saklıyorum. "Görünüşe göre henüz bitirmemişsin. Daha fazlasını istiyorsun, değil mi?"

"Uh-huh."

"Çok tatlısın. Çok ateşlisin. Çok duyarlısın." İki yüzgecini tekrar amıma sokuyor ve boştaki eliyle sırtımın alt kısmını ovuyor. "Bunu bu kadar çok istediğine inanamıyorum. Bir türlü doyamıyorsun."

Dalgınlığıma rağmen, bunun bir cevaba ihtiyacı varmış gibi hissediyorum. Başımı yana çevirerek, "Telafi etmem gereken çok zaman var" diyorum.

"Biliyorum, bebeğim. Bu kadar uzun süre mahrum kalman doğru değil."

Parmakları içime girip çıkarken ıslak, cinsel bir ses çıkarıyor. Tanıdık, muhtaç bir sarmal merkezimde tekrar geriliyor ve başka bir orgazmın yakında olacağı konusunda uyarıyor.

O haklı. Bana ne kadar zevk verirse versin, vücudum doyacak gibi görünmüyor.

Bu kadar utanmazca muhtaç olacağımı hayal bile edemezdim.

Bu tür bir muhtaçlığı arzulayacağımı hiç hayal etmemiştim.

Bir miyavlama sesi çıkarıyorum ve başımı yana çeviriyorum, böylece arkamda diz çökerken onu görebiliyorum.

"Bu senin için iyi mi, bebeğim?"

"Evet. Oh evet." Kalçalarımı onun eline doğru sallıyorum. "Tekrar boşalacağım. Gerçekten sert."

"Bu çok iyi." Hâlâ belime masaj yapıyor ve bu çok iyi hissettiriyor. Neredeyse içimdeki parmakları kadar iyi. "Gerçekten iyi hissetmeni istiyorum. Bunu görmek istiyorum."

"Uh-huh," diye mırıldanıyorum, hisler yükselmeye, sıkılaşmaya devam ederken konuşma gücümü kaybediyorum.

Elinin hızı ve gücü daha da artıyor. Amım zaten önceden beri ağrıyor ve yeni sürtünme beni ağlatıyor. Acıdığı için değil, acı çok iyi hissettirdiği için.

"Siktir." Cal'ın gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor, yüzümde ve parmaklarının içime girip çıktığı yerde geziniyor. "Siktir, çok iyi gidiyorsun. Benim için bu kadar sert boşalacağını hayal bile edemezdin."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum çünkü sözleri de dokunuşu kadar beni çıldırıyor.

"Siktir, bebeğim. Oh siktir."

Ses tonundaki değişiklik dikkatimi çekiyor, ben de ne yaptığını görmek için gözlerimi tekrar açıyorum. Diğer elini kendi pantolonunun içine sokmuş ve beni parmaklarken sikini sıkıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, onun görüntüsü beni orgazma yaklaştırıyor. "Evet. Evet. Sen de gel."

"Siktir," diye nefes alıyor, yüzü buruşuyor ve gözleri ihtiyaçla parlıyor.

"Sen de geliyorsun..." Şimdi nefes nefese kaldım ve titriyorum. O kadar yakınıma ki neredeyse tadını alabiliyorum. "Cal... benimle gel..."

Nefis gerilim sonunda kırıldığında haykırıyorum, ama onun gırtlaktan bir ünlem çıkardığını duyacak kadar kendimdeyim. O da boşalırken yüzü derin, sıcak bir rahatlamayla şekil değiştiriyor.

O da benimle geliyor.

Daha sonra ikimiz de yatağa yığıldığımızda, ona doğru kayıyorum. Beni kollarına çekiyor, nefesi ılık ve titrek bir şekilde saçlarıma değiyor. Hiçbir şey söylemiyor, ben de söylemiyorum.

Buna ihtiyacımız varmış gibi hissetmiyorum.

Birkaç dakika sonra uzaklaşmaya başladı ve ben de itiraz edercesine miyavlayarak onu yakaladım.

"Hemen döneceğim. Hiçbir yere gitmiyorum. Sadece biraz temizlenmem lazım."

Pantolonuna boşalmıştı, hatırlıyorum. Bir kıkırdama beni şaşırttı.

Bacaklarını yatağın kenarına atarken bana uzun uzun acıyan bir bakış atıyor. "Bu şekilde kaybetmek için çok yaşıyım. Son zamanlarda azgın bir ergen de . Sanırım konu sen olunca kendimi kontrol edemiyorum."

Bu fikre bayılıyorum. Bana çok büyük bir heyecan veriyor.

Kontrolünü kaybetmesini istiyorum. Aramızdaki bu şey karşısında onun da benim kadar çaresiz olmasını istiyorum.

Daha da yakınlaşmamızı istiyorum, iki insanın kadar yakın.

Ondan her şeyi istiyorum, tam olarak ona daha önce söylediğim gibi.

Onu tanıdığım bunca yıl boyunca ilk kez, bir gün bunun gerçekten olabileceğine dair gerçek bir umudum var.

Soğuk hava dalgası nihayet diniyor, ancak havanın uzun süre dışarı çıkabilecek kadar ısınması için bir aydan fazla zaman geçmesi gerekiyor. Kışın geri kalanı için tanıdık bir düzene giriyoruz. Gündüz saatlerinde her zamanki gibi davranıyoruz -uzun zamandır olduğumuz ortaklar gibi davranıyoruz- ve güneş battıktan sonra da devam ediyoruz. Bazen gecede birkaç kez.

Sadece ellerini kullanma konusunda ciddi. Ağzını üzerimde asla kullanmayacak, öpmek için bile. Ve cinsel ilişki söz konusu bile değil. Ama sonunda ona dokunmama izin veriyor ve ben de ellerimle onu doruğa çıkarmayı öğrenerek çok eğleniyorum.

İstedğim her şey değil ama hayal ettiğimden çok daha iyi. Boş, yalnız geçen sonbahar ve kışın ilk yarısından sonra, onunla bu şekilde birlikte olmak bir mucize gibi geliyor.

Mart ayı geldiğinde yiyecek ve erzağımız tükenmek üzereydi. Havalarda çöp toplama gezilerine çıkmamıza yetecek kadar düzeldi, biz de tekrar bölgeyi dolaşmaya başladık.

Cal bu yıl farklı, hem de sadece gece vakti değil.

Önceki yıllarda evden uzaktayken, en zararsız türden bile olsa diğer insanlardan uzak durmaya özen gösterirdi. İşgal altındaki kasabalara yaklaştığımızda, etraflarında uzun bir rota çizerdik. Yolda başka yolcularla karşılaştığımızda ya hemen yolu terk ediyor ya da uyarı ateşi açarak onları korkutuyorduk. Ve birinin tehlikeli olduğuna dair en ufak bir işaret olduğunda, önce ateş eder ve soruları sonra sorardı.

Derek'in ölümünden bu yana geçen yıllarda Cal hayatımdaki tek kişi olmakla kalmadı. Aynı zamanda gördüğüm ya da konuştuğum tek kişiydi.

Ama kışın benimle etkileşime girecek daha fazla insan bulma konusunda söylediklerinde ciddi olmalıydı. Bu fikri sadece beni uzaklaştırmak için kullanmıyordu. Ciddiydi. Çünkü bu bahar, savunmalarını geliştirmeyi ve insanların güvende tutmayı başarmış birkaç kasabayı ziyaret etmeye başladık. Muhafızlarla konuşuyor, tanıştırıyor, erzak karşılığında yardım teklif ediyor. Seyahat etme ve kendimizi savunma konusunda pek çok kişinin olmadığı kadar rahatız, bu yüzden yararlı bir hizmet sunabiliriz.

Cal hala kimlerle iletişim kurduğumuz konusunda temkinli. Asla kolayca güvenmeyecek. Ama bizi dünyaya daha fazla açmak için özel bir karar aldığı açık, böylece bu kadar izole olmayacağız.

Ve gerçek şu ki bundan zevk alıyorum. Yeni insanlarla tanışmak. Sıradan, iyi insanlarla. Sunabileceğimiz yardıma ihtiyacı olanlar için iş yapmak. Her biri farklı olduğu için günler çok daha çabuk geçiyor.

Yeni durumumuzla ilgili beni rahatsız eden tek şey Cal'in diğer insanları babam olduğuna inandırmaya devam etmesi.

O benim babam değil. Babama hiç benzemiyor. Ama dışarıdayken bana hep çocuk der. Bana sadece geceleri yalnız kaldığımızda bebeğim der. Ve sanırım aramızdaki yaş farkı, başkalarının aile olmadığımız halde aile olduğumuzu düşünmesine yol açıyor.

Nihayetinde diğer insanların ne düşündüğü önemli olmadığı için bunu çok da büyütmiyorum ama yine de bazen beni rahatsız ediyor.

Yaz başında yirmi bir yaşına giriyorum ve Cal bana altın bir zincir üzerinde çiçekli bir kolyeye yerleştirilmiş güzel bir kırmızı değerli taş veriyor. Böylesine güzel bir mücevheri nasıl bulabildiği hakkında hiçbir fikrim yok. Onu şimdiye kadar sahip olduğum her şeyden daha çok seviyorum ve her gün takıyorum.

Çöp toplayacak evler ve dükkanlar bulmak için gittikçe daha uzağa gitmek zorunda kalıyoruz, bu yüzden artık yolculuklarımızın çoğu bir gecede, bazıları ise daha da uzun sürüyor. Temmuz ortasında, daha da uzun bir yolculuğa çıkmanın riske ve yakıta degeceğine karar verdik ve doğuya giderek bulduğumuz kırsal bölgelerdeki terk edilmiş küçük toplulukları ve çiftlikleri vurduk.

Oldukça iyiyiz. Harcadığımız zaman ve kullandığımız benzine karşılık fazlasıyla yiyecek ve erzakla dönüyoruz. Arada sırada diğer gezginlere ya da yerel halka rastlıyoruz, ancak gerçek bir sorunla karşılaşmıyoruz.

Buralar eskisi kadar kaotik değil. Çetelerin kontrolünde olan çok az kasaba kalmıştır ve şiddet yanlısı tiplerin çoğu sürüler halinde ya da gezici çetelere katılmış ya da . Ya da

Onlar da bizler gibi ellerinden geldiğince var olmaya çalışıyorlar.

Elbette bunların hiçbiri rahat olabileceğimiz anlamına gelmiyor. Sıradan insanlar bile yeterince aç olduklarında ya da cazibeleri yeterince güçlü olduğunda şiddete başvurabilirler. Ama artık yolda kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar rahat hissediyorum.

Cal ve ben ne yaptığımızı biliyoruz. Bu, gardımızı indirebileceğimiz anlamına gelmiyor ama düşmanlarla karşılaşmadığımız sürece sorun yaşamayız.

Dört günlük yolculuktan dönerken uzaktan silah sesleri duyuyoruz. Bu şimdi bile nadir görülen bir olay değil, bu yüzden paniklemek için bir neden değil. Çabuk tepki veriyoruz. Cal yolcu koltuğunda oturuyor ve saldırı tüfeğine uzanıyor, camını indiriyor ve gerekirse ateş edebilmek için kamyonetin yarısına kadar dışarı sarkıyor. Kamyoneti takip ettiğimiz arka yoldan çekiyorum, yolu kaplayan çalılıkları itecek kadar hızlanıyorum.

Cal'in kamyonu her türlü arazide gayet iyi gidiyor ve yoldan çıkmak en basit ve en belirgin güvenlik önlemi.

Bir tepenin zirvesine ulaştığımızda, gürültünün kaynağını görüyorum. Bir silahlı çatışma. Bir kamyonetin arkasındaki iki kişi ile bir grup saldırgan arasında.

Kamyoneti durdurdum.

"Bir pusuya benziyor. Kamyondaki insanlar muhtemelen oradan geçiyorlardı."

Şimdi anlıyorum ki Cal muhtemelen haklı. Saldırganların müstahkem bir mevzileri var ve saldırmadan önce yolun daralmasını ve iyice kıvrılmasını bekledikleri açık.

"Normal bir çeteye benzemiyor." Gözlerimi kısarak ayrıntıları tanımlamaya çalışıyorum. "Çok yaşlı bile görünmüyorlar. Genç mi bunlar?"

"Evet." Cal hemen tehlikede olmadığımız için koltuğuna geri çekildi. "Sekiz kişi gibi görünüyorlar. En küçüğü on dördünden fazla değil." Garip bir nefes verdi. "Lanet olsun."

"Ne yapmalıyız?" Nedense benden küçük çocukların masum yolculara saldırdığını görmek karşılaştığım en kötü şeylerden biri.

"Geniş bir alana gidebilir ve tüm bu karmaşadan kaçınabiliriz." Dudaklarımı yaladım. Cal'ın gözleriyle buluşmak için başımı çeviriyorum.

Aklımdan geçenleri okuduğu belli olan kısa bir baş sallama hareketi yapıyor. "Belki onları korkutabiliriz. Arkalarından yaklaşıyoruz. Çocuk sayılmazlar. Avantajı kaybettiklerinde kaçabilirler."

"Tamam. Bunu deneyelim."

Bakışları beni sabitlerken gözleri bir şekilde daha da kararıyor. "Deneyebiliriz. Ama karşı koyarlarsa, çekip gideriz. Hem de hemen. Tartışma yok."

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Ciddiyim. O insanlar için ben de üzülüyorum ama onlar yabancı. Ve eğer iş sana ya da birkaç yabancıya kalırsa, ben her zaman seni seçerim."

Sert sözler karşısında göğsüm sıkışıyor. "Anlıyorum. İster inanın ister inanmayın, ben de sizin yaralanmanız ya da ölmenizden çok mutlu olmazdım."

Gözleri kadar kısa bir süre sıcaklıkla parlıyor ki neredeyse kaçırıyorum. Sonra sırtımı dikleştiriyorum, ayağımı gaz pedalının üzerine koyuyorum ve ellerimi direksiyona dayıyorum. "Yani sadece üzerlerine mi sürelim?"

"Evet. Tam üzerlerine. Ateş etmeye başlayacağım."

"kalmadıkça öldürmek yok. Onlar sadece çocuk."

"Biliyorum. Ben de onları öldürmek istemiyorum."

Planımız her zamanki verimliliğimizle kararlaştırıldı, kamyoneti tekrar vitesine taktım ve harekete geçtik. Hızlanıyorum -bu arazide gidebildiğim kadar hızlı- ve Cal yolcu camından sarkıp yeterince yaklaşır yaklaşmaz ateş etmeye başlıyor.

Saldırganlardan üçünü daha arkalarını bile dönmeden kanatlandırıyor. Sonunda birkaçı bize ateş ediyor ama sadece birkaç saniyeliğine. Kısa süre sonra hepsi geri çekilir, yoldan hızla uzaklaşır ve yeşilliklerin arasında kaybolurlar. Bir dakika sonra, üç ATV gençlerle birlikte havalanıyor. yığılmış.

Kamyoneti yoldaki diğer aracın yanına çekip duruyorum. Ordu kıyafetleri giymiş yakışıklı bir siyah adam diğer aracın arkasından ayağa kalkıyor, tüfeği hala hazır ama bize doğrultulmuş değil. Bize yakından bakıyor. O da bizim gibi. İyi bir nedeni olmadan kimseye güvenmeyecek.

"Gittiler," diyor Cal.

"Sana zarar vermeyeceğiz," diye ekliyorum, çünkü diğer adam Cal'a temkinli bir şekilde bakıyor.

İyi bir sebepten dolayı. Cal iri, sert ve tehlikeli görünüyor.

"Yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyordu." Yabancılar bunu bilemez,

ama bu Cal'ın arkadaşça davranması.

"Evet," diyor adam, saldırganların uzaklaştığı yere doğru bakarak. "Gerçekten minnettarız. Onlar sadece çocuktur." Uzanıp bir kadının ayağa kalkmasına yardım ediyor. "Ben Mack. Bu da Anna."

Anna beyaz tenli, kıvrıkcık kızıl saçları ve güzel, açık bir yüzü var. Solgun görünüyor ama bizi selamlamak için kamyonun arkasından çıkarken gülümsemesi içten. "Öleceğimizden emindim. Çok teşekkür."

"Yardımcı olabildiğimize sevindim," diyorum. "Siz sadece buradan mı geçiyorsunuz?"

"Evet. Biriyle buluşmaya gidiyoruz." Anna şimdi konuşuyor - çoğunlukla benimle. İki adam hâlâ birbirlerine bakıyor. "Mack her zaman yaptığı gibi beni bırakmaya geldi."

Mack kuru bir sesle, "yapma," diyor ve Anna'ya kısık gözlerle bakıyor. Sonra bana döndü. "Hepiniz buralarda mı yaşıyorsunuz?"

"Birkaç saat uzaklıkta," diye cevap veriyorum, Cal'ın sinirlenmemesi için belirsiz tutuyorum. "Nereye gitmeye çalışıyorsunuz?"

"Sadece otuz mil kadar yolumuz var." Mack'in kahverengi gözleri soğuk değil ama bıçak gibi keskin. Beni ve Cal'i değerlendirirken hiçbir şeyi gözden kaçırmıyor. "Ne yaptığınızı biliyor gibi görünüyorsunuz. Bizimle gelmek için vaktin yok, değil mi? Yardımanız işimize yarayabilir. Kamyonun lastikleri patlamış ve kurşun delikleriyle dolu. Yürüyerek ne kadar uzağa gidebileceğimizden emin değilim."

Bu soru beni şaşırttı. Çoğu insan artık böyle şeyler sormuyor bile. Ama ben bu insanları zaten seviyorum ve içgüdülerim çok nadiren yanılır. Cevap vermek istiyorum ama önce Cal'a dönüyorum. Kötü bir fikir olduğunu düşünüyorsa zorlamayacağım.

O da bana bakıyor ve sözsüz bir konuşma yapıyoruz. Bu plan onu heyecanlandırmıyor ama eğer istediğim buysa bunu yapmaya hazır.

Ben de "Evet, yolumuzdan çok uzak olmadığı sürece muhtemelen bunu yapabiliriz. Zaten birkaç gündür evden uzaktayız."

"Otuz milden fazla olmamalı." Mack gülümsüyor. Sıcak ve gerçek bir gülümseme ve yüzünü değiştiriyor. "Çok memnun oluruz."

"İyi," diye mırıldandı Cal, kamyonetimize doğru başını sallayarak. "Hadi gidelim o zaman. Eşyalarınızı alın ve arkaya atlayın. Kamyonda ne kadar benzin kaldıysa ben alırım."

Mack ve Anna erzaklarını toplarken Cal, vurulan pikaptan bizimkine benzin çekiyor. Onlarla daha fazla konuşmak istediğim için kamyonetin arkasına onlarla birlikte tırmanıyorum.

Son zamanlarda eskiden olduğundan daha fazla insanla etkileşime girdim, ancak sosyalleşmek hala yeni ve heyecan verici geliyor.

Cal arabayı sürmeye başladığında Anna'nın bana sorduğu ilk şey "O senin erkeğin mi yoksa baban mı?" oluyor.

Soru karşısında irkilerek ona göz kırpıyorum. Aslında bir cevap bulmam bir dakikamı aldı. "İkisi de değil. Pek sayılmaz. Biz... bir çeşit aile gibiyiz."

Kulağa doğru gelmiyor. Cal ve ben bundan daha fazlasıymışız gibi geliyor. Yola çıktığımızdan beri bana dokunmadı. Güneş battıktan sonra kulübemiz dışında hiç dokunmadı. Ve beni becermeyi ya da öpmeyi kesinlikle reddediyor. Ama benim için önemli olan her şekilde, o hala benim erkeğim.

İstediğim tek şey.

Başkalarının bunu tuhaf da kirli bulması benim için daha az anlamlı olduğu anlamına gelmiyor.

Ama o insanların bizim bir aile olduğumuzu düşünmesini istiyor ve benim de bunu kabul etmemem için hiçbir neden yok. İlişkimizi tanımlamak için belirsiz, zararsız bir yol. Ve dürüst olmak gerekirse, Cal ve benim birbirimiz için kim olduğumuz kimseyi ilgilendirmez.

Cal arabayı sürerken üçümüz kamyonetin kasasında sohbet ediyoruz. Anna'nın Virginia dağlarındaki küçük bir kasabada lise İngilizce öğretmenini olduğunu ve kasabasının geri kalanıyla birlikte Fort Knox'a göç ettiğini öğreniyorum. Mack, Impact'ten önce orduda askermiş ve geçen yıl araba çarpıp herkesle birlikte kaçmak zorunda kalana kadar insanlar güvenlik için oraya kaçarken orayı savunmaya yardım etmiş. O ve Anna belli ki bir çift olarak birlikte değiller ama yine de bazen buluşuyorlar.

Onlara kendi hikayemi en çıplak haliyle anlattım çünkü onlar da kendi hikayelerini paylaşmaya istekliydiler. Cal dışında kimseye açılmaya alışık değilim ama karşılığında onlara bir şeyler anlatmak adil görünüyor.

Mack arka cama vurarak Cal'a durmasını işaret ettiğinde, bir süredir şaşırtıcı derecede iyi bir zaman geçirerek seyahat ediyorduk.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Hiçbir yerde. Burada kalacağız. Bizi bulacaklar. Öğleden sonra bir ara bu yoldan geçecekler."

Cal kamyonu park etti ve arkada bize katılmak için indi. Yaklaşan herkesi iyi görebilmek için ayağa kalktı. Tüfeğini hazır tutuyor.

Bana hiç mutlu görünmüyor. Omuzları sert ve gözleri bulutlu. Muhtemelen kimi beklediğimiz hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyor.

"Buluşacağın kişi güvende, değil mi?" Cal'ın güvenmeyeceğini bildiğim için soruyorum.

"Güvenli mi?" Mack omuz silkiyor. O da ayağa kalkmış, bir eli kendi silahının üzerinde, ama Cal kadar gergin değil. "Ben öyle demezdim. Ama onlara bir sebep vermediğin sürece sana zarar vermezler."

Cal gözlerimi yakalamak için başını çeviriyor ve yüz ifadelerimizden başka hiçbir şeyin olmadığı sessiz bir konuşma daha yapıyoruz. Endişelenmeye ve sabırsızlanmaya başladı ve ben de onu bu işin peşini bırakmaması için ikna etmeye çalışıyorum.

Bana sabrının tükenmekte olduğunu belli eden son bir bakış atıyor ama konuyu uzatmıyor. Henüz değil.

Cal döndüğünde Anna, "Her şey girecek," diye fısıldıyor. "Maria ve ekip çok iyi. Pek çok kadına yardım ediyoruz. Size herhangi bir sorun çıkarmayacaklar."

"Kim onlar?"

"Onlar seyahat eden ve yardıma ihtiyacı olan diğer kadınları arayan bir grup kadın. Benim de onlarla birlikte olmam gerekiyordu ama kısa bir ara verdim." Birkaç saniyeliğine Mack'e bakıyor. "Geçen yıl onlara katıldım çünkü dünyada kimsem kalmamıştı. Ne ailem ne yakın arkadaşlarım ne de başka biri. En azından onlarla birlikte iyi şeyler yapıyorum ve kendime nasıl bakacağımı öğreniyorum." İri mavi gözleri samimi ve biraz da endişeli. "Eskiden kendimi hep çok çaresiz hissederdim. Tüm hayatım boyunca hissettim. Ama değişmesini istiyorum, bu yüzden üzerinde çalışıyorum. Bana çok şey öğrettiler. Hâlâ çok iyi bir dövüşçü değilim ama benden mükemmel olmamı beklemiyorlar. Bana öğretiyorlar, bu yüzden her zaman daha iyiye gidiyorum. Sadece kendi başımın çaresine bakabileceğimi hissetmek istiyorum."

"Evet," diye mırıldanıyorum yavaşça, sesimi onunki kadar alçak tutarak. Daha önce başka bir kadının bana Anna'nın yaptığı gibi açıldığından emin değilim. Bunu dikkate almam gerekiyormuş gibi hissediyorum. "Anlıyorum. Ben de kendimi çok çaresiz hissettim."

"Öyle mi? Çünkü kendinden çok emin ve yetkin görünüyorsun ve ne yaptığını tam olarak biliyor gibisin."

"Gerçekten mi?" Gözlerim büyüdü.

Anna gülüyor. "Evet. Gerçekten. Ben de böyle olmayı çok isterdim." İç çekiyor. "Belki bir gün."

"Eğer bir şey yapabiliyorsam, bunun tek nedeni Cal'ın bana öğrettikleridir." Onun eğitiminin benim için ne büyük bir armağan olduğunu sadece ara sıra düşündüm. Hiçbir zaman bunun üzerinde durmadı bile. Sadece Impact'ten sonra hayatın olağan rutinlerini yaşarken doğal olarak bana tavsiyeler vermeye başladı. Ama bana öyle geliyor ki, beni aktif bir şekilde koruyarak sadece hayatımı kurtarmadı ve beni güvende tutmadı. Bunu bana kendimi nasıl savunacağımı öğreterek de yaptı.

Durduğu yere bakıyorum ve göğsüm yine daralıyor, çok dolu hissediyorum. Şu anda çevremizi tararken yüzünde huysuz bir ifade var ama duruşu bile değişmiş, üzerimde duruyor.

Vücudunu benimle herhangi bir tehlike arasına koyacaktır. Bunu defalarca yaptı.

Bakışlarım Anna'ya döndüğünde, bana şaşkın bir atıyor. "Ne?" diye soruyorum, aniden utanarak.

"Hiçbir şey." Gülümsüyor. Gülümsemesini gerçekten seviyorum. Sıcak bir gülümseme. Beklenmedik bir yumuşaklık dalgası vuruyor insana. "O gerçekten senin erkeğin değil mi?" diye eklerken sesi alçalıyor.

Omuz silkiyorum ve bakışlarımı . "Sanırım onun ne olduğunu bilmiyorum."

Bir saatten az bir süre sonra kamyonumuzun etrafı kadınlarla doldu.

Yaya oldukları için geldiklerini görüyoruz ama bir filmdeki elf ordusu gibi senkronize hareket ediyorlar. Hepsinin silahı var. Eğer bizi gerçekten tehdit olarak görselerdi, bu karşılaşmadan canlı çıkma şansımız olmazdı.

Ama saldırmıyorlar. Çekici, becerikli bir kadın bizimle konuşmak için öne çıkarken bekliyorlar. Siyah saçlı, bronz tenli ve koyu renk gözlü, otuzlu yaşlarında görünüyor. Sanırım bu Maria, grubun lideri. Anna'ya gülümsemeden başını sallıyor. "Burada her şey yolunda mı?"

"Evet," diye yanıtlıyor Anna. "Planlardaki değişiklik için üzgünüm ama kamyonetimizi kaybettik ve otostop çekmek zorunda kaldık. Ama beni hâlâ kabul ediyorsanız geri dönmeye hazırım."

"Elbette. Bizimle her zaman özgür olacaksın. İstedığınız zaman gelip gidebilirsiniz. Tüm kadınlar katılabilir, yeter ki

zarar verme." Maria'nın gözleri bana kayıyor. "İstersen sen de gelebilirsin."

Gözlerimi kırıştırdım, tamamen şaşırmıştım. "Ne?"

"İstersen sen de bize katılabilirsin. Seni güvende tutabiliriz. Bir erkeğe bel bağlamak zorunda kalmazsın." Soğuk bakışları bana bağlı olduğunu açıkça fark ettiği Cal'a kayıyor. "Onlar reklam yaparlar. Biz yapmayacağız."

Cal'in yanına gidebilmek için ayağa kalkıyorum. Bu kadına muhtemelen güvenebileceğimi düşünüyorum ama Mack ve Anna'yı sevdiğim gibi onu da içgüdüsel olarak sevmiyorum. Cal'a bakışını da beğenmedim. "Benden faydalanmıyor."

"Bazen tuzağa düşene kadar bunun farkına bile ." Cal ve Mack'in önünde böyle bir şey söylerken bu kadar rahat olması şaşırtıcı.

Cal şu anda benden birkaç santim uzakta, ama ondan yayılan gergin titreşimleri hissedebiliyorum. Onun hakkında söylediklerini duyuyor. Bizim hakkımızda. Ve bundan dolayı üzgün.

"Kapana kısılmadım. Bana her zaman doğru davrandı ve benimle ilgilendi." Calin savunmasına atlıyorum, sadece inandığım için değil. Aynı zamanda ona inandığımı bilmesini istediğim için. *Ona inandığımı.*

"Erkekler sizinle ilgilenebilir, ama her zaman ipler olacaktır. Biz sana hiçbir şey olmadan yardım edeceğiz." Maria hızla Cal'a ve sonra tekrar bana bakıyor. "Kaç yaşındasın sen? On sekiz mi? Yirmi mi?"

"Yirmi bir. Ne fark eder ki?"

"Koşullar sizi buna zorlamasaydı bu adamla birlikte olmayı seçeceğinizi mi söylüyorsunuz?"

Nefesim kesildi, bu ima karşısında öfkelen dim. "Beni hiçbir zaman bir şey yapmaya zorlamadı!"

"Sizi zorladığını söylemiyorum. Koşullar genellikle bunu bizim için yapar. Impact'ten önce kim olduğunuzu düşünün. Tüm seçimleriniz özgür olsaydı bu tür bir adamla ortak olmayı seçer miydiniz? Herhangi bir şüphemiz veya tereddütümüz varsa, şimdi bizimle gelin. Gelmeseniz bile, bir gün uyanıp erkeğinizin şu anda olduğuna inandığınız kişi olmadığını fark edebilirsiniz. Eğer böyle bir şey olursa, bize daha sonra da katılabilirsin."

Tartışmaya başlıyorum ama faydası yok. Yüzüm den ve savunmacı duruşumdan cevabımı okuduğu belli. Arkasındaki diğer kadınlara başıyla işaret ediyor ve onlar da sıraya girerek kamyon dan uzaklaşıyorlar.

Anna çantasını alır ve dışarı çıkar. Hızla Mack'e doğru döner. "Tamam. Pekâlâ." Yüzü duygularla buruşuyor.

Onlar daha fazla konuşmadan uzaklaşıyorum çünkü bu etkileşim bana özel geliyor. Maria ile yaptığım konuşmadan dolayı hâlâ gerginim. Eminim iyi bir şey yapıyordur ve eminim pek çok kadının buna ihtiyacı vardır.

Ama Cal'in onun söylediklerine nasıl tepki vereceğinden çok korkuyorum. Şu anda gözlerime bile bakmıyor.

Geceleri birlikte olmamızdan keyif alıyor. O da en az benim kadar zevk alıyor. Bana dokunmaya karar verdiğiğinde, daha önceki tereddütlerini bir kenara bıraktı.

Ama o tereddütler gerçektir ve şimdi hepsi geri gelebilir.

MACK'I ÇOK UZAK OLMAYAN ARKADAŞLARINA BIRAKIYORUZ.

Artık çalışan bir aracı olmadığı için yolumuzun dışında. Önceden kararlaştırdığımız bir noktaya not bırakarak irtibatta kalmayı kabul . Mack belli ki bölgeyi dolaşarak ihtiyacı olan insanlara yardım teklif ediyor ve sık sık yardıma ihtiyacı oluyor.

Cal ve benim sunabileceğimiz yardım.

Mack ve Anna'ya yaptığımız gibi ücretsiz yardım etmeye hazırım ama Cal, hayatlarımızı riske atma alışkanlığı edineceksek mal olarak ödeme almamız gerektiğinde ısrar ediyor.

Mantıklı. Başkalarının işleri için harcadığımız zaman, kendimizi geçindirmekten çaldığımız zamandır. Öyle ya da böyle, Cal ve benim yaşamak için yeterli paraya ihtiyacımız var.

Mack ve Anna ile tanıştığımız için mutluyum. Ve artık ihtiyacı olan insanlara daha fazla yardım sunma fırsatımız olduğu için mutluyum. Ancak bunların hiçbiri Cal ve ben eve dönerken içimde büyüyen korkunun ağırlığına eşit değil.

Sessiz.

Sık sık konuşmak istemediği için bu mutlaka kötü bir işaret değildir, ancak sessizliğinin doğası kasvetli, yasaklayıcıdır.

Hala Maria'nın bana söylediklerini düşünüyor. Kalbine götürüyor.

Aramızdaki her şey yeniden değişebilir ve bu sefer daha iyisi için değil.

Dağa tırmanırken, gerginleşmeye devam ediyorum, kollarımı karnıma sarıyorum ve üzerime çökmek üzere olan gelgit dalgasını durdurmak için umutsuzca yöntemler tasarlıyorum.

Cal'in kendisi ve ilişkileri için ne istediğine karar verme hakkı olduğunu biliyorum, ancak tekrar uzaklaşmasını istemiyorum. Bunun olmasına dayanamam.

Günler sonra geri dönmek garip geliyor ama şey bıraktığımız gibi. Yeterince yiyecek ve su bıraktığımız tavukların hepsi hala iyi durumda. Etrafta çılgınca çırpınıyorlar, bize büyük bir suçluluk duygusu yaşıyorlar, ama yıpranmış görünmüyorlar. Kulübemiz de tamamen aynı, sadece uzun süre kapalı kaldığı için biraz küf kokuyor.

Bulduğumuz tüm yiyecek ve malzemeleri paketinden çıkarıyor, tavuklarla ilgileniyor ve her şeyi yeniden düzene sokuyoruz.

Cal hiç konuşmuyor.

Sonunda benim için çok fazla oldu. Arakladığımız yeni konserve ürünlere yer açmak için dolaplarımızdaki eşyaları düzenliyordum ve o kuyudan daha fazla suyla kulübeye geri geldi.

Konteyneri yere koyar koymaz, ben patladım.

"Neden bahsettiğini bilmiyor!" Kelimeler düşünmeden ya da niyet etmeden ağzımdan çıkıverdi.

Cal durgunlaşıyor. Yavaşça bana doğru döndü. "Sanırım öyle."

"Hayır, bilmiyor. Diğer erkeklerle olan eski deneyimlerine dayanarak varsayımlarda bulunuyordu. Ve diğer kadınlarla. Ve eminim birçok ilişki hakkında haklıdır. Ama bizim hakkımızda değil. Bizim kim olduğumuz ya da aramızda ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Yanılıyor."

Kasıtlı bir nefes alıyor. Omuzlarının inip kalkışından anlıyorum bunu. "Avantaj sağlıyorum-"

"Benden faydalanmıyorsun! Sakın bunu söylemeye cüret etme!" Kızgınım ve bundan daha fazlasıyım. Çaresizim. Bu yüzden duygularımı kontrol edemiyorum. Yanaklarım alev alev yanıyor ve ellerim iki yanımda yumruk olmuş.

"En azından bu durumdan faydalanıyorum. Dünya boka sardığı için benimle kalmasaydın sana dokunmamı asla istemezdin, hatta beni yanında bile istemezdin. Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Sertçe yutkunuyorum, itirazlarını sinir bozucu sinekler gibi uzaklaştırmak istesem de adil davranmaya çalışıyorum. "Olabilir. Ama bunu kesin olarak bilemeyiz. İnsanlar yaşlandıkça büyür, değişir ve sonunda farklı insanlara ilgi duymaya başlarlar. Birinin kalbini değiştirmek için kıyamet kopması gerekmez."

Hafifçe yüzünü buruşturuyor, sanki bu sözler onu hiç istemediğim bir şekilde incitmiş gibi.

"Cal, lütfen." Burada hiç utanmam yok. Eğer mantıklı düşünmesi için gereken buysa, açıkça yalvarmaya hazırım. "Bir araya gelene kadar sen de beni istemiyordun. Ama şimdi istiyorsun. Birbirimizi istiyoruz ve bunda yanlış bir şey yok."

Bir dakika sessiz kaldı. Düzensiz nefes alıyor. Çenesindeki ve kollarının üst kısmındaki kaslar sanki devam ediyormuş gibi hafifçe dalgalanıyor. "Bir fark var."

"Ne fark eder ki?"

"Aradaki fark şu ki, eğer çok genç olmasaydın, o zamanlar ben de seni becermek isterdim! Seni bu şekilde düşünmemek için kendimi zor tuttum çünkü sen her zaman tanıdığım en ateşli, en güzel kız oldun. Başıma gelen en güzel, en tatlı şey. Senin hakkındaki görüşlerim değişmedi! Seni her zaman istedim-apoca- lypse ya da hayır. Ben o tür bencil, pis bir pisliğim. Kendi oğlumun kızını becermek istiyorum!"

Derin duygular içimi ürpertiyor, gözlerimi bulanıklaştırıyor, göğsümü sıkıştırıyor. Ağzımı kapatmak için bir elimi kaldırıyorum. "Cal."

"Ben buyum işte! Ben her zaman buydum." Yüz hatları kıvrılıyor ve sakalını ovalayarak kaba tüylerini karıştırıyor. "Ve bebeğim, sen bundan çok daha iyisini hak ediyorsun. Benden çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Siktir et!" Bir adım atıp terli gömleğini tutuyorum. Tişörtü kavriyorum, keşke onu sarsabilseydim. "Bundan daha iyisini istemiyorum. Tam olarak olduğun kişiden başka bir şey istemiyorum. Bunu neden anlayamıyorsun, Cal? Hiç yanlış bir şey yapmamış varsayımsal iyi bir çocuk istemiyorum. Sadece seni istiyorum. Ve istediğim şeyi istememe izin vermeyerek bana ne yaptığını bir düşün."

Benden sadece birkaç santim uzakta, sert bir şekilde duruyor. Pencerelerden içeri süzülen öğleden sonra ışığında gözleri neredeyse siyah görünüyor.

Sesli nefes alıyorum. O da öyle. Sonunda parmaklarımı gömleğinin üzerindeki tutuştan gevşetiyorum ve yaptığım kırıksıklıkları düzeltiyorum. Şu anda çok fazla zorlarsam onu tamamen kaybedeceğimden kesinlikle eminim. Ve ben bu hatayı yapmayacağım. "Belki de sadece düşünmelisin. Lütfen mi? Çok iyi gidiyorduk. Biz..."

Mutluyum.

Mutluyduk.

İkimizin de. Onun da benim kadar var. Bundan eminim.

"Bunu düşüneceğim," diye mırıldanıyor ve sonunda benden uzaklaşıyor.

Yere bakıyor.

Bir an için kırılmış gibi görünüyor. Böyle güçlü, yetkin bir adam. Kırılmış.

Cevapsız kalmasına izin veremem. İçimdeki her şey onu incitebilecek her şeye karşı savunmaya geçerken olmaz. Bu yüzden bir adım öne çıkıp onu kucakladım.

Yaklaşık on saniye boyunca kaskatı, boyun eğmiyor. Sonra gırtlaktan bir iç çekip kollarını bana da doluyor.

Uzun süre sarıldık. Söz yok. Baskı yok. Sadece bedenlerimiz birbirine tutunuyor. Sonunda beni bırakana kadar.

En azından bu sefer, arkasını döndüğünde, ayrı düşmüşüz gibi hissetmiyoruz.

Günün geri kalanını normal bir şekilde geçiriyoruz. Yatağında uyumama bile izin veriyor. Uyurken bana sarılıyor ama beni orgazma ulaştırmıyor. Şikayet etmiyorum. Hâlâ bir şeyleri çözmeye çalışıyor ve yapmak istediğim son şey ona istemediği bir şey için baskı yapmak.

Her neyse, ondan en çok istediğim şey orgazm değil.

Ertesi gün sıcak ve yapış yapış, bu yüzden yıkanmak için şelaleye gitmeyi öneriyorum. Cal'ın saç ve sakalının kesilmesi gerekiyor ve ben de sıcakta uzun yolculuktan sonra kendimi iğrenç hissediyorum.

Tartışmıyor. Bu sabah sessiz ama dünkü gibi paramparça olmanın eşiğinde görünmüyor.

Ben suyun altında sabunlanırken o arkasını dönüyor. Koltuk altlarımı tıraş ediyorum ve saçlarımı şampuanlayıp kremliyorum. Sonra tarıyorum, örüyorum ve sonrasında giymeyi sevdiğim güneş elbisemi giyiyorum.

"Hazırım," dedim ona. "Ama önce şuraya otur da seni düzelteyim."

Tartışmıyor. Üzerindeki tişörtü çıkarıyor ve olarak kullandığımız kayanın üzerine oturuyor. Ben hızla çalışırken gözlerini üzerimde hissediyorum,

Saçlarını elimden geldiğince düzeltiyorum ve eski uzunluğunu kesiyorum.

Sakalıyla işimi bitirdiğimde daha gergin görünüyor. kaydırduğımda gözlerinin sıcak olduğunu fark ediyorum. Yüzümden göğsüme doğru bir aşağı bir yukarı hareket ediyorlar.

Bu elbisenin yakası bol, bu yüzden yanlış şekilde hareket ettiğimde göğüslerimi çok fazla gösteriyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, elbisemi yeniden düzenlerken yanaklarım kızarıyor. "Bunu bilerek yapmazdım."

Bu doğru. Onu kandırmak, baştan çıkarmak ya da başka türlü yapmayacağı bir seçim yapmaya zorlamak istemiyorum. Bu onun için adil olmaz. Ya da bana. "Biliyorum bebeğim. Bir anlık bir bakışla tahrik olmam senin suçun değil.

sen."

Sesi neredeyse şefkatli çıkıyor ve bu kalp atışlarımı hızlandırıyor. Sakalını son kez keserken ellerim hafifçe titriyor.

Ama şimdi onun tahrik olduğunu biliyorum ve bu beni tahrik ediyor. Kukum sıkılaşıyor, uzaklaşıp skis-torları yere bırakırken heyecandan nabız gibi atıyor. Vücudumun verdiği tepkiden neredeyse utandığım için onun bakışlarından kaçınıyorum.

"Rachel."

Gözlerim onunkilerle buluşmak için havalanıyor. Yüz ifadesi sıcak. Aç. "Buraya gel, bebeğim."

Bir adım öne çıktım, zorlukla nefes alıyorum.

"Şimdi de tahrik mi oldun?" diye soruyor kalın bir sesle. Yeterince yaklaştığımda, avuçlarını çıplak bacağımın üzerinde gezdirerek kıcımın yanaklarından birini avuçluyor.

"Evet." Bir diğerine geçiyorum. "Ama değil. Eğer emin değilsen, bir şeyleri zorlamak istemem."

"Sen hiçbir şeyi zorlamadın. Seninle yaptığım her şeyi ben istedim."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Başını sallıyor ve daha da yaklaştırmak ayrılmış kalçalarının arasında durmamı sağlıyor. "Bir erkeğin bu kadar çok şey isteyebileceğini hiç bilmezdim, ta ki ben seni istemeye başlayana kadar."

Aptalca bir miyavlama sesi çıkarıyorum ve dizlerim kesinlikle titrediği için omuzlarına tutunuyorum.

Her iki elini de elbisemin altından, kalçalarımın göğüslerime kadar vücudumu okşamak için kullanıyor. Popomu okşamak için tekrar aşağı inmeden önce bir süre meme uçlarımla oynuyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye mırıldanıyor, kalın ve yumuşak bir sesle.

"Evet." Alt dudağını ısıyorum ve o amımı parmaklarken hafifçe sallanıyorum.

"Sana bu şekilde dokunmam hoşuna gidiyor mu?" "Evet. Çok hoşuma gidiyor."

"Boşalman gerekiyormuş gibi hissediyorsun. Şimdiden sıcak ve ıslaksın."

"Evet." Omuzlarına yapışıyorum, iki parmağıyla içime girerken görüşüm bulanıklaşıyor. "Evet, öyleyim. Boşalmam lazım. Çok kötü."

Beni parmaklamaya başladığında, bir dakikadan daha kısa bir sürede boşalıyorum, boynuna asılıyorum ve zevk içimde kasılırken yüksek sesle ağlıyorum. Bununla da yetinmiyor. Ben iki kez daha boşalana kadar devam ediyor. Sonra parmaklarımı sikinin etrafına dolayana kadar pantolonunu karıştırıyorum ve onu da doruğa çıkarıyorum.

Gürültülü bir böğürtü ile geliyor. Etrafımızdaki kayalık yamaçlarda yankılanıyor.

Daha sonra ona tutunmaya devam ediyorum, kollarını etrafımda hissetmek istiyorum. Ama bir dakika sonra vücudunda bir şeyler değişiyor. Bunu hissedebiliyorum ve o daha ayağa kalkmadan kollarımı bırakıyorum.

Gözlerime bakmıyor.

"Cal, yanlış değildi." Başka ne diyebilirim ki?

Pantolonunu indiriyor ve şelalenin altına giriyor, üzerinde hâlâ boxer'ı var. Hızlı hareketlerle sabunlanıyor. "Derek şu anda bizi görebilseydi ne derdi?"

Bu soru beni gerçekten incittiği için yutkunuyorum. "Derek gitti." "Ama o ne derdi?" Kelimeleri ısırarak söylüyor.

"O bizi sevdi. İkimizi de. Bizim mutlu olmamızı isterdi. Bu yüzden muhtemelen-"

"Babasının kız arkadaşıyla oynaşması sorun olmaz mı? Ona dokunmak. Onu boşaltırken. Ellerini onun sikine koymasına izin vermek? Cidden bunu sorun etmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Bir dakika önce çok mutluydum, memnundum. Şimdi her şey bir anda dağılıyor. "Bu soruyu sorman bile adil değil Cal. Derek hayattayken her şey farklıydı. Artık aynı değiller. Ben aynı kişi değilim, sen de değilsin."

"Ben hâlâ onun babasıyım." Beyninden bir şeyler çıkarmaya çalışıyormuş gibi saçına şampuan sürüyor. "Sen hâlâ onun kızıydın."

"Ben onun kızı değilim! O artık yok. Onu seviyorduk, ama o gitti ve üç uzun yıldır yok. Artık *senin kızınım!*"

Bana doğru dönüyor, ıslak ve neredeyse çıplak, kaşları çatık. "Öyle söyleme. Bunu asla söyleme."

"Neden olmasın? Bu doğru." Dün olduğu gibi yine korktum. Ama aynı zamanda beklenmedik bir şekilde öfkeliyim. "Buradaki sorun gerçekten Derek mi? Yoksa başka bir şey mi?"

"Sen neden bahsediyorsun be?" Kakasını duruluyor ve bıraktığı yerden havlusunu alıyor.

"Yaşadığınız bu mantıksız suçluluk duygusundan bahsediyorum. Geçmişte yaptığın kötü şeyler yüzünden mutlu olmayı hak etmediğini düşünüyorsun. Bu yüzden ne zaman mutlu olmaya yaklaşırsan beni kendinden uzaklaştırıyorsun. Sanki kendini suçlu hissetmenin suçlusu benmişim gibi."

"Seni hiçbir şey için suçlamıyorum! Seni hiç suçlamadım."

"Öyle değil mi? Çünkü bunun bedelini bana ödetiyorsun. Sorunların olduğunu anlıyorum Cal. Herkesin var. Ama elimizde gerçek bir şey var ve sen ona çöp muamelesi yapmaya devam ediyorsun. Geçmişte ne yaptığın umurumda değil. Sen şu an olduğun kişisin. Benim istediğim de bu. Tüm dünya yanıyor. Her şeyi yakıp yıkıyor, geriye dumanı tüten korlardan başka bir şey bırakmıyor ama sen ve ben yanmadık. Hâlâ buradayız ve şu anda sahip olduğumuz hayatı yaşamaya hakkımız var. Kendini cezalandırmaya devam etmek zorunda değilsin. Mutlu olman senin için sorun değil."

Tüm bunların geldiğinden emin değilim. Belki de son bir yıldır içimde kaynayan her şeyin bir araya gelmesinden. Ama doğru olduğunu biliyorum. Cal'i şu anda neyin yönlendirdiğini ve neden beni itip durduğunu çok iyi biliyorum.

Ve bundan nefret ediyorum. Bunun olmasına izin vermesine dayanamıyorum.

Ama yine de bir hata yaptım. Bütün bunları asla söylememeliydim. Bir siper gibi kapandı. Yüzünde bunun olduğunu görebiliyorum. Gözleri bile kapanıyor.

"Mesele bu değil," diyor soğukkanlılıkla, çabucak kurulanıp gömleğini ve pantolonunu giyiyor.

"Belki de öyledir. Ama çok ileri gittiysem özür dilerim.

Yapabiliriz-" "Bu konuda konuşmaya devam etmemize gerek yok."

Ve bu kadar. Bu onun son sözü. Bunu ses tonundan duyabiliyorum. İfadesindeki sert soğuklukta görebiliyorum.

Çok ileri gittim. Çok fazla denedim. Ve şimdi elimde hiçbir şey kalmayacak.

Elbette bunun olmasını engellemeye çalışacağım, ancak bunun geldiğini görebiliyorum - uzaktaki fırtına bulutları kadar geri dönülmez.

Yine kalbimi kıracak. Bu iş çoktan bitti.

Söyleyecek bir şey düşünmek ya da bir şeyleri değiştirmeye çalışmak için hiç şansım olmadığı ortaya çıktı. Kulübeye döner dönmez Cal huysuz bir sesle, "Tavuk yemimiz azalıyor. Şu traktör dükkanına bakmaya . Molozların arasından biraz daha çıkarabilirim."

Ona bakıyorum, şaşırmış ve kısa bir süreliğine kafam karışmış bir halde, çünkü normalde yolculuklar için önceden plan yaparız. En güvenli patikaları ve arka yolları kullanarak o eski dükkâna varmak dört saat sürüyor. "Ne? Ne? Tamam. Kıyafetlerimi değiştirmem için bana bir dakika ver."

Başını sallar ve gırtlaktan bir ses çıkarır.

"Bu da ne demek oluyor?" Sesim biraz tiz çıkıyor ama elimden ne gelir emin değilim. "Her zaman birlikte bir yerlere gideriz."

"Evet, ama bugün için bir neden yok. Hava kararmadan dönerim. İyi olacaksın."

"Kendim için endişelenmiyorum. Senin için endişeleniyorum. Seyahat etmek güvenli değil ve bunu yapman için bir neden yok."

"Bu sefer yalnız gidiyorum. Biraz boşluğa ihtiyacım var."

Acıtıyor. Hem de çok fena. Bunun acısı birkaç saniye boyunca içimi titretiyor - daha önceki orgazmlarım kadar yoğun.

Boşluğa ihtiyacı var. Benden.

Daha önce benden hiç yer istememişti.

"Üzgünüm evlat," diye mırıldandı, belli ki yüzümde tepkimin bir kısmını görmüştü. "Uzun sürmeyecek."

Bütün gün yok olacak. Dört yıldır ondan bu kadar uzun süre kalmamıştım ama bu yolculuğu sadece benden uzaklaşmak için yaptığını bilmesem bu kadar travmatik olmazdı.

Ben bir şey söylemem. Hiçbir şey söyleyemem.

"Hava kararmadan döneceğim." Tüfeğini ve seyahatlerinde her zaman yanına aldığı çantasını alarak benden uzaklaşıyor. "Söz veriyorum."

İşte bu kadar.

Kapıdan çıkıp gidiyor.

İlk şaşkınlığım geçtikten sonra, ona saatlerce kızgın kaldım. Bembeyaz bir öfke. O kaçıyor. Benden kaçıyor. Hissettiklerinden. Üzerinden atamadığı suçluluk duygusundan. Ve bu süreçte bana zarar veriyor.

Bu yanlış. Ve ben bunu kabul etmiyorum.

Biraz ev temizliği yaparak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum. Normal günlük işlerimiz dışında yapacak başka bir şeyim yok. Öğleden sonraya kadar idare ediyorum. Hareketsiz oturmama izin vermiyorum. Cal ile aramızda geçen her şeyi gözden geçirmeme, daha iyi bir sonuç elde etmek için farklı şeyler söyleyebileceğimi ya da yapabileceğimi hayal etmeme izin vermiyorum. Camları ve yerleri fırçalıyorum ve yolculuğumuzdan tüm kirli çamaşırları yıkıyorum.

Acı verici bir şekilde yalnızım. Cal'in olmadığı bu küçük, tanıdık alanda bu kadar yalnız olmak çok saçma. Ama dağılmıyorum. Onu anlamsızca sarstığımı hayal ediyorum ama yine de bir arada durmayı başarıyorum.

Ama akşam yemeğinde geri gelmesini beklemeye başlıyorum.

Saatim olmadığı için zamanın nasıl geçtiğini sadece güneşin gökyüzündeki rotasına bakarak tahmin edebiliyorum ama bu konuda artık oldukça iyiyim. Yola çıkalı yaklaşık sekiz saat oldu, yani oraya gidip gelmek için zamanı olacak. Doğal olarak, dükkânın kalıntılarında biraz fazladan zaman alacak. Molozların arasından eski tavuk yemi torbalarını çıkarmaya çalışması gerekecek. Ama bu çok fazla zaman almaz. Ya orada olacak ya da olmayacak.

Yani her an geri gelebilir.

Aç değilim ama akşam yemeği için kendime bir yumurta ve biraz konserve armut yediriyorum. Bir süre tavukları izlemek için dışarı çıkıyorum, çünkü biraz arkadaşına ihtiyacım var ve elimdeki tek şey onlar.

Güneş gökyüzünde alçaldığında içeri girer, elimi yüzümü yıkar ve kitap okurum.

Yine de deniyorum.

Çoğunlukla uzaktan gelen motor seslerini dinliyorum. Bekliyorum. Ve dinliyorum. Ve bir sayfadaki bulanık kelimelere bakıyorum.

Cal yok.

Sonunda hava karardı ve o hala geri dönmedi.

Güneş ufkun altına batır batmaz, tüm öfkem kayboluyor, dehşetli bir korkuya dönüşüyor.

Hangi cehennemde o?

Karanlık çökmeden döneceğine söz verdi.

Bir saattir tek bir sayfa bile çeviremediğim için kitabımı bir kenara bıraktım. Dışarı çıkıp çakıllı araba yolundan toprak yola bağlanan yere kadar yürüyorum. Ses yok. Far ışığı yok. Derinleşen karanlıktan başka bir şey yok.

O burada değil.

Kulübeye dönüyorum çünkü bu dağ gibi ıssız bir yerde bile pijamalarımın karanlıkta dolaşmak benim için kesinlikle güvenli değil. En azından yanımda bir silah getirmeliydim.

Teknolojiyi beklediğim kadar özlemedim ama şu anda bir cep telefonunu uyuşturucu gibi arzuluyorum. Eğer olsaydı, Cal'i arayabilirdim. Bana neler olduğunu ve eve gelmesini geciktiren şeyin ne olduğunu söyleyebilirdi.

İyi olduğunu bilirdim.

Muhtemelen yavaşlamıştır. Küçük bir sorun ya da rahatsızlıkla karşılaşmış ve birkaç saat kaybetmiştir. İyi olacaktır. Mümkün olan en kısa sürede geri gelecektir.

Hava karardı ve hâlâ ortaya çıkmadı diye sebepsiz yere paniğe kapılmayacağım.

Bunları zihnimde defalarca tekrarlayarak uzun bir zaman dilimi daha geçiriyorum. Sonra dışarı çıkıp gökyüzüne bakıyorum, ayın konumundan gece yarısına yakın olduğunu görüyorum.

Nerede olabilir ki? Düzenli bir gecikme olsa şimdiye kadar eve dönmüş olurdu.

İçeri girerken titriyorum. Derin, ağır bir korku. Ve şimdi zihnimin yamyamca dairesel düşüncelere dalmasına, birbiri ardına korkunç senaryolar hayal etmesine engel olamıyorum. Yolculuğu sırasında Cal'a ne olmuş olabileceğine dair.

Uyuyamıyorum. Okuyamıyorum. Yemek yiyemiyorum, çalışamıyorum, yürüyemiyorum ya da bir pozisyonda birkaç dakikadan fazla kalamıyorum. Çaresizce titriyorum ve korkudan midem bulanıyor.

Şafaktan birkaç saat önce, Cal'ın bilerek geri dönmemiş olabileceği aklıma geliyor. Duygularından kaçma ihtiyacı o kadar güçlü ki beni terk etmenin daha iyi olacağına karar vermiş olabilir.

Belki de olan budur. Belki de beni hiçbir şekilde istemiyordur. Belki de çekip gitti ve beni terk etti.

En az bir saat boyunca saplantılı bir şekilde bu olasılık üzerinde düşünüyorum, benden kaçmak isterse tam olarak ne yapacağını ve nasıl yapacağını hayal ediyorum. Ama sonunda bunun gerçekleşmesinin mümkün olmadığını kabul etmek zorunda kalıyorum.

Cal beni bir kez bile terk etmedi. Duygusal yakınlık dışında herhangi bir şekilde beni hayal kırıklığına uğratmadı. Bana geri döneceğine ve sözünden asla dönmeyeceğine söz verdi.

Cal'ın gücü yetseydi geri dönerdi. Bu da onun bunu yapamayacağı anlamına geliyor.

Ya yaralı ya da ölü. Başka bir açıklaması yok.

Bu son farkındalık beni paramparça etti. Bir anlık far ışığı görmek için dışarı bakıyordum ama dışarıda karanlıktan başka bir şey yoktu. Arkamı dönüp küçük evimize bakıyorum. Yaz olduğu ve odun sobasına yakın olmaları gerekmediği için duvarlara doğru itilmiş iki yatak. Hiçbir alet çalışmadığı için çoğunlukla depo olarak kullanılan küçük bir mutfak. Çöp toplama gezilerimizde bulduğum birkaç güzel alan halısı. Yanında kitap yığınları olan eski koltuk.

Burası bizim evimiz. Onu severek büyüdüm. Ama bunların hepsi Cal olmadan anlamsız.

Ve asla geri gelmeyebilir.

Keder dalgası bana çarparak beni yerde dizlerimin üzerine . Boğazıma düğümlenen hıçkırıklar yükselirken kollarımı karnıma sararak eğildim.

O gitti. Eğer geri dönebilseydi, şimdiye kadar burada olurdu. Beni asla bilerek terk etmezdi. Bu şekilde değil. Geri döneceğine söz vermişken olmaz.

Her hıçkırıktaki bedenim sarsılıyor. Boğazımı acıtıyorlar. Başım, gözlerimi dışarı iten bir basınçla zonkluyor. Ağlarken yüzümü yere doğru eğiyorum, dik oturamıyorum ya da gözyaşlarımı ve salyalarımı yüzümden silemiyorum.

En kötüsü bu.

Hayatımda yaşadığım en kötü acı.

O şekilde yerde ne kadar ağladığım ya da ne kadar süre ağladığım hakkında hiçbir fikrim yok. Duyguların çarpışmasını hiçbir şey kıramaz. Ta ki arkamdan bir dış hava akımı hissedene kadar.

Sonra bir ses. Yumuşak. Huysuz. Çok tanıdık. "Siktir, bebeğim. Ben buradayım.

Çok özür dilerim. Ben buradayım."

Farkına varmamın beynimdeki kara bulutları delip geçmesi bir dakika sürüyor. Yanımda yere diz çökmüş, beni doğrultmak için üst bedenimi kaldırıyor, gerçeklik tam olarak işlemeden önce. "Cal!" "Evet. Siktir , geç kaldığım için çok özür dilerim." Sırılsıklam olmuştu. Ter ve kir içinde, saçları karmakarışık. Yüz hatları duygularla dolup taşıyor.

"?"

"Lanet olası kamyon bozuldu. Öğleden beri yürüyorum."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

"Kamyon . Tamir edemedim. Bu yüzden geri yürümek zorunda kaldım."

Gömleğine tutunmak için uzandım. Teni kadar terli ve kirli. Endişeyle gözlerim vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Berbat durumda. Yorgun, pis ve yıpranmış. Kamyonetini bıraktığı yerden eve kadar yürümüş. Saatlerce. "Cal."

"Ben iyiyim. Ben buradayım."

Ayakkabılarının ve pantolonunun altındaki kanı fark ettiğimde bir hıçkırık daha yükseliyor. "Yaralanmışsın!"

Küçümser gibi görünen bir ifadeyle ayaklarına bakıyor. "Lanet ayakkabılar dayanmadı. Önemli bir şey değil. Çok korktuğunuz ve üzüldüğünüz için çok üzgünüm."

"Öldüğünü sanmıştım! Bana geri dönmemen için başka bir neden düşünemedim."

Sert bir iniltiyle uzandı ve beni sıkıca kucakladı. "Ben ölmedim, bebeğim. Tam buradayım. Evrende beni senden uzak tutabilecek tek şey ölü olmak."

Çaresizce ağlıyorum - sevinçten, yoğun rahatlamadan ve tüm korkularımın ardından gelen matematikten. Yüzümü gömleğine gömüyorum. Berbat kokuyor. Her zamanki gibi ama bir şekilde daha yoğun sanki günün tüm stresi ve çabası doğal kokusunu aşırıya itmiş gibi.

Ama seviyorum. Onu istiyorum. O Cal ve beni çevreliyor.

Beni çevreliyor.

O gitmedi.

Sonuçta eve geldi.

Bana dönmek için bütün gece yürüdü.

Ona geri dönmenin tek yolu bu olsaydı ben de aynı şeyi yapardım.

CAL'IN AYAKLARI .

Sonunda onu bırakabildiğimde, kan için tekrar endişeleniyorum, bu yüzden parçalanmış ayakkabılarını çözmek için aşağı iniyorum ve onları çıkarıyorum. İkimiz de hala yerdeyiz, henüz kendimizi kaldıramayacak kadar bitkin ve üstesinden gelmiş durumdayız.

Eski yürüyüş botlarının kalıntılarını nazikçe çıkarırken ve ardından kanlı çoraplarını soyarken inliyorum. "Ne yaptın Cal?"

"Sana söylemiştim. Ayakkabılar ."

"Ne kadar yürüdün?"

"Hiçbir fikrim yok." Başını sallıyor ve gözlerini kaçırıyor, ayaklarından birine dokunduğumda hafifçe irkiliyor. "Başka seçeneğim yoktu. Geri dönmek zorundaydım."

Sakalına dokunmak için uzandım. "Cal."

Bakışlarını benimkilerle buluşmak için kaldırıyor. "Sana geri dönmem gerekiyordu."

Yüzüm buruşuyor ama yine gözyaşlarına boğulmamayı başarıyorum. "Ayaklarını düzeltmem gerekiyor. Bir sandalyeye oturabilir misin?"

"Elbette yapabilirim." Kendinden emin bir şekilde mırıldanmasına rağmen, ayakta durabilmek için gözle görülür bir çaba sarf etmesi gerekiyor. Masadaki sandalyelerden birine doğru topallayarak ilerliyor ve içine gömülürken bir iniltiyi bastırıyor.

Koşup ilk yardım malzemelerimizi alıyorum ve önce ayaklarını temizleyebilmek için eski bir bezi ıslatıyorum. Bu uzun zaman aldı. Taze kan ve kurumuş kan var ve bazıları çoktan sertleşip kabuk bağlamış. Canını yakacağını bildiğim için elimden geldiğince dikkatli çalışıyorum ama herhangi bir enfeksiyon riskini de göze alamayacağım için ayaklarını temizlemem gerekiyor.

Garip bir şekilde samimi hissettiriyor. Tek kelime etmiyor ama gözlerinin sürekli yüzümde olduğunu hissedebiliyorum. Yavaş nefes

alışını duyabiliyorum. Çalışırken onun önünde yere diz çöküyorum ve

Nedense beni orgazma ulaştırdığı daha yoğun, daha savunmasız hissediyorum.

Antiseptik yıkamayı uygularken ve ardından derideki kırıkların üzerine bandaj koyarken ellerim biraz titriyor.

"Teşekkür ederim Sen, bebeğim," o
mırıltılar kalınca ne zaman Ben de
Sonunda bitti.

"Aç mısın?"

Başını sallıyor. Göz kapakları ağır. Gözleri çok hassas. "Sadece yatağa gitmek ister misin?"

"Evet. Ben de bunu istiyorum."

"Ben de."

Buna karar verdikten sonra bacaklarımı düzeltecek enerjiyi bulup ellerimi ve yüzümü yıkamaya gidiyorum. Ben zaten pijamalarımı giymiştim, Cal ise boxer'ı hariç her şeyini çıkardı ve yatağına yığılmadan önce yüzüne ve koltuk altlarına su sıçrattı.

Onunla birlikte olacağım. İlişkimizin hala bulanık ve kararsız olması umurumda değil. Şu anda ona ihtiyacım var.

Ve onun da bana ihtiyacı var.

Beni kollarına çekiyor ve ben de ona sarılıyorum. Kulübenin içi sıcak ve onun vücudu daha da sıcak ama bu umurumda bile değil.

Uyuyana kadar ona sarılıyorum ve sonunda ben de gözlerimi kapatıyorum.

Uzun bir süre uyuyoruz. Sonunda gözlerimi açtığımda güneş ışığı pencerelerden parlak bir şekilde süzülüyor. Dün gece farları aramak için perdeleri açtım ve tekrar kapatmayı unuttum.

Önceki yirmi dört saat büyük bir dalga halinde üzerime gelirken hafifçe kayıyorum. Gece boyunca bir ara Cal'den uzaklaşmış olmalıyım çünkü şu anda yüzüm ona dönük, yatağın en uzak kenarına tutunmuş durumdayım.

Yuvarlandığımda, uyandığını ve bana baktığını fark edince gülümsemekten kendimi alamıyorum. Sırt üstü yatıyor, başı bana dönük. Ellerinden biri bana doğru uzanmış, sanki bana dokunuyormuş gibi. Sırtımı ovuyor ya da saçımı okşuyordu.

Keşke hangisi bilseydim. Keşke onu hissetmek için uyanık olsaydım.

"Merhaba," dedim.

Yüzü yumuşuyor ama tam olarak gülümsemiyor. "Merhaba." "İyi misin?"

"Ben iyiyim."

"Ayakların seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır, şu anda üzerlerinde yürümediğim için sorun yok."

"Bu iyi." Ona yaklaşıyorum ve uçlarımı buruşuk sakalına sürmek için uzanıyorum.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor, belli ki yüzümde bir şey görüyor.

"Biliyorum. Gerçekten çok korkmuştum."

"Öyle olduğunu biliyorum. Olacağını biliyordum. Her şey için çok üzgünüm. Seni asla terk etmemeliydim."

"Hayır. Yapmamalıydın. O yüzden bir daha yapma." Sözlerime rağmen, sesim yumuşaktan başka bir şey değil.

Kocaman eliyle bir yanağımı okşuyor ve hiçbir şey söylemiyor. Ama gözleri çok şey söylüyor. Onları hiç bu kadar şefkat dolu görmemiştim.

Sanki beni her şeyden çok seviyormuş gibi.

Bu anı bozmak istemiyorum ama mesanem sonunda isteklerimi yerine getiriyor. Bu yüzden yataktan kalkıp işemek için dışarı koşmam gerekiyor ve sonra dün aldığım kuyu suyundan birkaç bardak doldurup yatağa getiriyorum.

Birdenbire susuz kaldığım için suyum yudum yudum içiyorum ve o da kendi suyunu içecek kadar doğruluyor. İşimiz bittiğinde, karşılıklı sessiz bir anlaşmayla, tekrar birbirimize uzanıyoruz ve rahat bir kucaklaşmaya yerleşiyoruz.

"Kamyonu ne yaptın?" Hâlâ dün olanları sindirmeye çalışarak soruyorum.

"Onu yoldan çıkarmayı başardım. Sanırım tekrar çalıştırmak için ihtiyacım olan yedek parçalar burada, o yüzden geri dönüp tamir edeceğim."

"Geri dönebiliriz. Motosikletle gideriz, tamir ettikten sonra da kamyonu geri getirirsin."

"Evet. Arkada tavuk yemi var. Zıyan etmek yazık olur."

"Belki yarın yaparız."

"Ben iyiyim-"

"Ama bugün bunu yapmak için iyi değilim. O zaman yarın yapalım." Saçımı okşuyor. "Tamam."

Birkaç dakika sessiz kaldık. Sonra Cal sonunda yumuşak bir iniltiyle sırt üstü yuvarlanıyor. "Kalkıp şu tavuklarla ilgilenmeliyim."

"İyiler."

"Bu ifadeye katılmayacaklarına dair bir his var içimde."

Kıkırdıyorum ve çıplak göğsünü yavaş daireler çizerek okşayarak yaklaşıyorum. "Biraz daha bekleyebilirler. Henüz kalkmamıza gerek yok. Her neyse, kahramanca yaralandıktan sonra biraz ağırdan almalısın."

Bunun üzerine homurdandı. "Ne kahraman ama. Kahramanlık konusunda kesinlikle daha iyisini yapabilirsin."

"Daha iyisini istemiyorum." Çok cesurca, sol meme ucunun hemen üzerine yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Sadece seni istiyorum."

Eli saçlarımda sıkılaşıyor. Tüm vücudu geriliyor. Bu dostane gerginlik pek çok anlama gelebilir, bu yüzden bakışlarımı yüzüne kaydırıyorum.

Gözleri sıcak. Aç. Muhtaç. Sahiplenici. Orada görmek istediğim her şey. "Bebeğim."

"Ciddiyim Cal. Başka kimseyi istemiyorum. Sadece seni istiyorum."

"Emin misin?" İçinde neredeyse bir şeyler titriyor. Aramızdaki hava ürperiyor. Sanki kendini zor tutuyor gibi.

"Ben her zaman emin oldum. Sadece bana inanman gerekiyor." "İnanmak istiyorum."

"O zaman yap." Artık neredeyse fısıldıyorum. Kendimi onun üstünde tutuyorum. "Sadece yap, Cal. İnan bana."

Birkaç dakika boyunca karar, dengede tehlikeli bir şekilde asılı kalıyor. Beklerken zar zor nefes alabiliyorum. Ama sonra uzun, boğuk bir inilti çıkarıyor -sanki sonunda kendini sıkıca tutmaktan vazgeçmiş gibi- ve bir eliyle başımı kavrayıp yüzümü kendine doğru çekiyor.

Beni ilk kez öpüyor, ağzı açgözlü ve sakalı tenimi tırmalıyor.

Duyguların verdiği heyecan beni tamamen sarıyor. Omuzlarına tutunup tutunmaya çalışırken ağzına karşı aptalca bir miyavlama sesi çıkarıyorum.

"Kahretsin, bebeğim." Yumuşak kelimeleri mırıldanırken beni öpmeye devam ediyor. Alt dudağımı iki dudağının arasına alıyor ve sertçe çekiştiriyor.

"Ne?" Nabzımın attığı her noktada zonklayan duygulara rağmen, ona bakabilmek için geri çekiliyorum. "Bu işte kötü müyüm? Bunu yapacağını bilmiyordum, o yüzden hazır değildim."

Kıkırdıyor ve beni sırtüstü itiyor, böylece onun yerine üzerime geçebiliyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Bunda kötü müsün?" Başka bir öpücüğe doğru eğiliyor. Bu seferki neredeyse nazik. "Hayatımda yaptığım en iyi şey."

Ona inanmamak mümkün olmadığı için rahatlamış bir şekilde kıkırdıyorum. Gerçek yüzüne yansımıştı. "Ben de."

Ağızlarımız tekrar buluştuğunda ikimiz de gülümsüyoruz ve bu sefer Cal geri çekilmiyor. Zihnim zevkten bulanıklaşana kadar dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve sonra ben ona açılana kadar diliyle alay ediyor.

Sonra ağızma girdi. Sonuna kadar. Dili benimkine doğru kayıyor. O kadar iyi hissettiriyor ki -o kadar dolu, samimi, yoğun ve gizli- aptalca sesler çıkarmamak için kendimi zor tutuyorum. Kollarımı boynuna doladım, o kadar sıkı tutuyorum ki denese bile çekip alamaz.

Denemiyor. Sıcak ağırlığının yarısı üzerimde, beni olduğum yere hapsediyor. Ama bunu bile seviyorum, daha fazlasını istiyorum. Öpücüğün o kadar içine giriyorum ki, bacaklarımdan birini kalçasının arkasına dolamaya çalışıyorum. Bana her yerden baskı yapıyor ama yine de yeterince yakın değil.

"Kahretsin," diye nefesini tuttu ve öpüşmeyi keserek tekrar bana baktı.

Parmaklarımı boynunun arkasına geçiriyorum ve ağırlığına doğru sallanıyorum. "Cal, lütfen."

"Çok ateşlisin. Çok isteklisin." Bir elini kaldırıyor ve parmak uçlarını yanaklarımda gezdiriyor. "Benim için yanıp tutuşuyorsun."

"Elbette öyleyim. Bunu uzun zamandır bekliyordum. Lütfen beni daha fazla bekletme."

"Çok üzgünüm bebeğim. Bunu senden çok daha önce istediğimi biliyorsun. Ama sana yanlış yapmaktan çok korkuyorum."

"Bundan korkmana gerek yok. Bunda yanlış bir şey yok." Sesim hafifçe kırılıyor. ". yüzden lütfen bırak. Ne istiyorsan onu al. Ben de tam olarak bunu istiyorum."

Beni tekrar öperken boğazından garip, boğuk bir ses çıkarıyor ve bu eskisi kadar iyi. Bu sefer, ağızını çektiğinde, başka bir şüphe ya da tartışma için değil. Bunun yerine boynumdan aşağı bir öpücük bırakıyor ve üzerimdeki atleti çıkarıyor.

"Siktir." Çıplak göğüslerime bakıyor. Onları daha önce hiç tam olarak görmemişti. "Siktir, bebeğim, sen-"

Omurgamı dikleştirip göğüslerimi ona doğru kaldırıyorum. Meme uçlarım ona doğru uzanıyor gibi hissediyorum, eğer bu mümkünse. "Ben neyim?" Başımı yastığın üzerinde ileri geri savurup saçlarımı karıştırıyorum.

"Sen . Her zaman ." Pijama takımımıdaki örgü şortu yavaşça çıkarıyor ve külotumu da yanına alıyor. Sonra meme uçlarımdan birini ağzına alabilmek için başını eğiyor.

Bunun acıtıcı zevkiyle hıçkırıyorum - hem hisler hem de sözleri. Göğüslerimle alay etmeye devam ediyor, aralarında ileri geri hareket ediyor. Cimcikliyor, ısıyor, emiyor. Ben kıvranıp boşalmak için yalvarana kadar.

Sonra nihayet vücudumda aşağılara doğru iniyor, karnımı öpüyor ve sonra bacaklarımla arasına sokuluyor.

Aşağıdaki yüzü kalbime vahşî ve korkutucu bir şey yapıyor.

"Bu iyi mi, bebeğim?" İki elini kullanarak kalçalarımı nazikçe birbirinden ayırıyor.

"Evet. Eğer istersen." Kalçalarım huzursuzca kıpırdanıyor. Amım zonkluyor. "Ama istemiyorsan yapmak zorunda değilsin."

Vücudu şaşkın bir kahkaha sesiyle sarsılıyor. İçimdeki titreşimi hissediyorum. "Bunu senin için yapmak istemediğimi mi sanıyorsun?" Şimdi bacaklarımı ayırdı. Açgözlü bir tavırla bana bakıyor. "Bunun hayalini kurdum. Sonsuz lanet yıllar boyunca."

Sızlanıyorum ve başımı tekrar savuruyorum. Sonra başını bacaklarımla arasına sokabilmek için koca gövdesini yeniden düzenlediğinde dramatik bir şekilde doğruluyorum. Bir yastık kapıyor ve daha kolay olması için kıkımın altına yerleştiriyor ve sonra beni ciyaklatan uzun bir yalama yapıyor.

Tekrar gülüyor ve parmaklarıyla beni açık tutuyor, diliyle klitorisime küçük darbeler indiriyor. Çok geçmeden yardım istercesine gevezelik etmeye ve başını yerinde tutmak için çılgınca bir çabayla parmaklarımı kafatasına geçirmeye başladım. Klitorisimle yeterince oynadığında tekrar burnunu sokuyor, sakalları tenime karşı lezzetli bir sürtünme yaratıyor. Sonra neredeyse kontrolden çıkana kadar diliyle beni beceriyor.

"Dizlerini tut bebeğim," diyor ve yüzümü kontrol etmek için başını bir kez kaldırıyor. Sakalları sıvılarımla ıslanmış ve bu çok seksi bir şey. "Sanırım bu şekilde daha iyi yapacağız."

Hemen dediğini yapıyorum, bacaklarımı büküyorum ve dizlerimi omuzlarıma doğru çekiyorum, böylece onları yerinde tutabiliyorum. Bu

ona binmem için bana daha az koz veriyor. Çaresiz, açıkta bir pozisyon ve nedense bu onu ateşli kılıyor.

Yüzünü tekrar amıma indiriyor ve bu sefer klitorisimi emerken iki parmağıyla içime giriyor. Doruk noktası yükselmeye başladığında yüksek sesle, dağınık hufflar yapıyorum. Vücudumu sabit tutmak için elimden geleni yapıyorum, ancak başım yastığın üzerinde savrulmaya devam ediyor ve saçlarımın her yere uçmasına neden oluyor.

G noktama sertçe bastırıyor ve klitorisimi sertçe emiyor. Tamamen parçalanıyorum, titriyorum ve görüşümün kısa süreliğine beyazlaşmasına neden olan yoğun bir or- gazmla hıçkırıyorum.

Ben aşağı inerken gülümsediğini hissedebiliyorum. Parmaklarını çekip doğrulmadan önce bana son birkaç yatıştırıcı yalama yapıyor.

Saf bir tatminle gevşek bir su birikintisine yığıldım. Bir dakikalığına, hırıltılı pantolonumdan başka bir şey çıkaramadım.

Bana bakarken eliyle sakalını rahatça siliyor. "Oldukça iyi, ha?"

Bir kıkırdama beni şaşırtıyor. "Sanırım öyle diyebilirsiniz." Onu daha yakına çekmek için elimi uzatıyorum, o da tekrar tamamen üstüme gelecek şekilde pozisyonunu değiştiriyor, yüzü benimkinin hemen üzerinde duruyor. "Teşekkür ederim."

"Hayatımda yaptığım en iyi şey için bana teşekkür etmene gerek yok." "Benim için de oldukça üst sıralarda yer alıyor. Bana açgözlü diyebilirsiniz, ama ben daha da fazlasını istiyorum."

Kaşları kalkıyor ve vücuduma bir bakış atıyor. "Elbette daha fazlasını alabilirsiniz. Bir kez daha denememi ister misin?"

O kadar içten ki aynı hem gülüyorum hem de eriyorum. "O değil. Şimdi başka bir şey istiyorum."

Yüz ifadesi değişiyor. Bir şekilde derinleşiyor. "Emin misin?"

"Evet. Eminim. Sana daha önce de söyledim. Bunca zamandır seni bekliyordum."

Uzun bir nefes alır ve bırakır. "Artık buna hayır diyebileceğimi sanmıyorum."

"O zaman yapma. Hayır deme. İkimiz de bunu istiyoruz."

Başını sallıyor, beni tekrar öpmeden önce yüzünde çok kısa bir süre bir şeyler dönüyor. Bu sefer sanki her şeyini ortaya koymuş, elinde hiçbir şey kalmamış gibi hissediyorum. Beni tüm vücuduyla öpüyor; dudakları, dili, elleri, göğsü, bacakları, kalçaları, aleti. Her parçası bana dokunuyor, beni tutuyor, bana veriyor.

Ağzımı yalayıp yutarken, kasıklarının ritmik hareketlerle bana doğru itiyor ve bu da harekete uymak için iliklerime kadar hissettiğim bir ihtiyacı tetikliyor.

Ellerim beceriksizce vücudunda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, en iyi yeri bulmaya çalışıyorum. Tırnaklarımı omuzlarının esneyen kaslarına geçiriyorum. Sonra ellerimi sırtının küçük kısmına doğru kaydırıyorum. Sonra alçalıyorum, böylece hâlâ giymekte olduğu boxer'ın üzerinden poposunu kavriyorum. Her yerine dokunmak istiyorum. Hepsine birden. Ama kıcının sert kıvrımını kavramaya verdim.

İç çamaşırının kumaşı beni rahatsız eden bir engel haline geldiğinde, hala öpüşürken bile kemerini aşağı çekiyorum.

Boxerını çekip çıkaracak kadar uzun bir süre uzaklaşıyor. Sonra beni tekrar öpüyor.

Yaşadığım orgazmın yoğunluğunun beni bir süre idare edeceğini düşünmüştüm ama çok geçmeden tekrar ateşlenip zonklamaya başladım, bir onun kalçalarına dolamaya çalıştım ve vücudumu onunkine sürtmeye başladım.

"Kahretsin. Yine yanıyorsun." Öpüşmeyi kesti ama geri çekilmedi, bu yüzden yüzü benimkinden sadece bir iki santim uzakta.

Sızlanma sesi çıkarıyorum ve leğen kemiğini istediğim pozisyona getirmeye çalışıyorum.

"Benim için hazır mısın, bebeğim?"

"Evet, senin için hazırım. Sonsuza kadar hazırdım ve sen çok uzun sürdün."

Kısa, tüy gibi hafif bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Bunu daha önce hiç yaptın mı?"

"Hayır. Cinsel ilişki değil yani."

"Tamam." Bekâretim hakkında ne düşündüğünden emin değilim. Boynumun kıvrımlarına sokulmak için başını eğdi.

"Kendimi kurtardığım falan yoktu. Sadece hiç fırsatım olmadı."

"Bunu biliyorum."

"Ama şimdi sen olacağın mutluyum."

Bu onun dikkatini çeker. Başını tekrar kaldırdı. Gözlerimle buluştu. "Evet?"

"Evet. Bilmiyorum, ..." Yutkunuyorum, beni orgazma ulaştırması için ona utanmadan yalvardığımdan daha çok utanıyorum bu itiraftan.

"Bu biraz özel hissettiriyor. Bu hissettiriyor. Ve bu beni sen olduğun için gerçekten memnun ediyor."

Garip bir homurtu çıkarıyor. Başını tekrar eğdi. Titreyerek birkaç nefes aldığını duyabiliyor ve hissedebiliyorum.

Başını tekrar kaldırdığında bir şey söylemiyor ama de gerek yok. Yüz ifadesi bana bilmem gereken her şeyi söylüyor.

Kollarını düzeltiyor ve sonra ağırlığını dizlerine vererek kalçalarımın arasında vücuduna daha fazla yer açıyor. "Biraz acıyabilir" diyor, gözleri yüzümle amım arasında gidip geliyor. "Acırsa bana söyle. Seni rahatlatabilirim."

"Bence iyi olacak. Bir sürü el yaptık." "Evet, ama ben parmaklarımdan daha büyüğüm."

Bu beni güldürüyor, ama ne kadar büyük olduğunu görebiliyorum. Penisi tam orada. Kalın, belirgin, tamamen ereksiyon halinde.

Ona dokunmak için uzanıyorum, parmak uçlarımı hafifçe uzunluğunda aşağı yukarı gezdiriyorum.

Cevap olarak tıslıyor. Sonra sikini ellerinin arasına alıyor ve girişime doğru iterek pozisyonunu değiştiriyor.

Onu orada hissettiğimde nefesim kesiliyor, her şeyden çok heyecanlanıyorum.

Cal bir santim kadar içeri girmeden önce hızla yüzümü kontrol ediyor.

Kesinlikle iki parmağından daha kalın. Şimdiden iç duvarlarımı geriyor. Ama acıtmıyor ve rahatsız edici değil. Dizlerimi daha yukarı büküyorum ve nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışıyorum.

Geri çekiliyor ve tekrar itiyor, bu sefer daha da derine iniyor. "İyi değil mi?" Vücudu gerçekten gergin hissediyor.

"Evet. Evet, bu iyi. Sonuna kadar gidebilirsin. Sanırım iyi olacağım."

Yavaşça çıkıyor ve sonra tekrar giriyor, sikinin daha fazlasını içime sokuyor. Tamamen girmedi ama çok yaklaştı.

Boynumu büküyorum ve dudaklarım sessiz bir ünlemle ayrılırken başımın geriye düşmesine izin veriyorum.

" mu, bebeğim?"

"Hayır. Hayır, bu iyi." Kelimeleri bir araya getirmek zor. Aslında hiç acıtmıyor. Sadece çok fazla. Çok yoğun. Çok sıkı, dolu ve ağırlı.

"Emin misin? Çünkü eğer seni birazcık bile incitirsem

."

"Değilsin, Cal. Söz veriyorum." Birkaç düzensiz nefes alıyorum ve sakalını okşamak için uzanıyorum. Yüzünü. "Bu iyi bir şey. Çok fazla ama hoşuma gidiyor. Alışmam için bana bir dakika ver."

"Tamam." Dirseklerinden bükülerek vücudunun üst kısmını aşağı indiriyor ve beni hafifçe öpüyor. Dili dudaklarımı okşamak için dışarı fırlıyor ve vücuduma büyük bir izinsiz giriş gibi hissettiren şeyden beni tamamen uzaklaştırıyor.

Sikinin etrafında tamamen gevşeyene kadar bir dakika ağzımla oynuyor. Hâlâ çok sıkı. İçimi sonuna kadar dolduruyor ama kötü bir şey yok.

Sonunda kalçalarımı ona doğru sallamaya başladım.

"Şimdi iyi hissediyor musun?" diye mırıldanıyor bir öpücükle daha. "Evet, iyiyim. Evet, iyiyim. Ve gerçekten beni becermeni istiyorum."

Vücudunun üst kısmını kaldırıyor ve kalçalarını döndürmeye başlıyor, sikini içimde sıkı, nazik bir hareketle hareket ettiriyor. Sürtünme her türlü sinir ucunu tetikliyor ve aptalca bir ses çıkarıyorum.

"Bu iyi bir ses mi?" Alnında ter parlıyor ve gözleri bir şekilde kararmış.

"Evet, bu iyi bir ses. Canımı yakarsan sana kesin olarak söylerim ama bunun olacağını sanmıyorum. Bundan hoşlanıyorum." Tırnaklarımı sırtında gezdiriyorum, onu benim olarak işaretlemek için garip bir dürtüye kapılmama rağmen istediğim kadar sert kaşımıyorum.

"Öyle ?"

"Evet. İstersen daha sert gidebilirsin. Daha hızlı."

Hırıltılı bir ses çıkarıyor ve hızını artırıyor, kalçaları iterken şiddetle çalışıyor. Onun hareketini karşılamak için pelvisimi kaldırmaya başlıyorum ve bu hisleri yoğunlaştırıyor. Yatak yumuşak, gıcırtılı bir ses çıkarıyor ve ben de onun sikinin amımdaki ıslak emişini duyabiliyorum.

Hoşuma gitti. Ham, cinsel. Bunu gerçekten yaptığımızın kanıtı.

"Siktir, bebeğim, çok iyi hissediyorsun." Başını yana doğru hafifçe sallıyor, sanki kendini kaybetmemek için zor tutuyor. Arkasını döndüğünde omuzları gerilmiş ve kollarındaki kaslar yırtılmıştı. "Benim için tekrar gelebilecek misin?"

"Sanırım öyle." İçimde sınıksız saran bir orgazm daha var, ama alıştığımından farklı hissettiriyor.

Ağırlığını tekrar ayarlıyor ve dizlerimden birini omuzlarıma doğru itiyor, böylece bacağım havada katlanıyor. Sonra beni tekrar sikmeye başladı. Daha sert. Daha hızlı.

Zevk derin bir ihtiyaca dönüşürken yüksek sesle, titreyen bir inilti çıkarıyorum.

"İşte böyle, bebeğim." Onun vücudu da benimki kadar titriyor. Gözleri hiç kapanmıyor, yüzümden, sallanan göğüslerimden başka bir yere bakmıyor.

"Şimdi yine gidiyorsun."

İnliyorum ve bulabildiğim her şeye tutunmak için uzanıyorum. Yatağında sağlam bir yatak başlığı var, bu yüzden sıkıca tutunuyorum. "Yine geleceğim."

"Evet, . Çok iyi gidiyorsun. Karşı koymaya çalışma, bebeğim. Sadece olmasına izin ver."

"Deniyorum." Başımı huzursuzca hareket ettiriyorum. Sırtımı eğiyorum. İçimdeki her şey ona tutunmaya çalışırken görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor.

"Kahretsin, şimdi çok sıkılaşıyorsun. Çok sert boşalacaksın." Ağırlığımı bir koluna veriyor ve boştaki eliyle boynumun yan tarafını avuçluyor. "Kahretsin, bebeğim, şu haline bak. Çok iyi alıyorsun."

Çaresiz bir hıçkırık sesi çıkarıyorum. "Cal. Cal, lütfen! Yapmam gerek... Yapmam gerek..."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Sana ihtiyacın olan her şeyi vereceğim. Sadece bırak gitsin."

Kukum çiğ, çırpınıyor ve hislerle zonkluyor ve ciğerlerim çabadan yanıyor. Utanmadan ona aşağıdan binmeye çalışırken neredeyse çocukça gelen yüksek sesli, dalgalı hufflar çıkarmaya başladım.

"Bu çok iyi." Sesi kalın, nefessiz ve sahiplenici. Ondan duymak istediğim her şey. "İşte böyle. Şimdi benim için gel. Bırak beni."

Vücudumdaki gerilim sonunda kırılırken utanç verici derecede yüksek bir çığlık atıyorum. Orgazmın spazmları arasında titriyorum, tekrar omuzlarına uzanıyorum ve tırnaklarımı derisine geçiriyorum.

Sonra bastırılmış bir ünlem çıkarıyor ve başını yana doğru sallıyor. Kalçaları hareket etmeye devam ediyor, ama şimdi yavaşladılar ve horozu hala kasılmalarımın karşı itiyor.

Sıcak zevk dalgası düşünmeme yetecek kadar azaldığında, "Sen de gel," diye nefes alıyorum. "Cal, senin de gelmeni istiyorum."

"Yapacağım, bebeğim. Önce senin iyi olduğundan emin olmalıydım."

"Ben iyiyim. Sanırım şimdilik işim bitti. Sen de gel. Gelmeni istiyorum."

"Sondan önce çekileceğim." Alnına hızlıca bir fiske vurarak terinin bir kısmını siliyor. "Bebek yapmak istemiyoruz."

"Oh, hayır. Bunu istemeyiz. En azından şimdi. Çekilmenizde bir sakınca var mı?"

"Elbette öyle. Seni becermek her şeydir. Hiç şikayetim yok."

Buna gülümsüyorum ve itişinin hızını ve gücünü artırırken gülümsemeye devam ediyorum. Bu sefer, artık kendi orgazmımla dikkatim dağılmadığı için ayrıntılara daha fazla dikkat edebiliyorum. Nefes alırken burun deliklerinin nasıl açıldığına. Kalın bir tutam saçın alnına düşüp durması. Gözlerinin beni yiyip bitirmesi, sanki istediği her şey benmişim gibi.

Kalçalarını çalıştırırken küçük homurtular çıkarmaya başlıyor. İlkel. Ani-malistik. Artık direncini bıraktı. Her şeyini beni sikmek için harcıyor. Her şeyini. Her şeyini bana veriyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor, yüz hatları çabayla buruşuyor. "Beni bu şekilde istediğine inanamıyorum."

". İstiyorum, Cal. Lütfen sen de gel. Gelmeni istiyorum."

"Siktir. Siktir." Boynu seğiriyor. Gözleri parlıyor. "Bebeğim, sen... sen..." Boğazından garip bir ses çıkarıyor ve sonra aniden sikini çıkarıyor. Karnıma birkaç kez sertçe boşalana kadar bir eliyle sıkıyor. İşi bittiğinde, "Sen benim her şeyimsin." diye fısıldıyor.

İniltili bir ses çıkarıyorum ve onu kucaklayıp aşağı çekiyorum, amımın çiğ çiğ ovulmasını ve vücutlarımızın arasında menisinin bir karmaşa olmasını umursamıyorum bile. Bir şeyler söylemeye çalışıyorum. Bana söylediklerine uygun bir şey. Ama tek yapabildiğim, "Cal."

Bundan memnun görünüyor. İri vücudu sıcak ve benimkinin üstünde yavaş yavaş gevşiyor. Yüzünü omzumun kıvrımına gömüyor ve ara sıra oraya küçük bir öpücük konduruyor.

O çok ağır ve ben çok ağırlıyım. Ve o kadar ki eriyecekmişim gibi hissediyorum. Ama bunların hiçbirinin önemi yok çünkü sonunda onunla gerçekten birlikteyim.

Ait olduğumuz yol.

Ve bu sefer geri dönüş yok.

DARBE SONRASI BEŞİNCİ YIL, SONBAHAR

BEŞ AY SONRA, BİR ÇİFTLİK EVİNİN MUTFAK MASASINDAYDIM VE Gerçekten arkadaşım diyebileceğim bir kadınla ekmek ve elma ezmesi yemek.

Geçtiğimiz aylarda çok şey değişti. Hepsi de iyi yönde.

Cal ve ben Mack ile sürdürdük ve onun aracılığıyla bu bölgedeki bütün bir topluluğun içine girdik. Daha önce temas kurduğumuz bölgedeki işgal altındaki kasabalara ek olarak düzinelerce çiftlik ve yerleşim yeri ve hatta insanların yıllarca hayatta kaldığı bir yeraltı sığınağı.

Bunun nasıl olduğundan hala tam olarak emin değilim, ancak bu yılın başlarında burada var olduğuna inandığımızdan çok daha fazla sayıda iyi insan tanıyoruz.

Ve birçoğu bizi seviyor gibi görünüyor. Bu Cal'i benden daha çok şaşırttı. Hayatının çoğunu dışlanmış gibi hissederek geçirdi. Sanki iyi bir şeyi hak etmiyormuş gibi. İlişkimizin değişen doğasını kabullenmesinin onun için bu kadar zor olmasının nedenlerinden biri de bu. Ama buradaki insanlar onu seviyor ve saygı duyuyor. Birinin güç, beceri ve yetkinlik gerektiren bir işe ihtiyacı olduğunda, kime soracakları listesinin başında biz varız.

Bu duyguyu seviyorum. İnsanların bizi tanıması ve etrafta görmek istemesi. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım. Hayatım boyunca bir kez bile.

Şu anda, bu bölgedeki topluluk merkezlerinden biri olan New Haven Çiftliği'nin mutfağında oturuyorum. Arkadaşımın adı Faith. Ailesi aslında bu çiftliğin sahibiymiş ve o hala buranın iki liderinden biri. Benim yaşlarımda ama daha uzun boylu ve kendine güvenen, aşırı becerikli bir havası var.

İnsanlar her zaman ne yaptığımı bildiğimi düşünüyorlar ama inanılmaz yanılıyorlar. Çoğu zaman bir şeyler uyduruyormuşum gibi hissediyorum.

Ekmek ve elma ezmesi çok lezzetli. Un son zamanlarda elimize geçen malzemelerden biri ve Faith bana bununla nasıl basit ekmek yapılacağını gösterdi.

O ve ben haberleri takip ediyorduk. Cal ve ben bir saat önce çiftliğe geri döndük, çünkü geç saatlerde ekstra yardıma ihtiyaçları varmış. Ama şimdi erkek arkadaşı Jackson içeri girdi, o da gelen ekstra işçileri nereye koyacağına dair sorularını yanıtlıyor.

Bu kesinti umurumda değil. Jackson yirmili yaşlarında yakışıklı bir adam ve belli ki Faith için deli oluyor. Onlarla yazın ilk tanıştığımda, açıkça çifttiler ama öyle davranmıyorlardı. Sonra onlarla bir sonraki karşılaşmamda, tamamen birlikteydiler. Her zaman tam olarak ne olduğunu merak etmişimdir, ama detayları sormak biraz rahatsız edici geliyor.

"Cal nereye ?" Jackson, Faith'le konuşmalarını bitirdikten sonra bana soruyor. "Ahırda biraz yardıma ihtiyacım olabilir."

"Bilmiyorum. Tavuklarımızı yerleştiriyordu. Belki orayı kontrol eder?" Birkaç hafta kulübeden uzak kalacağımız ve kendi başlarına o kadar uzun süre hayatta kalamayacakları için tavuklarımızı da yanımızda getirmek zorunda kaldık.

"Az önce oradaydım."

"Belki de ahırları kontrol etmeliyiz. Atları çok sever."

Cal bana ya da bir başkasına atları sevdiğini itiraf etmedi ama sevdiğinden eminim. Atlar New Haven'a çok yeni geldi. Mack onları toplayıp buraya getirmeden önce kim bilir ne kadar zamandır başıboş dolaşıyorlardı. Cal'in onları ilk gördüğünde gözlerinin nasıl ya da yapması gereken başka bir şey olmadığına ahırların yanında nasıl takıldığını özlemedim.

"Anladım. Teşekkürler." Jackson eğilir ve mutfaktan çıkmadan önce Faith'e hızlı bir öpücük verir.

Çok hoş. Bu jest. Bunda çirkin bir şey yok ve ikisi arasında gerçek bir bağ olduğunu gösteriyor.

Ama bu midemi rahatsız ediyor. Gerçek şu ki biraz kıskandım.

Faith ve Jackson birbirlerini seviyorlar ve bunu kimin bildiği umurlarında değil. Neden umursasınlar ki? Birbirlerine mükemmel bir şekilde uyuyorlar.

Aynı şey ben ve Cal için söylenemez.

Şu anda birbirimizi beceriyoruz ve kamyonun bozulduğu ve onun eve saatlerce yürümek zorunda kaldığı o geceden beri öyleyiz. Uzun zamandır istediğim şey buydu ve bu hem beni hem de Cal'i mutlu ediyor. Öyle olduğunu biliyorum.

Ama yine de sadece yalnız olduğumuzda bana karşı böyle davranacak. Evdeyken.

Biri ilişkimizi sorarsa, onlara aile olduğumuzu söyleriz. Bu oldukça doğru. Sonuçta, aile bağımızın tam olarak ne olduğu ve etrafta kimse yokken bunu nasıl çözdüğümüz kimseyi ilgilendirmez.

Yine de güzel olurdu. Onunla kirli bir sır olmayan bir şekilde birlikte olmak.

"Sorun ne Rachel?" Faith bana soruyor, tamir yığınındaki giysileri dikmeye çalışıyor. Asla oturup hiçbir şey yapmaz. Her zaman elleriyle bir şeyler yapar.

"Hiçbir şey."

"Gerçekten mi? Çünkü geçirimsiz maskenizi tekrar taktınız ama birkaç saniye önce üzgün gibi görünüyordunuz."

". Pek sayılmaz."

"Jackson'la ilgili bir şey mi? Ben ve Jackson mı? Rahatsız edici miydik? Ona çok fazla PDA konusunda dikkatli olmamız gerektiğini söyledim çünkü bazen insanları rahatsız ediyor. Ve artık böyle sevecek birini bulmak çok daha zor. Biz şanslıydık, ama herkes bunu elde edemez-"

"Hayır, hayır. Öyle bir şey değil. Siz ikiniz hiçbir şekilde iğrenç değilsiniz." Konuyu orada bırakmak üzereydim çünkü ben diğer insanlara, hatta arkadaş olarak gördüklerime bile açılacak türden bir kız değilim. Ama son zamanlarda aklımdan çıkmıyor. Gittikçe zorlaşıyor gibi görünüyor. Cal'in birbirimiz için kim olduğumuzu kimsenin bilmesini istemediği fikri. Bu yüzden neredeyse hüznle ekliyorum, "Sanırım bu belki de

Ama öyleydi. Sadece rastgele bir düşünce. Güzel olurdu..." Sözümü kesiyorum çünkü cümleyi bitirirsem ona niyetimden fazlasını söylemiş olacağım.

Faith'in güçlü, güzel bir yüzü, parlak bir cildi ve keskin kahverengi gözleri var. Şimdi bana doğru eğiliyorlar ve hiçbir şeyi kaçırmıyor gibiler. "Hep merak etmişimdir," diye mırıldanıyor.

Çok savunmacı hissetmemeye çalışarak doğruluyorum. Ne de olsa sözlerimle kendimi buna açık hale getirmiştım. "Neyi merak ettin?"

"Sen ve Cal hakkında. Her zaman aileden olduğunuzu söyledin."

Boğazımı temizliyorum ve gözleriyle tam olarak buluşamıyorum. "Öyleyiz. Hemen hemen."

"Senin bağlantın tam olarak nedir?" Faith her zaman açık sözlüdür ve saçmalamaz ama bana hiç böyle kişisel bir soru sormamıştı. İnsanları fazla meraklı olmaktan alıkoyan bir özelliğim var. Görünmez izinsiz girilmez levhaları falan asmış olmalıyım.

"Bağlantım mı?"

"Cal ile olan bağlantınız. Gerçekten akraba mısınız?"

Yanaklarımı çok sıcak hissediyorum ve ilk içgüdüm onu susturmak oluyor. Tüm konuşmayı kapatmak.

Ama ben bunu yapmıyorum. Faith'i çok seviyorum ve belki de içimde söylenmesi gereken bir şey var. Sonunda bunu paylaşmam gerekiyor. "Hayır. Kan bağıyla değil."

"O zaman nasıl bir araya geldiniz?"

"bir erkek arkadaşım vardı. Impact'ten önce. O öldü. Cal onun babası."

Yüz ifadesinden bunların Faith'i şaşırtıp şaşırtmadığını anlayamıyorum. Düşünürken dudakları hafifçe aralanıyor. "Ah. Anlıyorum." Kaşları birbirine yaklaşıyor.

"Görüyormuş gibi görünmüyorsun. Kafan karışmış gibi görünüyorsun."

"Sanırım öyleyim," diyor biraz gülerek. "Ben her zaman senin ve onun..."

"?" Bu şekilde tereddüt etmek Faith'e göre değil.

"*Birlikteydik*. Gizlice. Ama belki de erkek arkadaşının babasıysa, bu biraz garip olur."

Boğazımı temizliyorum. Söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum.

Belki de tuhaftır. Ve uygunsuz. Hatta belki de Cal'in her zaman inandığı şekilde yanlıştır. Belki de travmatik koşullarımız nedeniyle bu ilişkiye girdik ve bu nedenle ilişkimiz asla sağlıklı ya da üretken olamaz.

Hâlâ öyle düşünmüyorum ama neden işe yaradığını kendime bile açıklamamın bir yolu yok.

Sadece Cal bana aitmiş gibi hissediyor. Her şeyiyle. Her şeyiyle. Ve bunun asla değişeceğini sanmıyorum.

"Ama belki de değildir," diye devam ediyor Faith, ben özel düşüncelerimi saklamaya çalışırken bile hâlâ yüzümü inceliyor. "Bu konuda ne biliyorum ki? Tek bildiğim, içimizde doğuştan gelen ve sevmeye yatkın bir şey olduğu. Ve sevmeye. Ve her ne olursa olsun, içinde bulunduğumuz koşullara göre kendini şekillendiriyor, böylece çoğu zaman sevebileceğimize hiç inanmadığımız insanları seviyoruz." Küçük bir gülümsemeyle gözlerime bakıyor. "Ve bunda yanlış bir şey olduğunu düşünmüyorum. Belki de bunu yapmak için yaratılmışsınız."

Garip bir ses çıkarıyorum ve omuzlarım birkaç kez titriyor. Tabii ki yıkılmıyorum. Bunu sadece Cal'e karşı yaparım. Faith'e titrek bir gülümseme veriyorum ve "Belki de öyle." diyorum.

Faith farklı bir tonda, "Buradaki insanlar ilişkiler konusunda oldukça açıklar," diyor. "Rızası olan yetişkinler arasında olduğu sürece. Yani, eğer ikinizin arasında daha fazlası varsa, bunu saklamanıza gerek olduğunu sanmıyorum. İnsanlar bunu sorun etmeyecektir. Birçoğu zaten aranızda bir şeyler olduğunu varsayıyor."

Bir kahkahaya boğuluyorum. Cal'ı da ilgilendirdiği ve ilişkimizi gizli tutmakta her zaman ısrar ettiği için ne kadarını söylemem gerektiğini bilmiyorum. Ama kendimi daha iyi hissediyorum. Çok daha iyi. Daha özgür.

Belki de Cal ve benim hem kendimiz olabileceğimiz hem de daha büyük bir topluluğun parçası olabileceğimiz bir gelecek var.

Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim ama belki olabilir. Şimdiden çok yol kat ettik. Ben ve Cal. Belki gidebileceğimiz daha da ilerisi vardır.

Önümüzdeki hafta boyunca çiftlikte çok çalışacağız ama aslında bundan zevk alıyorum.

Daha fazla insan tanıyorum ve yaptığım iş bana faydalı ve verimli geliyor. Bu benim çocukluğumdan, marketten aldığım hazır gıdalarla ve annemle birlikte mikrodalgada pişirdiğimiz yemeklerle yaşadığım hayattan çok farklı. Çabalarımız sayesinde toprakta bir şeyler yetiştirebildiğimiz, kendimizi ve diğer insanları besleyebildiğimiz gerçeğini seviyorum.

İyi bir hafta geçiriyorum, tek kötü yanı Cal'ın beni becermeyi reddetmesi, paylaştığımız ek binalardan birindeki küçük özel odada bile.

Mutlu olmak için her gece seks yapmak zorunda değilim. Belli ki daha iyisini biliyorum. Ama bu beni rahatsız ediyor. Ne kadar yakınlaşırsak yakınlaşalım ya da ilişkimiz ne kadar ilerlerse ilerlesin, onun hala bu kadar isteksiz olması.

Aynı küçük yatakta yatıyoruz. Odadaki tek yatak. Ve genellikle uyumadan önce bana sarılır. Ama benimle seks yapmayı bırak, beni öpmez bile.

Şimdiye kadar onun tereddütlerine alıştığım için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Ama bu beni gerçekten rahatsız etmeye başladı, özellikle de Faith'le konuşmamdan sonra umutlanmaya başladıktan sonra.

Bir tartışmaya girmek ya da Cal'ı rahat olmadığı bir şey için zorlamak istemediğimden bu konuyu özel olarak düşünüyorum. Ama bu bana mantıklı gelmiyor. Evde yalnız kaldığımızda beni krallığa kadar becerecek. Tenimin her santimini öpecek, yüzünü amımın her yerine sürecektir, ayak bileklerim omuzlarına gelecek şekilde vücudumu ikiye katlayacak ve avazım çıktığı kadar bağırana kadar beni becerecek. Bazı zamanlar bir gecede birden fazla kez yapıyoruz.

Ama ne zaman yalnız kalmasak, ben onun suçlu sırrı oluyorum. Sabırlı olmaya çalışıyorum ama bu doğru değil.

New Haven'da geçirdiğim bir haftanın ardından, beni o kadar rahatsız ediyor ki ruh halimi etkiliyor. Gün içinde çok önemli bir şey değil. Cal'ın dik kafalılığı hakkında sessizce kendi kendime homurdanıyorum ama kendimi işle ve diğer insanlarla oyalayabiliyorum. Ama geceleri, en ufak nedenlerden dolayı onu terslemekten korktuğum için onunla zar zor konuşabiliyorum.

Bu gece Cal dışarıdaki banyo odasına gideceği için yatağa tek başıma giriyorum. Zihnimde onun tüm mantıksız takıntılarını yok etmek için söyleyeceğim mükemmel kelimeleri arıyorum.

Bunu düzeltmenin bir yolu olmalı. Daha zeki, daha anlayışlı ya da daha deneyimli olsaydım, bunu çözebilirdim.

Kapı açılıp Cal içeri girdiğinde aklıma hiçbir şey gelmemişti. Her zaman olduğu gibi, iri vücudu odadaki tüm alanı dolduruyor gibi görünüyor. Ter, kir ve açık hava gibi kokuyor. Gömleğini çıkarıyor ve dişlerini fırçalayıp elini yüzünü yıkamak için küçük lavaboya gidiyor. İşi bittiğinde sadece boxer'ıyla yatağa geliyor ve yanıma tırmanıyor.

Yan döndüm, sırtım ona dönüktü. Hareket etmiyorum ve konuşmuyorum. Eğer bir şey söylersem, kafasını ısıracığımdan korkuyorum.

Ka

palı "İyi misin?"

Tek heceli bir şey ve bunun onu tatmin edeceğini umuyorum.

Bana bakıyor. Gözlerini sırtımda hissedebiliyorum. "Ne oldu? önemli mi?"

İçimden endişe ve kızgınlık ürpertileri geçiyor. Ne söyleyeceğimi ya da nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Bebeğim?" Yumuşak. Kısık. Şefkatli.

Yuvarlandım ve ona ters ters baktım. "Yapma şunu!"

Gözlerini kırıştırıyor, bir kolunun üzerinde doğruluyor. "Ne yapmayayım?"

"Gerçek bir ilişki yaşamamıza izin vermeyi reddederken bana bebeğim deme ve benimle tatlı tatlı konuşma."

Yüzünde art arda gelen hızlı tepkileri görebiliyorum. Endişe. Şaşkınlık. Şaşıрма. Aydınlanma. Sonra yavaş, ağır ve sabırlı bir şey. "Gerçek bir ilişki içindeyiz."

"Öyle miyiz? Çünkü ben öyle düşünmüştüm. Bunun gerçekten bir anlamı olduğunu düşünmüştüm."

"Çok iyi biliyorsun ki sen her şeydin."

"Ben miyim? Senin için her şey miyim? Çünkü öyle olsaydım, benden bu kadar utanmazdın!" Tüm bunların şu anda neden ortaya döküldüğünü bilmiyorum. Belki de zihnimde çok fazla birikti ve artık yer kalmadı. Dışarı çıkmak zorunda. Ama bu sözleri söylerken bile sonuçlarından korkuyorum.

Bunu daha önce de yaptım. Cal'i benimle birlikte olma konusundaki isteksizliğiyle yüzleştirdim. Ve her seferinde bu onun dramatik bir şekilde geri çekilmesine neden oldu. Benden uzaklaştı.

Önemli bir değişiklik olmadıkça, şimdi de böyle olacak.

Biliyorum ama yine de kendimi söylemekten alıkoyamıyorum. "Senden utanmıyorum. Sakın bunu söyleme."

"Peki, o zaman ne düşünmem gerekiyor? İlişkimizden kimseye bahsetmeyi reddediyorsan, hatta etrafta başka biri varken sana dokunmama bile izin vermiyorsan."

"Anladığımı sanıyordum." Kaşlarını çatıyor. Hâlâ biraz şaşkın görünüyor, sanki bu konuda bu kadar üzgün olduğunu bilmiyormuş gibi.

Belki de söylememiştir. Ara sıra birkaç şey ama hiçbir zaman bunu büyütmedim. Konuyu büyütmenin onu uzaklaştıracağından hep çok korktum. "Anlıyorum Cal, ama bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyor. Sence bu beni nasıl hissettiriyor? Birlikte olduğumuzda-

birlikte olmak için. Bir çift. Ve sen bana kirli bir sırmışım gibi davranıyorsun."

Tüm vücudu sarsılır. "Sen kirli bir sır değilsin! Sen hayatımda sahip olduğum en iyi, en tatlı, en saf şeysin."

"O zaman neden başka kimse bilemiyor? Ben istiyorum ki... Ben dünyaya birbirimize ait olduğumuzu göstermek istiyorum. Neden sen de bunu istemiyorsun?"

Hemen cevap vermiyor. Bana bakıyor, ağır ve garip bir şekilde üzgün. Nefes nefese kalıyor.

"Cal?" Sesim şimdi daha yumuşak. Ağlamak üzereymişim gibi hissediyorum. "Neden bu kadar kötü olsun ki? İnsanlar zaten birlikte yaşadığımızı biliyor. Birbirimize bağlı olduğumuzu. Bağlıyız. Seviştığımızı de bilseler neden bu kadar kötü olsun ki? Bu neden bir şeyleri değiştirsin ki?"

Yine bana cevap vermiyor ve bunun bir cevabı olmadığı için mi yoksa sadece söyleyemediği için mi olduğunu bilmiyorum.

"Bana söylemek zorundasın." Sonunda uzanıp ona dokunuyorum, iki elimle yüzünü sakallarının üzerinden kavriyorum. "Sen benim her şeyimsin."

"Sen de benim için her şeysin. Bunu zaten biliyorsun." Gözleri aceleci ama yine de keder gibi görünen bir şeyle dolu. Bu dehşet verici ama nedenini bilmiyorum. "Bu hiç değişmedi, yıllardır değişmedi. Asla da değişmeyecek."

"O zaman neden istediğim her şeye sahip olamadığımı söyle. *Söyle* bana."

Biraz zaman alıyor, ben de bekliyorum. Hissettiğim her şeyin ağırlığı göğsümde. Karnımda.

Ta ki sonunda, "Üzgünüm bebeğim. Hâlâ yanlış hissediyorum. Benim için."

"Ne?"

"Yanlış hissediyorum. Seninle böyle olmak. Bunu her şeyden çok istiyorum. *Seni* istiyorum. Ama yine de elimi, ağzımı ve sikimi sürdüğüm kişi benim oğlumun kızı. Ve beni önemseydiğini biliyorum. Buna güveniyorum. Ama yardım edemem ama bunun sadece olduğuna inanıyorum çünkü... çünkü... Sahip olduğun tek şey benim. Belki de senden faydalanıyorumdur."

Boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Tam nefes alamıyormuşum gibi. Bunu aştığını sanıyordum. . Ama . Hâlâ bir yıl önce olduğu yerde.

İkimiz de hâlâ oradayız. onca şeye rağmen hiçbir yere varamadık.

"Kahretsin, bebeğim. Kulağa korkunç geldiğini biliyorum. Kendime düşünmekle hata ettiğimi söylüyorum. Bunu hissetmek için. Artık bir yetişkin olduğunu biliyorum."

kendi seçimlerini yap. Ama beni asla seçmezdin. Dünya boka batmasaydı ve sen de benimle sıkışıp kalmasaydın." Buna itiraz etmek için ağzımı açtığımda devam ediyor: "Tartışmaya çalışma. Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

"Ama varsayımsal bir dünyada ne olacağının bir önemi yok. Biz *bu* dünyada yaşıyoruz. Ve ben seni bu dünyada seçtim. Ve seni seçmeye devam edeceğim. Her zaman, sonsuza dek seni seçeceğim."

Yüzü dramatik bir şekilde buruşuyor, sanki aşırı duygusallıkla başa çıkmaya çalışıyormuş gibi. "Senin yaşında iyi bir çocuk seçmeliydin."

"Sana daha önce de söyledim, güzel bir b-"

"Bunu biliyorum. Birini seçmeniz gerektiğini söylüyorum ve bu seçim sizden alındı. Bu adil değil. Bu doğru değil. Seçme şansın olmadığı için seni tuzağa düşürürsem ne tür bir bencil pislik olurum? Yaptığım şey bu. Kabul etmek istemiyorum çünkü seni elimde tutmayı çok istiyorum ama yaptığım bu. Seni tuzağa düşürüyorum."

"Sen-"

"Bebeğim, sen istedin. Sen istedin!" Sesi hâlâ yumuşak ama sert. Neredeyse tutkulu. "Ve ben böyle hissediyorum. İçimde sürekli bir savaşla yaşıyorum. Sanki seni elimde tutmak için tüm dünyayla gibi ama yine de kalmana izin verdiğim için bencil bir piç kurusuyum. Ya da çekip gitmediğim ve hak ettiğin hayatı yaşamana izin vermediğim için. Çünkü bazen bunun senin için en iyisi olacağını düşünüyorum. En doğru şey. Ben gidiyorum. Seni özgür bırakmak. Böylece artık kapana kısılmamış olursun."

Gözlerinde gördüğüm kederi anlıyorum. Şimdi bana mantıklı geliyor. Bu sıradan tartışmalarımızdan daha büyük bir şey.

Bu kelimenin tam anlamıyla hayat değiştiren bir şey.

Gözyaşlarıma o kadar yaklaştım ki boğazım düğümlendi ve gözlerim yanıyor ama duygularımı bastırıyorum. "Beni tuzağa düşürmüyorsun, Cal. Kendi seçimlerimi yapıyorum. Artık bir sürü başka erkek tanıyorum. Ve eminim en azından birkaçı benimle ilgileniyordur. İsteseydim başka bir erkekle birlikte olabilirdim. Ama ben başka bir adam istemiyorum. Ben seni istiyorum." Yüzünü tekrar ellerimin arasına alıyorum, onu zar zor bir arada tutuyormuşum gibi hissediyorum. "Seni seviyorum, Cal. Seni seviyorum."

Boğazından sert bir ses çıkarır. Bütün vücudu titriyor.

"Seni seviyorum, Cal." Uzun hissetmeme rağmen bunu daha önce hiç söylememiştim. Şimdi konuşmak zorundayım. Söyleyebileceğim tek kelime bu olabilir.

fikrini değiştirecek güce sahip. Onu burada, ait yerde, yanımda tutacağım. "Ve seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

"Bebeğim, lütfen."

"Beni durduramazsın. Beni uzaklaştıramazsın. Hiçbir yere gitmiyorum. Seni seviyorum, Cal. Kendimi sana adadım. Hayatımızın geri kalanında seninim. Bu iş böyle."

Bana doğru uzandı. Gevşek saçlarını avucunda topladı ve tuttu. "Bebeğim."

"Böylece neyle uğraşman gerekiyorsa onunla uğraşabilirsin. İhtiyacın olursa sabırlı olabilirim. Ama benden kurtulamayacaksın, Cal. Benden asla kurtulamayacaksın. şu anda seninim. şu anda. Ve her zaman senin olacağım."

Ne beklediğimden emin değilim. Hâlâ ağır bir önsezi hissediyorum, beni gelecek felakete karşı uyarıyor. Ama tartışmaya devam etmiyor, beni itmiyor ya da yataktan kalkıp gitmiyor.

Sert ve a bir öpücükle beni kendine doğru çekiyor.

Ben de onu öpüyorum, kollarımla sıkıca sarıyorum. pşırken neredeyse ağlayacaktım ama önemli değil. İkimiz de duygusal kontrolümüzün son ipuçlarını kullanıyoruz. Sonunda beni sırtüstü yatırıp çıkana kadar birbirimize açmış gibi pşyoruz. Bu gece üzerimde küçük bir örgü elbise var ama onu zahmetine girmiyor.

Ellerini vücuduma koyacak kadar yukarı itiyor. O Beni öpmeye devam etmeye çalışırken bile her yerimi okşuyor.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve yüzümün kenarlarından aşağı kayıyor ama ben de en az onun kadar hızlı tahrik oluyorum. Ellerim sırtını ve kçını penelerken, ona doğru kıvrılıyorum.

Normalde sahip olduğu sabra sahip değil. Beni önce parmaklarıyla ya da ağzıyla orgazma ulaştırmıyor. İ amaşından çıkarana kadar sikiyle uğraşıyor ve sonra amıma doğru ilerliyor.

Zaten ıslak, muhtaç ve onun için hazırım. Kendini eve doğru iterken küçük bir hıçkırık çıkardım.

"Siktir, bebeğim." Dudakları hâlâ ağzımın, yüzümün üzerinde geziniyor. "Bunun senin için sorun olmadığına emin misin?"

"Evet, evet, lütfen! Seni çok istiyorum. Seni çok seviyorum!"

O gırtlaktan gelen seslerden birini daha çıkartıyor, yüzünü boynuma gömerken tüm vücudu birkaç kez titriyor. Aleti içimde hareket ediyor, beni inletiyor ama kalbimde çok daha fazlası oluyor.

Kendini kontrol altına aldığında, beni gerçekten becermeye başlıyor, en doğal ritmiyle itiyor - sert ve hızlı ve sadece kaba kenarda.

Bu benim de ritmim. Tam da ihtiyacım olan şey. Altında sallanıyorum, kalçalarımınla onun itişlerine uyuyorum ve kaslar onun hareketiyle sıkılırken kıkırtı yanaklarını tutuyorum.

Şimdiden kaybediyor. Bunu vücudunda hissedebiliyorum. Yüzündeki çılgınca ihtiyacı görebiliyorum. Bir hayvan gibi homurdanıyor, ara sıra "Rachel" ve "Bebeğim" diyor.

İçimde bir orgazm oluşurken hıçkırarak hıçkırarak ağlıyorum ve hiç beklemediğim bir anda patlıyor. Kasılmalar beni sararken başımı kaldırıp omzunu ısıyorum, diğer insanların duyacağı kadar yüksek sesle bağırmaktan korkuyorum.

O da geliyor. Benden hemen sonra. Vücudu doruk noktasına doğru sarsılırken salıverilme feryadını bastırmaya çalışıyor.

Her zaman sondan hemen önce çekildi. Hamile kalmadığımızdan emin olmak için her zaman kendini kontrol eder.

Ama bu sefer yapmadı. Yanımdan birkaç kez sert bir şekilde boşaldı.

Ve onu seviyorum. Bunu istiyorum. Beni gerçekten ağlatıyor.

Kendini bıraktığında beni sıkıca kollarına alıyor ve bizi yan yatırıyor. Hâlâ birbirimize dolanmış durumdayız, kıyafetlerimiz dağılmış. Bacaklarımın arası çok ıslak ve yumuşayan sikini içimden tamamen çekmeyi başaramadı.

Önemli değil. Hiç bu kadar yakın olmamıştık. Tüm duvarlarımız sonunda ayaklarımızın altında yıkıldı.

Ve ağlıyorum çünkü hep istediğim ve asla elde edemeyeceğime inandığım şey buydu.

Birkaç dakika sonra, ben sessizleşince, kollarını geri çekip yüzünü görebileceğim kadar gevşetiyor. "Arıza için özür dilerim."

Gülümsüyor ve dağınık yüzümü öpüyor. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

"Belki yarın daha fazla konuşabiliriz. Şu anda bayılacakmışım gibi hissediyorum."

"O zaman çok. Uyu bebeğim." Saçlarımı öpüyor ve beni kendisine yaslıyor. Gözlerimi kapatıp rahatlıyorum, kendimi güvende, tatmin olmuş ve halledilmiş hissediyorum.

Çok sevdim.

Sanki aklımı okumuş gibi saçlarımı tekrar okşuyor. "Eğer bilmiyorsan ve bundan şüphe edersen diye söylüyorum, ben de seni seviyorum. Her zaman da seveceğim."

Ertesi sabah, yatakta yalnız uyandım.

Garip bir durum. Ne zaman ve nerede olduğumu anlamam birkaç dakikamı alıyor. En son ne zaman uyandığımı ve Cal'ın yakınlarda bir yerde olmadığını bile hatırlamıyorum. O benden önce uyansa bile, onun yataktan kalkma hareketi genellikle beni de uyandırır.

Ama bu sabah benimle yatakta değil. Burada değil. Hala oldukça karanlık, ama odada olsaydı onu hissederdim. Onun varlığı açık.

Kafam karıştı çünkü normalde sabahları benimle temasa geçmeden yola çıkmaz. Ya birlikte bir şeyler yaparız ya da birbirimizin tam olarak nerede olduğunu biliriz. Bu hep böyleydi. Ama özellikle endişelenmiyorum.

Ta ki kendimi yataktan kaldırıp çantasının lavabonun yanındaki köşeye koyduğu yerde olmadığını fark edene kadar.

Sürüsü gitmemeliydi. Herhangi bir sebepten dolayı değil.

Kalbim küt küt atmaya başlayınca penceredeki düz perdeyi iterek açıyorum. Saat hâlâ erken. Şafağı biraz geçiyor. Dışarıdan odadaki ayrıntıları görebilmek için yeterli ışık geliyor.

Çantası yanlışlıkla başka bir yere itilmemiş. Burada değil. Ayakkabıları burada değil. Fazladan gömleği ve iç çamaşırı burada değil. Silahları burada değil.

Diş fırçası burada değil.

Bu odada ondan geriye hiçbir şey kalmadı.

Midem çalkalanmaya başladı. O kadar korkuyorum ki tam nefes alamıyorum.

Kendimi yükselen panikten kurtarmaya çalışıyorum. Eşyalarının kaybolması için eski bir plan olabilir. Ne de olsa dün gece beni sevdiğini söylemişti. İlk defa bana karşı tamamen savunmasızdı.

Bunun anlamı var. Benim için olduğu kadar onun için de.

Hemen en kötü sonuçlara varacak değilim.

En derinlerimde bunların gerçek olduğunu bilsem bile.

Üzerime bir şeyler giyip aceleyle dışarı çıkıyorum. Son zamanlarda sıkça kullandığım motosikletim -özellikle de insanların seyahat etmesine yardımcı olurken korumamız gereken bir çevre olduğunda- hâlâ geçen hafta bıraktığım yerde park halinde duruyor. Kaldığımız ek binadan çok uzakta değil.

Şu anda burası sessiz. Garajdan biraz hareket var - birkaç kişi hava ısınmadan önce çalışmak için erken kalkmış.

-Ve ahırdan gelen bazı yumuşak sesler. Ama henüz pek bir hareketlilik yok.

Kimse beni fark etmiyor.

İlk nereye gitmem gerektiğini biliyorum ama çok korkuyorum. Gerçekten çok korkuyorum. Kamyonetimizi park ettiğimiz yöne doğru vücudumu çevirmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Yapamıyorum.

Onun yerine ahıra yürüdüm. Jackson ve birkaç New Haven'lı daha oradaydı. Normal sabah işlerini yapıyorlardı.

Cal yok.

Selamlarına karşılık olarak kısaca el sallıyorum ve ahırlara doğru yürümeye devam ediyorum. Cal bazen etrafta dolaşıp atlarla konuşmayı, ağızlarını ovmayı seviyor. Yaklaşırken kafamın içinde küçük bir umut uğulduyor. Belki bu sabah orada olur.

Ama oraya gittim. İçeri baktım. Atlardan biri bana heyecanla kişniyor.

Cal yok.

Sertçe yutkunuyorum, midemdeki çalkantı daha da derinleşiyor, sertleşiyor. Bir elimi karnımın üzerine koyuyorum ve bulantıya rağmen nefes almaya çalışıyorum.

Bu olamaz, kesinlikle *olamaz*, düşündüğüm şey bu değil.

Cal bunu bana asla yapmazdı.

"Rachel? İyi misin?"

Faith'in sesi. Bana doğru yürüyor olmalı. Yaklaştığının belli belirsiz farkındayım ama görüşüm onu net göremeyecek kadar bulanık.

"Ne oluyor be?" Faith'in adımları hızlanır. Sesi artık acildi. "Hasta mısın? Neyin var? Hayalet gibi bembeyazsın."

Ona cevap vermek için ağzımı açtım. Hiçbir şey çıkmıyor. Bir gıcırta bile.

"Rachel? Bana sorunun ne olduğunu söyle." Faith uzanıp elini omzuma koyuyor. Rahatlatıcı bir dokunuş olmalıydı ama yapamıyorum.

Şimdi dur.

Sarsılarak uzaklaşıyorum. Aniden tekrar yürümeye başlıyorum.

Bu sefer başka seçeneğim yok. Bakabileceğim tek bir yer daha var. Körlemesine ilerliyorum, yanımdan geçen başka kimseden habersizim, bana selam verseler bile. Beni takip eden Faith'in farkında bile değilim, belli ki hala endişeli.

Bir yanımdan onun endişesini dindirmek istiyor ama bu kafamın içinde yükselen keder, kayıp ve ıstırap feryatlarıyla boğulan küçük bir ses.

Hâlâ ses çıkarmadım. Her adımı ve ardından gelen adımı atmayı başarıyorum.

En uzaktaki ek binalardan birine ulaşana kadar.

Bir hafta önce geldiğimizde Cal, kamyonetimizi onun arkasına, buradaki iş ve yaşam faaliyetlerinden uzak bir yere park etmişti.

Köşeyi döndüğümde duruyorum. Birkaç kez göz kırpyorum.

Çimenler lastik izlerinden çizgiler halinde aşağı doğru bastırılmış. Ama kamyon yok. Artık yok.

Boğulmaya başladım. Gerçekten boğuluyorum. Boğazım kapanıyor gibi hissediyorum ve hava almak için öksürmem gerekiyor.

Öksürük boğazımı acıtıyor. Her şeyi acıtıyor. Durduramıyorum. Belimi büküyorum ve acıyla kesiyorum.

"Kahretsin, Rachel, lütfen. Bana neler olduğunu anlat." Faith yanıma geldi. Sanki düşmemi engellemeye çalışıyormuş gibi kollarımdan birini tutuyor. "Hastaysan bana söylemelisin ki yardım edebilelim."

Yine cevap vermeye çalışıyorum. Yine yapamıyorum.

Kamyon gitmiş. Cal gitmiş. Bütün eşyaları gitmiş.

Eğer günübirlik bir geziye çıkacak olsaydı, bana söylerdi. Eğer biraz yalnız kalmak isteseydi, bana söylerdi. Önemli bir işi çıkarsa bana söylerdi.

Eğer geri dönmeyi planlıyorsa, bana söylerdi.

Bana hiçbir şey söylemedi. Onun olan her şeyi alarak ortadan kayboldu. Artık kandırılmış bir çocuk değilim. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum.

Bana daha dün gece söyledi. Aşkın beni tuzağa düşürdüğüne inanıyor. Ve onun için en doğru şey çekip gitmek, hak ettiğim hayatı yaşamama izin vermek.

Onsuz bir hayat.

Ama bunu kaldıramıyorum. Dayanamıyorum. Bir türlü dinmeyen hıçkırıklara boğuluyorum.

Bu çok fazla. Bununla başa çıkamam. Bedenim ve ruhum bu kadar acının içimde var olmasına uygun değil. Beni paramparça etmeden olmaz. Beceriksizce dizlerimin üzerine çöküyorum, hala öksürüyorum, hıçkırmaya çalışıyorum.

"Oh Tanrım!" Faith'in sesi şimdi gerçekten üzgün geliyor. Elini sırtıma koymak için uzanıyor. "Rachel, lütfen. Burada ne haltlar dönüyor? Bana sorunun ne olduğunu söylemelisin."

Titriyorum, , olayın şok edici kederiyle sarsılıyorum. Dizlerimin , karnımı tutuyorum, toprağa doğru öne doğru eğiliyorum. Faith'e cevap vermek istiyorum. Onun bu kadar üzülmelerini istemiyorum. Ama bundan başka bir şey yapamıyorum.

"Jackson!" Faith sesleniyor, sesi net, acil ve çiftlikte . "Jackson!"

Keşke ağlayabilsem ama ağlayamıyorum. Gözyaşı yok. Hiç rahatlama yok.

Vücudumun bu korkunç sarsıntılarında başka bir şey yok.

Hızla yaklaşan ayak seslerinin belli belirsiz farkındayım. Jackson, Faith'in çağırısıyla buraya koşmuş olmalı.

Yardım için ağladığımda Cal bana koşardı. En azından ben hep öyle olduğuna inandım.

"Bir sorun var." Faith Jackson'la konuşuyor olmalı. "Hasta ya da öyle bir şey. Rachel, lütfen. Beni korkutuyorsun. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Rachel, oluyor?" Bir erkek sesi. Tanıdık. Ama duymak istediğim ses değil

Onun alçak, gırtlaktan gelen mırıltısı değil. Bir daha asla duyamayabilirim.

Midem gerçekten kabarıyor. Kusmaya başladım. Ama midemde neredeyse hiçbir şey yok, bu yüzden biraz safra çıkarmam için birkaç kuru kusma gerekiyor. Boğazımı yakıyor. Ağzımı da. Tükürüyorum ve çaresizce hıçkırmaya başlıyorum.

"Aman Tanrım, bu korkunç!" Faith'in sesini hiç bu kadar çaresiz duymamıştım. "Jackson, git Cal'i bul. Çabuk."

Sonunda boğazımı açan şey bu oldu. "Hayır!" Hâlâ ellerim ve dizlerim üzerinde yerdeyim.

"Yapmak zorundayız Rachel. Ona ihtiyacın var. Jackson, git!"

"Yapamazsın!" Kırık bir feryat olarak çıkıyor. Hâlâ dizlerimin üzerinde oturmama rağmen sonunda doğrulmayı başarıyorum. Her an yeniden kusacakmışım gibi hissettiğim için mideme sarılıyorum. Sonunda

Gözyaşlarım ve sümüğüm yüzümden aşağı akıyor ama onları silecek gücüm yok.

Bu artık gerçek. Bir kabus değil. Tam olarak ne olduğunu ve hatta neden olduğunu biliyorum. Bu sefer mucizevi bir geri dönüş olmayacağını da biliyorum.

Birkaç ay önce Cal gecenin bir yarısı saatlerce yürüyerek eve, yanıma dönmek için çırpındı ama bir daha eve dönmeyi düşünmüyor.

Dün gece beni sevdiğini söyledi ve ben de bunun en büyük şey olduğunu düşündüm. En güçlü olanın. Gerçekten önemli olan tek şey.

Ama öyle değil.

Başka pek çok şey de söyledi ve bunlar onu her zaman yönlendirecek duygular.

Bana olan sevgisi bunların üstesinden gelecek kadar güçlü değil.

Ben de düşüncemi tamamladım. Neredeyse beni ikiye bölecek olsalar da kelimeleri söyledim. "Onu yakalayamazsın. Yakalayamazsın. O gitti."

ÜÇ GÜN BOYUNCA YATAKTAN ÇIKMADIM.

Hayatım boyunca yaşadığım tüm travma ve kederlere rağmen hiç bu kadar dağılmamıştım. Her zaman zorlamayı başardım. Sabahları yola koyulmayı ve yaşamın temel adımlarını atmayı.

Bu farklı.

Deniyorum. Gerçekten . Ama bedenimi yataktan kaldırıradeyi bile bulamıyorum.

Faith inanılmaz derecede cömert, bana yemek getiriyor ve düzenli olarak beni kontrol ediyor. Burada uzun süre hiçbir şey yapmadan kalamayacağımı biliyorum ama hiçbir zaman sabırsızlık ya da beklenti ifade etmiyor. Sempatı duymaktan başka bir şey yapmıyor.

Üçüncü günün akşamında, şokun etkisi nihayet geçiyor ve kasvetli, ağır umutsuzluk tüm gücüyle yerleşiyor. Hayatımın şimdi nasıl görüneceğini hayal çalışıyorum -Cal olmadan, onun şekli benim için her şeyin merkezinde olmadan- ama bu tür bir yaşamın nasıl görüneceğine dair bir resim bile oluşturmamıyorum.

Gerçek basitçe şu. Cal olmadan kim olduğumu bilmiyorum.

Faith elinde akşam yemeğiyle odama girdiğinde güneş gökyüzünde alçalmaya başlamıştı. Bir kase güveç ve büyük bir parça ekmek. Saati biliyorum çünkü her sabah perdeyi açmakta ısrar ediyor, böylece gün ilerledikçe ışık ve gölgelerin değişimini görebiliyorum.

Kendimi oturur pozisyona itiyorum ve yemekten kadar çok ısırick alıyorum. Hiçbirini istemiyordum ama Faith

Bana getirmek için çaba sarf etti ve ben onun cömertliğinin boşa gitmesini istemiyorum.

Ayrıca yemek yemezsem başımın etini yer.

"Grant ve Olivia bugün geldiler," diyor ve odanın köşesindeki tabureyi çekip yatağın yanına oturuyor.

"Gerçekten mi?" Canım sohbet etmek istemiyor ama ona cevap vermeye çalışıyorum. Acınacak halde olabilirim. Affedilmeyecek kadar zayıf. Ama bana bu kadar nazik davranan birine karşı eşeklik yapmayacağım.

"Evet. Bize bir güneş jeneratörü daha getirdiler. Ekstra güç buğdayı öğütürken bize çok yardımcı olacak. İhtiyacımız olan tüm unu yapmak için el değirmeni kullanmak zorunda kalmaktan ne kadar zaman kazandığımızı hayal bile edemezsiniz."

"Oh, bu gerçekten çok iyi." Grant ve Olivia sığınak topluluğunun bir parçası. Impact'ten sonraki beş yılı yeraltında geçirmişler ve ancak bu yaz tecritten çıkmışlar. Hâlâ elektrikleri var. Hava ve su filtrasyonu. Tıbbi ekipman. Sığınak geçen ay saldırıya uğradı ve buradaki bir grup insan sığınağı geri almak için toplandı. Cal ve ben bu mücadeleye yardım ettik. Bu yıl diğer insanlar için yaptığımız iyi şeylerden biriydi. Benim için çok önemliydi ve onun için de öyle olduğunu düşünüyorum.

Bana ihtiyatlı bir şekilde bakıyor. "Olivia gelip sana merhaba demek istedi."

Sertçe yutkunuyorum. "Oh. Tamam." İstediğim son şey başka bir ziyaretçi, ama hayır demek de istemiyorum.

"Belki yarın."

En fazla başımı sallayarak cevap verebilirim.

Birkaç dakika sessiz kaldık. Güveçten birkaç ısıruk daha alıyorum. Aslında gerçekten güzel ama midem şu anda daha fazlasını kaldıramaz.

Bir sonraki bakışında Faith'in yüzünde bir ifade yakalıyorum. Genelde kontrollü ve gerçekçidir, ne hissettiğini nadiren gösterir. Ama onu gafil avlamış olmalıyım çünkü sabırsızlıktan daha güçlü bir şeyin parladığını görüyorum. Öfkeli. Sıcak bir kızgınlık.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Çok üzgünüm, Faith. Bu kadar acınası olduğum için üzgünüm. Gerçekten kendimi toparlamaya çalışıyorum. zaman istersen gidebilirim." Gitmem gereken tek yer Cal'ın kulübesi. Kendisinin orada olmadığından eminim çünkü onu bulmak için en belirgin yer orası olurdu. Yani oraya geri dönebilirim. Orada tek başıma yaşayabilirim.

Kulağa tam bir kabus gibi geliyor.

Kaşlarını çatıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana sinirlenmiş gibi görünüyordun."

"Ne? Yok artık!" Durakladı, belli ki yorumuma neyin sebep olduğunu araştırıyordu. "Hayır, Rachel. Az önce düşündüğüm sen değildin. Kızgın olduğum kişi sen değilsin."

"O zaman kim-"

Bana konuşan bir bakış attı.

"Oh."

Cal. Cal'a kızgın. Nedense bu beni daha da üzüyor. "Bu gerçekten onun değil-"

"Evet, bu onun hatası. Tamamen onun hatası. Onu sevdiğini ve hala korumak istediğini biliyorum ama umarım bu kadarını anlayabilirsin. Bunu sana o yaptı."

"O olduğunu sanıyordu-"

"Ne yaptığını düşündüğü umurumda değil. Kendi iyiliği için sevdiği kadından vazgeçen bir tür özverili şehit olduğuna inanması umurumda değil." Sesi buz gibi. Daha önce hiç duymadığım kadar sert. "Seni öylece bırakıp gitmek yapabileceği en kötü şeydi. Lanet olası bencil pislik."

"O gerçekten biri değil." Sesim kısıldı. Gözlerim yaşlarla doluyor. "O iyi biri-"

"Hayır, değil. Değil." Gözlerime bakıyor ve başka tarafa bakmıyor. "İyi bir adam onu seven insanları bırakıp gitmez. Ona güvenen insanları. Ona güvenen insanları. Koruması ve kollaması gereken insanları. İyi bir adam bunu yapmaz, hiçbir nedenle yapmaz. İyi bir adam seni asla terk etmezdi."

Bu çok fazla. Hem de çok fazla. Omuzlarım bastırılmış hıçkırıklarla titriyor.

"Bunun için onu affetmeyeceğim. Hiçbirimiz affetmeyeceğiz. Bir daha asla kapılarımızdan içeri adım atmasına izin verilmeyecek. Bir daha asla."

Nedense, onun bu sert açıklaması her şeyi daha gerçekçi kılıyor. Ellerimle yüzümü sildim.

"Eminim onu hâlâ seviyorsunuzdur. Bir gecede geçmeyeceğini biliyorum. Ama ona gerçekten kızgın da olmalısın. Umarım burada yatıp, farklı şekilde yapman gereken her şeyi, bunun olmasını engellemek için yapabileceğin her şeyi düşünmüyorsunuzdur. Çünkü bunların hiçbirisi senin suçun değil. O sana yanlış yaptı Rachel ve sen de bunu kabullenmemelisin."

Hâlâ ağlıyorum ama artık içimde farklı bir şey kırıldı. Onun haklı olduğunu anlamamı sağlayan bir şey.

Bunu kabul edemem.

Cal hatalıydı.

Benim için en iyisini yaptığını düşünüyordu, hatta bunu yapmak için kendi kalbine bile meydan okudu - bunun doğru olduğuna kesinlikle inanıyorum - ama de beni asla terk etmemeliydi.

Bu şekilde düşündüğümde, o doğuştan şerefsizin boynunu sıkmak istiyorum.

Ertesi sabah beni yataktan kaldıran şey öfke ve sonraki birkaç hafta boyunca devam etmemi sağlayan şey de bu öfke. New Haven'da kalıyorum çünkü kulübeye geri dönme fikrine dayanamıyorum. En azından burada yapacak çok şeyim var. Ve dikkatimi dağıtacak başka insanlar.

Günler zor geçiyor. Kendimi işe veriyorum ve toplumun bir parçası gibi davranmaya çalışıyorum. Cal'ı mümkün olduğunca aklımdan uzak tutmaya çalışıyorum çünkü ne zaman aklıma gelse, öfkeden kıpkırmızı kesiliyorum. Herkes bana ekstra nazık davranıyor, bu da kendimi zayıf hissetmeme neden oluyor.

Zayıf hissetmeyi sevmiyorum. Kızgın olmaktan hoşlanmıyorum. Bu hayatı istemiyorum. Daha önce Cal ile yaşadığım hayatı istiyorum.

Ve onu benden aldı.

Bir öğleden sonra, onu düşünmeden edemedim. Yanlış yaptığı her şeyi. Daha iyi seçenekleri varken beni incitmek için yaptığı her şeyi. Ve sonunda o kadar kızgınım ki, harekete geçmek zorundayım. Onu yüzüne karşı incitemiyorum - ki bunu gerçekten yapmak istiyorum - bu yüzden elimde onu dolaylı olarak incitmekten başka bir şey kalmıyor.

Başka biriyle yatarsam bu onu incitir. Bunu biliyorum. Başka bir kadınla yatması beni nasıl kırıyorsa onu da kıracaktı. Bu yüzden yapmaya karar verdim.

Oldukça kolay. Son birkaç haftadır benden hoşlanıyormuş gibi davranan Vince adında bir adam var. Onu ahırın arkasında yalnız yakaladım ve ona hamle yaptım.

Fırsatı kaçırmadı ve çok geçmeden beni öpmeye başladı. Ellerini üzerimde gezdiriyor.

Onu istemeye çalışıyorum. Hoşlanmaya çalışıyorum - acı bir öfke bulanıklığı içinde olsa bile. Cal'ın şu anda beni görebilseydi yüzünü hayal etmeye çalışıyorum.

Ne de olsa, hep bunu istediğini söylerdi. Benim iyi bir çocuk bulmamı. Ben de bir tane bulacağım.

Vince iyi bir çocuk. Şimdi de Cal'in eskiden olduğu gibi ağzı ve elleri üzerimde.

Bakalım Cal şimdi ne kadar istiyor.

Bunların hiçbirisi hoşuma gitmiyor ama Vince elini pantolonumun kemerinin altından geçirene kadar zorlamayı başarıyorum.

Midem çalkalanmaya başladı. Bir mide bulantısı dalgasına kapıldım.

Çünkü Cal'ın bunun olmasını ne kadar hak ettiği önemli değil. *Ben* bunun olmasını hak etmiyorum. Bunu istemiyorum. Önemli olan hiçbir şekilde. Yani Cal'a gerçekten zarar vermiyorum.

Sadece kendime zarar veriyorum.

Ben de Vince'i ve ne kadar üzgün olduğumu, artık bunu yapmak istemediğimi geveliyorum. Kafası karıştı, hayal kırıklığına uğradı ve açıkça şaşırdı ama zorlamadı. Beni yalnız bıraktı.

Sırtımı ahıra dayayarak toprağa düştüm ve ağladım.

Faith yarım saat sonra beni orada buldu. Yanımda yere oturdu.

"Ben iyiyim," diyebildim.

Faith bana inanmış gibi görünmüyor ama itiraz da etmiyor. "Vince sinir krizi geçiriyor olabileceğini düşündüğünü söyledi."

Birkaç kuru, acı hıçkırıkla gülüyorum. "Sanırım öyle de diyebilirsin." Hemen cevap vermiyor. Sadece yanıma oturdu.

Şu anda ne söylediği önemli değil, ama orada olması benim için önemli.

Faith sessizce, "Burada istediğin kadar kalabilirsin," demeden önce birkaç dakika geçti. Sonsuza kadar. Bizimle olmanı çok isteriz."

"Teşekkür ."

"Ama merak ediyorum..." Boğazını temizliyor. "Belki bir süreliğine uzaklaşmanın faydası olur."

Nefes alıyorum ve yavaşça veriyorum. "Bunu düşündüm ama gidecek hiçbir yerim yok. Yani, genelde kendi başımın çaresine bakabilirim ama tek başıma güvenli olacağını sanmıyorum."

"Biliyorum. Bu güvenli olmaz. Ama ben de düşünüyordum. Mack, Maria ve ekibinin gelecek hafta bu tarafa geleceğini söyledi. Onlarla birlikte olmanı çok istermiş. Ve farklı olurdu. Sen de

Yeni şeyler görmek, farklı şeyler yapmak ve farklı insanlarla birlikte olmak. Ve belki bir süreliğine tüm erkek fikrini bir kenara bırakabilir ve sadece... sadece iyileşebilirsiniz."

Dudaklarımı yalıyorum. Ona bakıyorum.

"Senden kurtulmaya çalışmıyorum. Söz veriyorum. Ama bir süreliğine uzaklaşmanın senin için daha kolay olacağını düşünüyorum. Maria ve onlarla birlikte olmak -geçici bir süre için bile olsa- uzaklaşmanın bir yolu olabilir."

Maria'ya katılmak istemiyorum. Bir yanımda hala Cal'ın benimle ilgili takıntılarını doğruladığı için onu suçluyor. Ama aynı zamanda burada kalmak da istemiyorum - Cal'la birlikte yaptığım pek çok yeri görmek ve pek çok işi yapmak Ve kesinlikle eve gitmek istemiyorum.

Ne istediğimi bile bilmiyorum. Cal'geri istemem dışında ve ona sahip olamam.

Ben de "Fena fikir değil. Bunu düşüneceğim." Boğazımdaki gerginliği bastırmak için yutkunuyorum. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Her şey için. Sen olmasaydın son birkaç haftayı atlatabilir miydim emin değilim."

Faith cevap vermiyor. Tıpkı benim gibi, o da açık duygulara sahip biri değil.

Ama o uzanıp dizimi sıktı.

Bu kadar yeter.

İki buçuk ay sonra, eski bir bara yaklaşırken diğer üç kadının arkasında yerimi alıyorum.

Ayın konumuna göre saat sabahın üçü civarında ve binanın içindeki sesler ve hareketlilik nihayet sustu.

Eskiden Batı Virginia olan dağlardayız. Bir süredir burada tüneyen bir çeteye dair söylentiler duyuyoruz. Etrafta dolaşıp kadınları ve çocukları kaçırıyorlar. Hiçbir şey kalmayana kadar onları kullanıp istismar ediyorlar.

Bu çetenin yarattığı tehdit nedeniyle bu bölgedeki düzgün insanların çoğu bölgeyi terk etti ve şu ana kadar kimse onları durduramadı.

Yeterince söylenti dolaştıktan sonra Maria bunun altında bir gerçek yattığını anladı. Bu yüzden iki haftadır yeri arıyorduk ve dn nihayet bulduk.

Bu gece onları edeceğiz.

Maria bize sürekli eğitim ve tatbikat yaptırıyor, böylece ekibimdeki kadınlar tereddüt etmiyor ya da yanlış adım atmıyor. Binanın arka tarafındaki büyümüş otların arasından sessizce ilerliyoruz. Arka kapıda bir nöbetçi var. Duvara yaslanmış, tüfeğini gelişigüzel bacağına dayamış. Belli ki herhangi bir saldırı beklemiyorlar.

Menzile girdikten sonra bile muhafız bizi görmedi. Onu kolayca vurdum. Tabancamın ev yapımı bir susturucu taktığım için, sadece cılız bir ses çıkıyor. Gardiyan hemen yere düşüyor ve biz de arka kapının arkasına geçene kadar ilerlemeye devam ediyoruz.

Sinyali duyana kadar iki dakika bekliyoruz. Bir baykuşun tşne benziyor.

Sonra drdmzn en irisi olan Kelly kapıyı tekmeliyor ve hepimiz içeri giriyoruz.

Diğer iki en- transtan iki ekip daha yaklaşıyor. Aynı anda çeteye yaklaşıyoruz.

Dn sayılarını saydık. On dört kişiler. Kılarını bile kaldıramadan ikisini vurdum ve geri kalanı diğerleri tarafından indirildi.

Bu kadar kolay olmalıydı. Bu kadar basit. Bir köşeye yığılmış, üstü başı perişan kadın ve genç bir ocuk var ve şiddetli gelişimiz karşısında şok içinde doğrulduklar.

Ancak eteden biri arka odada başka bir kadınla birlikteydi ve diğer adamlar dışarı çıkarıldıktan sonra o da dışarı ıktı.

Anna diğer takımlardan birinin bir parçasıydı. Anladığım kadarıyla iyi iş çıkarmış ama gardını çok erken indirmiş. Adamın o kapıdan içeri gireceğini bilmiyordu ve bu yüzden adam onu yakalayıp kafasına silah dayadığında önceden hazırlıklı değildi.

Çaresiz durumda. Sayıca çok az. Bu yüzden tek çıkış yolu olarak bir rehine alması mantıklı.

Anna korkmuş. Ses ıkarmamasına ve buruşmamasına rağmen bunu açıkça görebiliyorum.

"Bırak onu," diyor Maria, n kapıdan içeri girerek. "Eğer onu öldürürsen, senin için bundan kurtuluş yok."

Zaten çıkış yolu yok. Maria bu adamın yaşamasına asla izin vermeyecektir - diğer insanlara zarar vermek için yaptığı onca şeyden sonra değil. Ama sanırım ona inanma ihtimali de var.

Yapmıyor. "Her halükarda beni öldüreceksin. Kaybedecek neyim var ki?"

Maria onunla konuşmaya devam ediyor. Müzakerenin bir şey başaracağını düşündüğü için değil, geri kalanımıza tepki vermemiz için zaman tanımak için.

Anna bana doğru bakıyor. Onunla göz göze geldim. Anlayacağını umarak başımı sağa doğru eğiyorum. Sonra bir elimi başımı kaşıyormuşum gibi yukarı kaldırıyorum. Parmaklarımla üçten geriye doğru sayıyorum.

Beni izliyor. Anlıyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Ve onu rehin alan kişinin dikkati Maria tarafından dağıtıldı.

Parmaklarımdan birine ulaştığımda, Anna dramatik bir şekilde sağa doğru çekerek kendini adamın elinden kurtarmaya çalışıyor.

Adam ama önemli değil. Başını adamın silahından yeterince uzağa eğmiş.

Adamı kafasından vurdum.

Cal'ın bana öğrettiği şeylerden biri de buydu. Her zaman kafaya doğru git, böylece asla ayağa kalkıp sana karşılık verme şansları olmaz.

Anna yere düşmüş cesetten sendeleyerek uzaklaşırken iniltili bir ses çıkarır.

"Güzel," diyor Maria bana. Sonra Anna'ya yukarıdan aşağıya bakıyor. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Anna'nın solgun teni normalden daha da solgun görünüyor ama cesur bir gülümseme takınıyor. Üzgün olduğunu biliyorum ama belli etmiyor.

". " Maria etrafına bakınır, gözleri kadınlara takılır ve köşedeki çocuk. "Artık özgürsün. Nereye gitmek istersen sana yardım edeceğiz."

Herkesle ilgilenmek ve bardaki eşyaları temizlemek birkaç saat sürüyor. Bu özel görev için, Maria araçlarla seyahat etmeyi hiç sevmediği için yardım aldı. Mack, Olivia ve Grant bir kamyonetle bizi takip ediyor. Barda bulduğumuz yiyecek ve malzemeleri toplayıp bölgedeki insanlara dağıtmayı planlıyorlar. Kadınlardan birinin yakınlarında bir ailesi var, bu yüzden onu

ama diğerlerinin gidecek hiçbir yeri yoktur. Biraz tartıştıktan sonra Grant ve Olivia ile birlikte, fazladan birçok odanın bulunduğu sığınak topluluğuna gitmeye karar verirler.

Diğerlerinin de yanımızda olması bu görevi normalden daha hızlı tamamlamamızı sağlıyor. Öğleye doğru, yaklaşık bir mil ötedeki bir açıklıkta kamp kurabildik. İyi bir konum. Yüksek bir yerde ve her yönden iyi bir manzaraya sahip. Maria muhafızları görevlendirdi ve yarın sabah tekrar yola çıkana kadar geri kalanımızın istediğimizi yapmasına izin verdi.

Buraya gelmek için iki gündür yürüyoruz, bu yüzden çoğumuz mola vermeye hazırız. Diğerleri kestirmek, dinlenmek ya da sosyalleşmek için dağılıyor.

Öte yandan benim ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Faith haklıydı. Maria'nın ekibine katıldığımdan beri son birkaç aydır çok daha iyiyim. Yaptığımız işi seviyorum. Bu işte iyiyim ve somut sonuçlar elde ediyorum. Pek çok insanın hayatını daha iyi hale getiren sonuçlar.

Buradaki topluluk duygusunu da seviyorum. Birçoğu benden çok kötü şeyler yaşamış olan diğer kadınlarla birlikte kendimi evimde hissediyorum.

Öfkemin ve kederimin çoğunu atlattım. Daha iyiyim. Çok daha iyiyim. Neredeyse özgür hissediyorum.

Ama yine de böyle boş zamanlar geçirmekten nefret ediyorum. Yapacak gerçek bir iş olmadan geçirilen günler. Boş zaman istemiyorum.

Cal'ı özlemem için bana alan sağlıyor.

Onu hâlâ özlemek istemiyorum. Ne de olsa beni terk edeli üç aydan fazla oldu. Hâlâ ona takılı kalmamalıyım, nasıl olduğunu merak etmemeliyim, yüzünü görmeyi, kocaman elini sırtımda, yanağımda hissetmeyi arzulamamalıyım.

Bundan daha güçlü olmalıyım. Ya ondan nefret etmeliyim ya da onu zihnimden tamamen atabilmeliyim.

Ama yapamıyorum. Ve böyle öğleden sonraları onun düşünceleri beni en çok bombardımana tutuyor.

Anna geldiğinde dikkatimi dağıtacak bir şeyler düşünmeye çalışıyorum.

"Hey, gerçekten iyi misin?" Yüzünde saklı bir sıkıntı belirtisi var mı diye bakıyorum.

Anna kesinlikle uzun bir yol kat etti - ben katıldığımdan beri geçen aylarda bile - ama bu tür bir iş için gerekli içgüdülere sahip değil.

diğer insanların yaptığı bir şey ve o hala bu konuda tam olarak rahat değil.

Impact'ten önce İngilizce öğretmeniydi ve vücudunda şiddet içeren bir kemik bile yok. Bizimle gayet iyi anlaşıyor. Maria herkesin eşit derecede yetenekli olmasını beklemiyor. Ama Anna fiziksel çatışmalar için uygun değil. Benim kadar bile değil.

"Evet. Sanırım öyle. Ne kadar kötü ?"

"O kadar da kötü değil. Herkesin başına gelebilirdi. Sadece böyle bir durumdayken kapılara dikkat edin."

Başını sallıyor. Kıvrıkcık saçlarını ensesinde dağınık bir topuz yapmış. Asla yerinde durmak istemiyor. "Evet. Bu aptalcaydı."

"O değildi-"

"Eminim korkunç değildi ama bir yıldan fazladır Maria ile birlikteyim. Şimdiye kadar bundan daha iyi olmalıydım."

"Harika gidiyorsun."

"İyi gidiyorum. Performansıma harika diyemem. Ama daha iyisini yapmak istiyorum. Bir daha böyle yakalanırsam yapabileceğim bazı hareketleri öğrenmeme yardımcı olabilir misin?"

"Elbette! Seve seve yaparım. Hemen şimdi başlayabiliriz." Aslında heyecanlıyım çünkü bu tam öğleden sonra ihtiyacım olan türden bir dikkat dağıtıcı.

"Tüm boş zamanını kullanmak istemiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, boş zaman istemiyorum. Olmamasını tercih ederim. Eğer senin için de uygunsa şimdi çalışalım."

Anna'nın mavi gözleri yüzümü tararken endişeli. Orada bir tür sevgi dolu endişe görebiliyorum. Ona bu gruptaki diğer kadınların çoğundan daha yakın oldum ve o da dünyaya karşı takındığım mükemmel kontrollü görüntünün aslında içimde olup bitenler olmadığını biliyor. Beni rahatlatmak için, beni sorgulamıyor. Dedi ki, "Tamam. Hadi yapalım." dedi.

Birkaç saat çalışıp Anna'nın tepki süresini iyileştirmek için hareketler ve sondajlar yapıyoruz. Çok küçük olduğum için saldırgan rolünü benim oynamam ideal değil ama eminim daha büyük kadınlardan biri daha sonra bize yardım etmeye istekli olacaktır.

Cal yıllar boyunca tüm bunları benim için yaptı, bu yüzden eğitimimin mümkün olduğunca çoğunu onunla paylaşıyorum.

Sonuçlardan memnun görünüyor. Minnettar. Ve muhtemelen eğitim seansına öğleden sonra da devam etmek isterdi ama muhafızlardan biri sonunda ona seslenerek Mack'in kampın çevresinde beklediğini söylüyor.

Anna bu haber karşısında gözle görülür bir şekilde neşeleniyor ama özür dileyerek bana dönüyor.

Bir şey söyleyemeden ona "Devam et. Bugünlük bu kadar yeter."

"Emin misin?"

"Evet. Eminim. Git ve eğlen. Daha sonra üzerinde daha fazla çalışabiliriz."

Mack'in onu beklediği yöne doğru yürümeye başladı ama sonra dönüp omzunun üzerinden bana baktı. "İyi olduğuna emin misin?"

Gülüyorum. "Ben iyiyim, Anna. İlgilendiğin için sağ ol ama keyfine bakmalısın. Sonra görüşürüz."

Hızını artırmadan önce gülümsemesi tüm yüzünü ısıtıyor.

Gidişini izlerken başımı sallıyorum. Mack'le arasında bir şeyler var. Yolları her kesiştiğinde bir araya geliyorlar. Ama ilişkinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Çok ciddi olamaz, yoksa Anna Mack'le daha sık birlikte olabilmek için grubumuzdan ayrılırdı.

Belki de sadece sekstir.

Sorun değil. Tamamen doğal.

Güzel olurdu. Sadece seks için bile olsa bir erkeğe sahip olmak. Ama bu benim için hala bir olasılık bile değil.

Geçtiğimiz aylarda çok ilerleme kaydettim. Artık çok fazla ağlamıyorum bile. Gülebiliyor, konuşabiliyor, çalışabiliyor ve Cal'ın gölgesi olmadan günlerimi geçirebiliyorum.

Ama hala ondan başka bir erkekle birlikte olmak istemiyorum. Bu ihtimali bile .

Belki bu eninde sonunda değişir. Kesinlikle değişecek. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var.

Günün geri kalanında yapacak bir şeylere ihtiyacım olduğu için akşam saatlerinde nöbet tutmaya gönüllü oluyorum. İşim bittiğinde gece yarısı oluyor ve uyuyacak kadar yorgun oluyorum.

Uyurken biraz boşluk olmasını sevdiğim için çok kalabalık olmayacak kadar ateşten uzak bir yer talep ediyorum ve uyku çantama giriyorum. Gerçekten uzun bir gün oldu. Dün gece çeteyi indirmek için kalkmadan önce sadece birkaç saat uyuyabildim. Bu gece gözlerimi kapatıp sorunsuzca uykuya dalabileceğim.

Kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Bedenimi ikna etmeye çalışıyorum.

Ama bu gece düşünceler ve anılar gitmeme izin vermiyor.

Anna'yı düşünüyorum, Mack ile her ne yapıyorsa. Bu da bana seksi düşündürüyor. Ve doğal olarak seks bana Cal'i düşündürüyor.

Bunu çok sık yapmama izin vermiyorum ama bu gece kendimi durduramıyorum. Şu anda ne yaptığını hayal etmeye çalışıyorum.

Bunca aydır kimse ondan haber almadı. Gittiğinde, belli ki radarıma girmemeye özen göstermiş. Ona göre bu muhtemelen benim için daha kolaydı. Onu görmek ve düşünmek zorunda kalacağım bir yerde takılmak istemedi. Ama nereye gitmiş olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Belki de seyahat ediyordur, bulduğu işleri yapıyordur. Ya da belki de saklanacak bir yer bulmuştur.

Hayatını bensiz yaşamamanın bir yolunu bulmak zorunda, tıpkı benim onsuz yaptığım gibi.

Belki sikecek başka bir kadın bulmuştur. Belki de benim eskiden yaptığım gibi ona bakıyordur.

Cal'in gençken etrafta dolaştığını biliyorum. Kesinlikle tek kadınlı bir adam değildi. Yani o yaşam tarzını tekrar benimsemiş olabilir.

Düşünmesi bile canımı yakıyor ama onu gözümün önüne getiriyorum. Yolda seksi bir sarışınla karşılaşılıyor. Ondan hoşlanıyor. Onu bir masanın kenarına domaltıyor ve arkadan sertçe beceriyor.

Bazen beni bu şekilde götürmeyi severdi. Neredeyse sert ama canımı yakacak kadar değil. Sürekli konuşurdu. Bu şekilde becerilmeyi ne kadar sevdiğimi, ne kadar iyi yaptığımı, ne kadar sert boşalacağımı mırıldanırdı. Kendimi çok ateşli, çok vahşi, çok özgür hissettiriyordu. Bazen sesim kısılana kadar bağırırdım çünkü yüksek sesle konuşmak her şeyi daha da seksi hale getirirdi.

Bu yüzden onu hayali sarışınla hayal ediyorum. Onu sertçe alıyor. Bana yaptığı gibi onu tekrar tekrar boşaltırken. Onu zevkten çılgılık attırıyor.

Bunu yapıyor olabilir.

Şu anda yapıyor olabilir.

Bu fanteziden nefret ediyorum ama vazgeçemiyorum ve sonunda zihnimde onun yüzünün resmine odaklanıyorum. Diğer kadını sikerken nasıl görüldüğünü hayal ediyorum. Yüzündeki zevk. Hakimiyeti. Sıcaklık, odaklanma ve çaba.

Bu görüntü beni biraz tahrik ediyor - sikişirkenki yüz ifadesinin görüntüsü - ve aynı zamanda midemi bulandırıyor. Bu Cal'ın bir parçası ama tamamı değil. Çünkü benimle seks yaparken asla böyle görünmezdi. Yüzünde her zaman daha fazlası vardı.

Şefkat vardı. Yumuşak bir sahiplenme. Huşu gibi görünen bir şey.

Beni becerirken yüzünde sevgi vardı. Her seferinde. Cal'ın bir yabancıyla sikiştiği karanlık fantezim değişti. Değişti. Şimdi onu seviyor gibi beceriyor. Kafamda yarattığım bu sarışın kadını.

Çünkü belki de benden uzaklaşmıştır. Sahip olduğumuz şeyi unutmıştır.

Ve belki de şimdi başka birini istiyor ve ona ihtiyacı var.

Kendime bunu göstermeye çalışıyorum. Gerçekleştirmek istiyorum, onunla kesemediğim bu bağları koparacağını umuyorum. Ama bunu yapamıyorum. Deniyorum ama işe yaramıyor. Çünkü bir yabancının görüntüsünü pozisyona zorlamak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, zihnimde becerdiği kadın, o huşu dolu şefkatle baktığı kadın, bana dönüşmeye devam ediyor.

Her zaman, değişmez bir şekilde, sonsuza dek ben olacağım.

Gerçek şu ki, bu işkence dolu hayali kurmaya başladığım andan beri bunun gerçek olmadığını ve asla gerçek olmayacağını biliyorum. Cal başka bir kadın bulmayacak. Yeniden aşık olup yeni bir hayata başlamayacak. Belki can sıkıntısından ya da çaresizlikten rastgele, sıradan bir sevişme yaşayabilir ama ondan bile şüpheliyim. Ve kesinlikle başka birinin ona benim baktığım gibi bakmasına izin vermeyecek.

Hayatının her gününü yalnız yaşayacak.

Kendinden nefret ederek.

Ve beni özliyor.

Beni sevmek.

Geçtiğimiz aylarda, kendimi aptal olduğuma ikna etmeye çalıştığım haftalar geçirdim. Çok gençtim. Çok saf. Çok kolay kandırıldım. Ve ona aşık olmamam gerektiğini daha iyi bilmeliydim.

Ama o zamanlar Cal'ın beni sevdiğine inandığımda haklıydım ve şu anda da her zaman seveceğine kaçınılmaz sonuca varırken haklıyım.

Yaptığı her şey beni sevdiği içindi. Sadece onu sevmeme izin vermeyi reddetti.

Hâlâ yürek parçalayıcı. İlk gittiği zamanki kadar yürek parçalayıcı. Ama artık ona tamamen kızgın olamıyorum ve onu herhangi bir şekilde mutlu, huzurlu bir hayat içinde hayal edemiyorum. O da benim gibi bu gece uyumaya çalışıyor. Dışarıda bir yerde, karanlıkta. Ve beni düşünüyor. Beni özlüyor. Bana tekrar yakın olmak için ölüyor.

Gözlerimi yakan yaşlar benim için olduğu kadar onun için de. Hıçkırıklarımı bastırırken omuzlarım titriyor. Yüksek sesle ağlasam biri gelip beni teselli eder ama bu kadar zayıf olduğumu kimsenin bilmesini istemiyorum.

Beni inciten, terk eden, çekip giden, güvenime ihanet eden adama hâlâ aşığım. Onu üç ay önce olduğu gibi bugün de seviyorum.

Ağlamamı bastırmaya çalışmam neredeyse acı veriyor, ama ses çıkarmayı başarıyorum. Ama birkaç dakika sonra omzumda bir el hissediyorum. Sadece orada dinleniyor. Rahatlatıcı.

Başımı çeviriyorum ve Anna'yı görüyorum. Uyku tulumunu benimkinin yanına sermiş ve şu anda yanımda oturuyor. Hiçbir şey söylemiyor. Sadece titremem geçene kadar elini omzumda tutuyor.

Ancak o zaman yuvarlanıyorum. Karanlıkta kısık sesle mırıldanıyorum, "Birini sevmekten kendini nasıl alıkoyarsın?"

Yüzü kısa bir süreliğine buruşuyor. "Bilmiyorum. Keşke bilseydim."

Son gözyaşlarımı da siliyorum. Başka bir şey söylememe gerek yok. Anna neden ağladığımı zaten biliyor. Sonra doğruluyorum çünkü kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Burnumu çekerek usulca soruyorum, "Mack gitti mi?"

"Evet. O ve diğerleri sabah sığınağa geri dönüyorlar."

İçimdeki çalkantıya rağmen, içimi bir merak kaplıyor. "Onu erkeğin olarak istemiyor musun?"

Ağzı yine buruşuyor ama bunun üzüntüden mi, şaşkınlıktan mı yoksa rahatsızlıktan mı kaynaklandığından emin değilim. "Mack'i herkes ister. O tanıdığım en iyi adam."

"Öyle. Kesinlikle öyle. Daha iyisiyle tanıştığımı sanmıyorum." Duraksadım.

O zaman sormamak için bir neden olmadığına karar verin. "Peki sorun nedir?" "Bir erkeğim vardı. Çarpışma'dan önce." Anna uzaklara bakıyor, onun

gözleri karanlık orta mesafeye odaklandı. "Bana zarar vermekten başka bir şey yapmadı."

"Kahretsin. Özür dilerim." Bu alışılmadık bir hikaye değil. Maria'nın yanındaki kadınların yarısından fazlası erkekler tarafından kötü bir şekilde incitilmiş.

Boğazını temizliyor ve başını hafifçe sallıyor. "Kulağa korkunç geliyor. Ve bunu itiraf ettiğimde kendimi çok suçlu hissediyorum. Ama şimdi -o kadar çok insanın öldüğü bir kıyameti yaşadıktan sonra- o zamanlar olduğumdan çok daha mutluyum."

"Bunun korkunç olduğunu düşünmüyorum. Bence mantıklı. En azından artık özgürsün."

"Evet, öyle. Ve bu şekilde kalmak istiyorum. Kendimi tekrar bir erkeğe bağlamaktan korkuyorum, Mack kadar iyi bir erkeğe bile."

"Sorun değil. İnsanlar farklı şeyler ister ve farklı şeylere ihtiyaç duyar. Bir erkeğe sahip olmana gerek yok." Ona gülümsüyorum, uzun zamandır aynı anda birden fazla kişiye karşı hissedemeyeceğime inandığım bir tür yakınlık hissediyorum. Bu konuda yanılmışım. Kalbim daha büyükmüş. Pek çok insanı önemseyebilirim ve onlar da beni önemseyebilir. "Muhtemelen bu konuda sizinle birlikte olacağım."

Kaşlarını çatıyor. "Gerçekten bir erkek istemiyor musun?"

"Sanırım benim için çok geç. Bir erkeğim vardı ve hâlâ başka birini istemeyi kendime yediremiyorum."

"değişebilir ama de sorun değil. Kendi başımızın çaresine bakabiliriz. Ve birbirimize."

Gülümsemem biraz sallantılı. "Bu doğru. Bunu yapabiliriz. İyi olacağız."

DARBE SONRASI ALTINCI YIL, BAHAR

ÜÇ AY SONRA, NEW HAVEN ÇİFTLİĞİ'NE GERİ DÖNDÜM. VEDA ETTİM. Birkaç hafta önce Maria'ya ve diğerlerine, sürekli seyahat etmenin bana göre olmadığı gerçeğini kabul ettiğimde. Hiçbir zaman kök salmak istemiyorum.

Maria'yı ve kadınları -özellikle Anna'yı- çok özleyeceğim ama New Haven'daki arkadaşlarımı da çok özledim. Geri dönmek güzel. Evim gibi hissetmiyorum. Orası benim için her zaman dağdaki kulübemiz olacak. Ama çiftlik eve yakın hissettiriyor ve bu hoşuma gidiyor.

Döndüğümünden beri ana evdeki büyük ranzalardan birinde bir yatağım var. Eskiden buralar en iyi yerlerdi ama ek binada özel odalar yapıldığından beri ranzalar yeni gelenler için.

Benim için sorun yok. Seks yapmadığım ve diğer insanların yanında uyumaya alışkın olduğum için özel bir odaya ihtiyacım yok. Evin bir parçası olmaktan hoşlanıyorum. Burada yaşayan diğer insanlarla bir arada olmaktan. Hayatımın sonuna kadar kalsam bile burada mutlu olabilirim.

Belki bir süre sonra huzursuzlanıp tekrar Maria'ya katılırım. Ya da belki önümde farklı bir yol açılır. Belki bir gün Cal'ı unuturum ve başka bir adam istediğime karar veririm, ancak şu anda bu asla olmayacakmış gibi yaşamaya karar verdim çünkü sahip olamayacağım şeylerin özlemini çekmeyi bırakmanın tek yolu bu.

Ne olursa olsun, artık seçeneklerim var.

Cal'ın beni terk etmesi başka bir şey yapmadıysa bile en azından bana bunu sağladı.

Bir Cuma sabahı, hava henüz kararmamışken alt ranzamdan yuvarlanıyorum. Odadaki diğerlerinin çoğu hâlâ uyuyor ama benim kümeste erken saatlerde yapmam gereken işler var ve Cal hep bu saatte kalktığı için ben de yıllardır doğal olarak bu saatte uyanıyorum.

Kot pantolonumu ve tişörtümü giyip saçlarımı örerek ahıra doğru yürüyorum ve her zaman olduğu gibi benden önce gelen Faith ve Jackson'a el sallıyorum.

Ben işlerimi bitirdiğimde insanlar kahvaltı etmek için toplanmış oluyor. Şu anda büyük bir grubumuz var çünkü gönüllüler yaklaşan bir göreve yardım etmek için çevre bölgelerden çiftliğe geldiler, bu yüzden birkaç kişi verandada yemek yiyor.

Kahvaltılık sandviçimi alıp onlarla birlikte oturuyorum. Yaklaşık bir saat uzaklıktaki sığınakta yaşayan arkadaşım Olivia, bankta bana yer açmak için yanlarına gidiyor.

Grup yaklaşan görevimiz hakkında konuşuyor. Mack buna görev diyor ve yolculuğa verdiği önemi seviyorum. Daha doğuda, çoğunlukla göç edecek durumda olmayan ve kaynakları tamamen tükenmiş yaşlı insanlardan oluşan bir kasaba var. Yardıma ihtiyaçları var, bu yüzden insanlar onlara götürmek üzere elimizden geldiğince çok yiyecek ve malzeme bağışlıyorlar.

Seyahat etmek zaten tehlikeli. Bu yüzden artık çok az insan bunu yapıyor. Ama bu kadar büyük miktarda malzemeyle seyahat etmek özellikle tehlikeli. Çok cazip bir hedef oluşturacak ve daha güvenli yolları takip edersek bu yolculuğun oraya varması iki gün sürecek. Bu nedenle, bağışlara ek olarak, araçları korumak için bulabildiğimiz kadar çok sayıda gönüllüye çağrı yaptık.

Gitmeyi planlıyorum. Cal ve benim özellikle iyi olduğumuz işlerden biri de buYeterince gönüllü ve malzeme bulur bulmaz yola çıkacağız.

Güzel bir kahvaltı yapıyorum, diğerleriyle sohbet ediyor ve gülüyorum. Ve beklenmedik bir şekilde Cal olmadan da gerçekten mutlu olmamın mümkün olduğunu fark ediyorum. Onsuz asla aynı olmayacak ama bu iyi olamayacağı anlamına gelmiyor.

Burada arkadaşlarım var. Topluluk. Beni tanıyan ve önemseyen insanlar. Güvenlik ve emniyet ve yapılacak değerli işler. Ve hatta

Başka hiçbir şey değişmezse, bu hayatımın geri kalanı için fazlasıyla yeterli olacak.

Rastgele bir cuma sabahı bu kadar erken bir saatte farkına varmayı beklediğim bir şey değil ve beni biraz sarsıyor. Duygusal tepkimi gizleme konusunda oldukça iyi olduğumu düşünüyorum ama Olivia bana dönüp "İyi misin?" diye soruyor.

"Evet." Ona gülümsüyorum, sadece biraz kararsızım. "Ben iyiyim."

Yüzüme bakıyor ve sanki bana inanıyormuş gibi başını sallıyor.

"Güzel."

Eğer insan hayatını yönlendiren ilahi bir güce inansaydım, aşağıda anlatılanların zamanlaması daha anlamlı olurdu. Rastgele şans bu ironiyi açıklayamaz. Çünkü tam o sırada -tam da o sırada- Faith ön kapıdan verandaya doğru yürüyor.

"Rachel," dedi, yüzünde garip bir gerginlik ifadesi vardı. "Gelsen iyi olur."

Gözlerinde gördüğüm aciliyet karşısında hemen ayağa kalkıyorum. "Sorun nedir?"

"Sana kapıda ihtiyacımız var."

Sorgulamadan onunla gidiyorum, kalp atışlarım hızlanıyor. Bu bir kriz olmayabilir ama kriz gibi hissettiriyor.

Yolun yarısına gelmiştik ki, "Dinle, bu tamamen sana bağlı" dedi.

"Bana ne oluyor?"

"İçeri alsak da almasak da. Yardım etmeyi teklif ediyor ve tabii ki bunu kullanabiliriz ama kararı siz vereceksiniz. Sen ne istiyorsan biz de onu yapacağız. Jackson ve ben bu konuda hemfikiriz."

Sözlerindeki belirsizliğe rağmen, şu anda tam olarak ne olduğunu biliyorum. New Haven'ın ön kapısında beni tam olarak neyin beklediğini.

Kalbim kulaklarımda ve parmak uçlarımda çınlıyor. Ellerim ve ayaklarım buz kesti. Ama adımlarım duraksamıyor, yıkılmıyorum ya da dağılmıyorum, ki bir daha bu noktaya gelirim hep böyle olacağını düşünmüşümdür.

Kapıya varmadan önce sesini duyuyorum. Bazen uykumda bile duyduğum aynı alçak, sert tını. "Buraya sorun çıkarmaya gelmedim. Yardıma ihtiyacın olduğunu duydum."

"Yardıma ihtiyacımız var." Jackson nöbetçi tüneğinden sesleniyor. "Bize katılmanızı çok isterim. Ama burada Rachel önceliği alıyor, o yüzden önce ona danışmamız gerek."

"Burada olduğunu bilmiyordum. Hâlâ Maria'yla birlikte olduğunu sanıyordum. Yolculukta yardım etmeme gerek yok. Bu eşyaları bırakıp ." Sesi, onu içeri alma konusundaki tereddütten dolayı kırılgan ya da incinmiş gibi çıkmıyor. Sadece gerçekçi. "Acil bir durum olduğunu duydum."

"Bir dakika bekleyin ve önce kontrol edelim. Her iki durumda da minnettar olacağız. Ama Rachel tamam diyene kadar sizi içeri alamam."

"Sorun yok," diye seslendim. "Bırak girsin." Kapıya ulaştım. Diğer tarafta olduğu için Cal'ı hâlâ göremiyorum ama orada beklediğini biliyorum.

Bunun olduğuna gerçekten inanamıyorum. Nasıl hissettiğime dair hiçbir fikrim yok. Sadece tüm vücudum aynı anda hem beklenti hem de soğuk bir korkuyla zonkluyor.

Faith endişeyle bana bakıyor. "Emin misin-?"

"Eminim." Gardiyan tüneğindeki Jackson'a bakıyorum. "Onun yardımına ihtiyacımız var. Onu içeri alın!"

Kapı yavaş ve gıcırtılı bir şekilde açılmaya başladığında tek bir kasımı bile oynatamıyorum.

Daha yaşlı görünüyor. Geçitten bir bakış attığımda ilk fark ettiğim şey bu.

Cal konuşmak için kamyonetinden inmiş, şoför kapısının yanında duruyor. Her zaman olduğu gibi aynı boyda. İri. Etrafında zaman çok fazla yer kaplıyor gibi görünüyor. Saçları ve sakalları belli ki benden ayrıldığından beri kesilmemiş ve her zamankinden daha karışık. Dışarı çıkarken giydiği solmuş kot pantolonu giyiyor. Bronz teninin altında solgun görünüyor, eğer bu mümkünse. Bitkin. Hırpalanmış.

Geçtiğimiz altı ay benim için kolay olmadı ama Cal için daha zor olduğu açık.

Her şeye rağmen kalbim ona gidiyor, sanki kalbimi sonsuza dek ona bağlayan görünür bir kordon varmış gibi. Kendi kendine yapmış olsa bile bu kadar acı çekmesine dayanamıyorum.

Gözleri beni hatasız bir şekilde buldu ve uzaklardan görebildiğim acılı bir özlemle bakıyor.

Ve o anda bana karşı hislerinin değişmediğini anladım. Beni altı ay önce olduğu gibi bugün de çok seviyor. Bunu, onu hâlâ sevdiğimi bildiğim kadar kesin olarak biliyorum.

Nihayet gözlerimi ondan ayırabildiğimde, bir kamyon dolusu erzak getirdiğini görüyorum - belli ki kasaba için bağışlar.

Gerçekten inanılmaz. Hepsini nereden bulduğunu hayal bile edemiyorum. Artık değerli bir şey bulmak çok daha zorken, bu kadar çok şeyi toplamak için çok çalışmış olmalı.

Boğazım düğümleniyormuş gibi hissediyorum. Cal'a doğru bakıyorum. Hâlâ özlem ve sempatinin o güçlü çekimini hissediyorum ama hissettiğim tek şey bu değil. Onu sevmiştim. Ona güvenmiştim. Ve o tek kelime etmeden beni terk etti.

Eskiden olduğumuz şeye geri dönüş yok.

Faith'e diyorum ki, "Kalabilir. İsterse bizimle gelebilir. Ona ihtiyacımız var ve ben iyiyim."

Sonra ona sırtımı döndüm ve uzaklaştım.

Cal çok fazla bağışta bulunduğu ve bizimle birlikte seyahat etmeye ve sevkiyatı korumaya istekli olduğu için, başka gönüllülerin gelmesi ihtimaline karşı bir gün daha beklemeye karar verdik ve ertesi sabah yola çıkacağız.

Benim için sorun değil. Cal bu göreve yardım etmeyi ve sonra tekrar gitmeyi planladığı için bu yolculuğu bir an önce bitirmek istiyorum.

Bana tek kelime etmedi ama bu benden kaçtığı için değil. Ben ondan kaçıyorum ve o da bunu açıkça biliyor ve kabul ediyor.

Eminim başka bir şey beklemiyordu.

Belki de onunla konuşma isteğimi toplamalıyım. Belki biraz kapanışla kendimi daha iyi hissederim. Ama bu fikir beni korkutuyor, bu yüzden henüz bunu yapamadım.

Ertesi gün kahvaltıda Faith, Jackson, Olivia, Grant ve diğer birkaç kişiyle birlikte yine verandadaydım. Çok az yemek yediğim için Cal'ın ahırdan eve doğru gittiğini gördüğümde rahatsız olmamaya çalışıyorum. Belli ki çalışıyordu. Üstü başı kirli, terliyor ve yüzüne su sıçramış olmalı çünkü sakalı ve saçlarının kenarları ıslak.

Yanımızdan geçip eve girerken kibarca başını sallıyor. Oyalanmıyor. İstemediğimi bildiği halde asla zorla içeri girmeye çalışmıyor. Ancak yanımızdan geçerken bana hızlı ve aç bir bakış atıyor, sanki aceleyle bir göz atmaktan kendini alamıyor.

Bu beni incitiyor. Pek çok yönden.

"İyi misin?" Faith, Cal içeri girene kadar bekleyip soruyu başka kimsenin duyamayacağı alçak bir mırıltıyla soruyor.

Başımı salladım. "Ben gerçekten iyiyim. Zor ama ezici değil. İyi olacağım."

"Tamam. Güzel." Bana hızlı, alaycı bir gülümseme verdi. "Ama onun suratını dağıtacak birine ihtiyacın olursa, aradığın kişi benim."

Bunun bir şaka olduğu açık olduğu için burun kıvırıyorum ama yine de duyarlılığı takdir ediyorum.

Cal'in suratının parçalanmasını istediğimden değil. Ama bunu benim için yapabilecek biri olduğunu bilmek güzel.

Birkaç dakika sonra Cal kahvaltısıyla çıkageldi. Bize doğru bakmıyor bile. Oyalanmıyor ve bize katılmaya davet edilip edilmeyeceğini görmek için beklemiyor. Verandanın merdivenlerinden inip avluyu geçerek sarılı bir saman demetinin üzerine oturuyor ve orada yemeğini yiyor.

Görüş alanıma girmeyecek kadar uzakta ama yine de periferide. Başımı çevirirsem onu görebiliyorum.

Bu da beni görebileceği anlamına geliyor.

Fark etmediğimi düşündüğü her an beni izliyormuş gibi hissediyorum.

Verandadaki sohbet devam ediyor, ama şimdi biraz durgunlaştı. Birkaç dakika sonra koltuğumda kaymaya başladım. Rahat değilim. Üzgünüm. Cal orada yapayalnız. Kimse onunla konuşmuyor. Dün o kadar da kötü değildi çünkü Mack etraftaydı ve Mack ona ulaşmaya ve onunla birlikte yemek yemeye özen gösteriyordu. Ama Mack bu sabah kapıda. New Haven halkının çoğu Faith'in görüşünü paylaşıyor. Himayesindeki insanları terk eden bir adam tanınmaya değer bir adam değildir. Onların görüşü basit ve karmaşık değildir ve genellikle de doğru olur.

Cal ile işler çok daha karmaşık ama o hâlâ burada dışlanmış durumda.

Ve bundan nefret ediyorum. Bunlar onun da arkadaşlarıydı ve beni kaybettiğinde hepsini kaybetti. Bu şekilde olmak zorunda değil ama öyle.

Sonunda artık dayanamıyorum. "Lütfen biri gidip onunla yemek yiyebilir mi?"

Herkes şaşkınlıkla bana bakıyor, çünkü soru bir anda patlak .

"Sanki onu dışlıyormuşuz gibi geliyor ve bu hoşuma gitmiyor. Bunu istemiyorum. Lütfen." Etrafımdaki yüzlere bakıyorum. "Bunu yapmaya henüz hazır değilim ama biri gidip onunla konuşabilir mi?"

Jackson doğrudu, ayağa kalkmaya hazır gibi görünüyordu ama Faith'e doğru bir bakış fırlattı ve açıkça fikrini değiştirdi. Ben de Grant'e baktım. Sığınağı Kurt Sürülerinden geri almak için birlikte çalıştıklarında Cal onu oldukça iyi tanımıştı. Cal onu seviyor ve saygı duyuyor.

Olivia'nın yüzü şefkatle doludur ve Grant'in kolunu sessizce sıkar. Grant başını sallayıp ayağa kalkıyor, tabağını ve suyunu alıp Cal'ın oturduğu yere doğru yürüyor.

Grant Cal'a bir şey sorduğunda ve cevap olarak başını salladığında rahatlayarak nefes veriyorum. Grant onun yanındaki samanların üzerine oturuyor ve ikisi konuşmaya başlıyor.

Cal gülümsemiyor. Bir kere bile. Ve hala ara sıra bana hızlı bakışlar fırlatıyor. Ama en azından artık yalnız değil.

Birkaç gönüllümüz daha geldi, bu yüzden ertesi sabah ilk iş olarak yola çıkmaya hazırlanıyoruz.

Taşınacak o kadar çok malzeme var ki üç araç almamız gerekiyor-iki pikap ve bir Jeep. New Haven'dan arkadaşlarımdan biri olan Gail benimle birlikte önde olacak, ikimiz de motosiklet kullanacağız. Cal da arkada nöbet tutacak.

Belki önemsiz ve zayıf bir düşünce ama biz seyahat ederken benden çok uzakta olacağı için rahatladım. Yolculuğa çıkmasına kızdığımdan değil ama dikkatimi dağıtmasından korkuyorum. Ve bunu göze alamayız.

Ayrılmayı beklerken, kullanacağım motosikletin etrafında . Geçen yıl sığınağı geri aldıktan sonra almıştım. Kurt Sürüsü üyelerinden birine aitti ve Cal'in kullandığım eski motosikletinden çok daha iyi durumdaydı.

Cal kamyonetinin arkasındaki eşyaları ayarlıyor. Arkayı koruması gerektiğinden kamyoneti o kullanmayacak ama belli ki eşyaların kamyonetin arkasına ne kadar iyi yerleştirildiğinin sorumluluğunu üstlenmiş. Onu izlememeye çalışıyorum ama dayanmak zor. Çok tanıdık geliyor.

Her şeye rağmen o benim için eve dönüş gibi.

Eskiden hiç olmayan sakalında şimdi birkaç tel beyaz var. Son altı ayın onun için ne kadar zor geçtiğinin bir kanıtı daha.

Kamyonun kasasında duruyor. . Güçlü sırtı ve sıkı poposu pozisyonuyla öne çıkıyor.

Kabul etmek zorunda kaldığım bir başka talihsiz gerçek. Hala onun vücudunu istiyorum.

-Hem de her zamanki gibi içtenlikle. Başka hiç kimse bende bu tür bir fiziksel ihtiyaç uyandırmamıştı. Ve ilişkimizin çatışmalı doğası belli hiçbirini engellemedi.

Tam o sırada Faith yanıma geliyor ve beni düşüncelerimin sarmalından kurtarıyor.

"Gelmek istemediğine emin misin?" Ona sordum.

"Gelmek isterdim ama gelemem. Birimizin burada kalıp işleri halletmesi gerekiyor. Ben kesinlikle kendi başımın çaresine bakabilirim ama Jackson gerçek bir savaşçı. Onunla daha iyi olacaksın." Sanki bir sonraki sorumu tahmin etmiş gibi ekliyor: "Kate ve Miguel yokluğumuzda işleri yürütmek için müsait olurlarsa ikimiz de gidebiliriz. Ama bebekleri birkaç hafta içinde doğacak, yani her an olabilir. Şu anda çiftliği idare etme baskısını onlara yüklemek istemiyorum." İç geçiriyor, gözleri cipin yanında Grant ve Olivia ile konuşan Jackson'a takılıyor. "Benden ayrılmasından hep nefret etmişimdir, özellikle de tehlikeli bir yolculukta, ama dikkatli olması gerektiğini biliyor. Ve başkalarının yardımımıza ihtiyacı olduğunda birbirimize karşı bencil olmamaya karar verdik. Bu şekilde yaşamak istemiyoruz."

"Evet. Bu çok mantıklı. Bunu sevdim. Yine de zor olmalı." I Dürüst olmak gerekirse elimde değil. Gözlerim Cal'e doğru kayıyor. Sevilen birinin kontrolünü bırakmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum, çünkü çok uzun zamandır Cal üzerinde herhangi bir hak iddia etmekten, hatta yaşayıp yaşamadığını bilmekten bile vazgeçmek zorunda kaldım.

"O hâlâ sana aşık." Faith'in sesi yumuşadı. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

"Görünüşe göre gittiği süre zarfında pek çok iyilik yapmış. Belli ki her yerde, yardıma ihtiyacı olan insanları bulduğu her yerde iş almış. Eskiden olduğu gibi onlar için para almıyordu."

Sertçe yutkunuyorum. "Bunu bilmiyordum. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu." Bir parçam, onun bir yerlere saklanıp sefil bir yaşam sürüp zar zor hayatta kalmak dışında hiçbir şey yapmayacağını merak ediyordu.

"Görünüşe göre Mack'e çok yardım ediyormuş."

"Ne? Mack bu konuda hiçbir şey söylemedi!"

"Cal ondan yapmamasını istedi ve Mack her zaman sözünü tutar." "Oh."

Bunlar hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Faith'ten Cal'a karşı kin duymaya çok alıştım.

Bunun farkında olmalı. "Sana yaptığı şey ona hâlâ kızgınım. Gerekçesini anlıyorum ama bunu yanlış şekilde yaptı. Özgürlüğüne ve daha fazla seçeneğe sahip olmanı sağlamak için başka bir şey yapabilirdi. Ama yaptı... Gittiğinde yapmasını beklediğimden daha iyisini yaptı. Sakın kimseye söyleme ama onun için üzülüyorum. Seni o kadar çok seviyor ve sana hizmet etmeyeceğine o kadar inanmış ki seninle olma şansını sabote etti."

Bir duygu dalgasını bastırmak için ağzımı büküyorum.

"Seni kötü hissettirmek istememiştim!" Faith uzandı ve bana çabucak sarıldı. "Bunun yardımcı olabileceğini düşündüm. Onda sevdiğin şeyin gerçekten orada olduğunu bilmek. Ona akıttığın onca şey boşuna değildi. Onun seni değiştirdiği kadar sen de onu iyi yönde değiştirdin."

Ağlamamak için başımı sallıyorum ve yüz hatlarımı buruşturuyorum ama hiçbir kelime çıkaramıyorum. Altı aydır bilmeme izin vermediğim o kadar çok duygu yükseliyor ki. İçimi ürpertiyor.

"Dışarıda güvende ol." Faith bana bir kez daha sarıldı. "Hepinizin geri gelmesini bekliyorum."

Ben sesimi tekrar duyuramadan o çoktan Jackson'a veda etmek için yola koyulmuştu.

Gail sırtarak yanıma geldi. "Bu şeyi yapmaya hazır mısın?"

"Ben hazırım."

Cal'a doğru hızlıca bir bakış atıyorum ve beklenmedik bir şekilde gözlerini yakalıyorum.

Bakışları beni tutuyor -uzun bir süre boyunca- ta ki ben gözlerimi kaçırana kadar.

Gün uzun, zorlu ve sinir bozucuydu ama Mack'in pikabında Cal ve Jackson'ın halledebildiği bir motor arızası dışında hiçbir sorun yaşamadan günü atlattık.

Hava kararmaya başladığında, gece kamp yapmak için تنها bir açıklık buluyoruz. Kentucky'nin doğu ucunda hiçbir yerin ortasındayız ve saatlerdir başka bir insan görmedik.

Ne kadar doğruya gidersek, o kadar az insan buluruz. Impact'ten beri bu böyle. Kıyılar yakın zamana kadar yaşanmaz haldeydi ve çoğu topluluk çok daha fazla insanın, kaynağın ve altyapının bulunduğu ülkenin ortalarına doğru göç ediyordu. İki yıl önce bile bu bölgelerde daha fazla insan vardı. Şimdi çoğu gitti.

Yardım edeceğimiz kasaba da göç edecekti ama onlar bu yolculuğu yapamayacak kadar yaşlı ve güçsüzler. Uzun bir süre boyunca sadece güçlülerin hayatta kalmasına izin verildi, ancak artık böyle olmak zorunda değil.

Bunun nihai cevabımız olmasına izin vermek zorunda değiliz.

Yorgunum ama huzursuzum, bu yüzden ilk vardiyalardan birini çevre muhafızı olarak almak için gönüllü oluyorum. Bu sabah Faith'le yaptığım konuşmadan sonra duygularım allak bullak oldu. Bugün Cal'ı pek görmedim ama hep orada olduğunu biliyordum. Çok arkamda değildi.

Onun hakkında ne yapacağımı bilmiyorum. Onu affetmek mi? Ondan kaçmak mı? Tekrar ortadan kaybolmasını mı isteyeyim? Cevapların hiçbirisi kolay değil ya da doğru gelmiyor.

Yapılacak en iyi şey onu sevmekten vazgeçmek olurdu ama bu kesinlikle olmayacak.

Nöbetimi bitirip azalan kamp ateşine doğru geri döndüğümde saat gece yarısıydı. Bir bahar gecesi ve biraz serin ama şafağa kadar ateş yakmaya yetecek kadar soğuk değil.

Diğerlerinin çoğu uyuyacak yer buldu. Ben de öyle yapmalıyım. Ben farkına varmadan sabah olacak ve biraz dinlenmem gerek. Cal'ın uyuduğunu görmüyorum ve nöbet tutmuyordu. Şu anda nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Ve bu önemli olmamalı.

Önce işesem iyi olur diye düşünüp tabancamı aldım ve siper olarak kullanabileceğim yakınlarda bir ağaç bulmak için çemberin dışına çıktım. Tam geri dönüyordum ki aniden Cal ile yüz yüze geldim.

"Sadece işiyordum," diyorum neden karanlıkta tek başıma olduğumu açıklamak için. Gittiğimi fark ettiğinden ve güvende olduğumdan emin olmak için beni takip ettiğinden hiç şüphem yok.

Başını sallıyor, gözlerini indirmeden önce hızlı bir bakışla yüzümü yutuyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum.

Cal garip görünüyor. Gergin. Gözlerini sabit tutamıyor ve elleri iki yanında sıkıca yumulmuş.

Birden çok hafif titrediğini fark ediyorum. "Cal?"

Gözleri tekrar yüzüme dikildi. Birkaç düzensiz nefes alıyor.

Korktuğunu fark ettim. Gergin. Onda daha önce hiç görmediğim bir şekilde. Etrafımda olmaktan korkuyor. Benimle konuşmaktan. Şimdi o an geldi.

"Sorun yok." Çok duygusalım ve keşke öyle olmasaydım. "Yani, pek sorun değil ama senden nefret etmiyorum. Konuşabiliriz... Sanırım konuşabiliriz. Birbirimizden tamamen kaçmak zorunda değiliz. Bu herkes için garip olur."

"Benden nefret etmiyor musun?" diye soruyor hışımla.

"Hayır. Hiç yapmadım. Sana uzun süre gerçekten kızgındım. Ve bazen hala öyleyim. Ama senden hiç nefret etmedim. Ettim..." Boğazımı temizliyorum. "Neden gittiğini anlıyordum. Yanlıştı ama nedenini biliyordum."

"Seni sevmediğim için değildi. Umarım bunu biliyorsundur." "Biliyordum. Ama yine de bunu yapmamalıydın."

Genellikle onu okuyabilirim, tam olarak ne hissettiğini söyleyebilirim, ama şu anda gerçekten yapamıyorum. Beni acılı, neredeyse şaşkın bir ifadeyle izliyor. "Bunun en iyisi olduğunu düşündüm. Senin için."

"Yaptığını biliyorum. Ama bu sadece senin bir karar değildi."

Şu anda benimle tartışırsa, beni bu kadar acımasızca incitmekte haklı olduğu konusunda ısrar ederse, o zaman belki sonunda gitmesine izin verebilirim. Ondan vazgeçebilirim. Benim için bu kadar önemli olan bir konuda fikrini asla değiştirmeyeceğinin kanıtı olur.

Ama tartışmıyor. Başını yana salladı ve mırıldandı, "Evet. Şimdi anlıyorum. Özür dilerim."

Bunu hiç beklemiyordum. Kafamda böyle bir kurgu kurduğum onca zaman içinde bir kez bile. Olduğum yerde donup kaldım, onun sert, çekici yüzü gözlerimin önünde bulanıklaştı.

Bir dakika sessizlik içinde duruyoruz. Sonra Cal boğazını temizliyor. "Gerçekten iyiydin. Tek başına yani. Mack bana nasıl olduğunu söylediler."

İçimde bir şeyler parlıyor. "Birinin bana *senin* de nasıl olduğunu söylemesini isteyeceğim hiç aklına gelmedi mi?"

Gözlerini kırptırıyor. "Ah, hayır. Bir kere bile aklıma gelmedi. Etrafınızda olmamın, çevrenizde gizlenmemin işinizi zorlaştıracaklarını düşündüm. Bu yüzden mesafemi korudum."

"Neden yaptığını biliyorum ama bu da yanlış. Gerçekten iyi olup olmadığınla ilgilenmeyeceğimi mi sanıyorsun?" Sesimin son kelimeye kesilmesinden nefret ediyorum.

Elini uzatmamak için kendini zor tutuyormuş gibi hafifçe sarsılıyor. "Benden nefret edeceğini düşünmüştüm."

"Bu böyle yürümez."

"Sanırım, ama ben *senin* hayatına devam edeceğini düşünmüştüm. Başka bir adam bul ve mutlu ol. Çok gençsin, güçlüsün, güzelsin, tatlısın ve seksisin, herkes seni isterdi. Ama Mack hiç istemediğini söyledi." Yine o ağırlı, şaşkın bakışıyla başını sallıyor. "Kendine yeni bir erkek bulmak istemedin mi?"

Ağzım açık kaldı. "Hayır. Yapmadım."

"Neden?"

Gerçekten bilmiyor. Kesinlikle hiçbir fikri yok. Ve bu beni o kadar şaşırtıyor ve öfkeliendiriyor ki kelimeler ağzımdan dökülüveriyor. "Çünkü ben sana aşığım, seni koca cahil pislik. Sana hâlâ aşığım."

Bu söylemeye niyetlendiğimden çok daha fazlası ve Cal'ın yüz ifadesinde bunun şokunu görüyorum.

Şu anda yapabileceğim ya da söyleyebileceğim başka bir şey yok, bu yüzden topuklarımın üzerinde dönüyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

Bir daha beni takip etmedi ya da benimle konuşmaya çalışmadı.

ERTESİ SABAH ERKENDEN YOLA ÇIKIYORUZ. EĞER HER ŞEY YOLUNDA GIDERSE. öğle vakti kasabaya varırız.

Dün gece Cal ile yaptığım konuşma hakkında düşündüğüm kadar garip ya da endişeli hissetmiyorum. Onu hala sevdiğimi bildiği için kendimi kötü bile hissetmiyorum. Bu hayatın bir gerçeği. Varlığımın. Tıpkı onun beni sevdiği gibi.

Genel olarak bugün düne göre biraz daha iyi hissediyorum. Hiçbir şey çözülmüş değil ama ilk adımı attığımızı hissediyorum.

Hiç yoktan iyidir.

Sabah kampın öbür ucunda onu gördüğümde bile başımı sallayabiliyorum. Ona küçük bir gülümseme veriyorum. Benimle konuşmak için yanıma gelmiyor ama yüzü bariz bir şekilde yumuşuyor. Bu kalbimin sıkışmasına neden oluyor.

İlk birkaç saat bir önceki günkü gibi olaysız ve sıkıcı geçiyor ama nedense gerginim. Muhtemelen Cal'a bağlı duygusal bir şey, ama sinir uçlarım bir kriz yaklaşırken olduğu gibi ateşleniyor gibi hissediyorum.

Belki de bedenimin kafası karıştı ve ilişkisel kargaşanın acil bir durum olduğuna ikna oldu.

Sebep ne olursa olsun, Gail ve ben Batı Virginia'daki sarp bir dağ kabileye liderlik ederken normalden daha da tetikteyim. Burası bizim yerel Kentucky bölgemizden daha sert bir arazi. Daha kasvetli. Kayalık çıkıntılar ve derin, gölgeli oyuklarla daha korkutucu. İlerlememiz düne göre çok daha yavaş.

Burası canavarların saklanıyor olabileceği türden bir arazi.

Patika derin bir dönüş yaptıktan sonra iki yüksek kayalık arasında daralırken Gail ve ben daha da ileriye çekiliyoruz. İkimiz de

virajı döndüğümüzde ve patikanın devrilmiş devasa bir ağaç tarafından kapatıldığını keşfettiğimizde aniden, sarsıntılı bir şekilde durduk.

İlk fark ettiğim şey, ağacın kökleriyle yerden sökülmemiş olması. Kesilmiş.

Bu da demek oluyor ki bu bir tuzak.

Arkamızdaki grubun geri kalanını uyarmak için tabancamı gökyüzüne doğru ateşliyorum ve Gail ve ben diğerlerini ve erzakları korumak için geri dönmek üzere hızlı bir U dönüşü yapıyoruz. Ama aniden bir el ateş edildi ve Gail'in ön lastiği patladı. Motosikleti kontrolden çıkmadan hemen önce atlayarak kurtulmayı başardı.

Yere savrulmadan önce benimkini yandan çarpıyor ve dengemi bozuyor. Geldiğini gördüğüm için motosikletim de devrilmeden önce iniyorum ama zayıf bileğimin üzerine kötü bir şekilde düşüyorum - o gün neredeyse donarak ölüyordum. Altımda dönüyor ve en çok ben düşüyorum.

Ani acı o kadar yakıcıydı ki birkaç saniye algılayamadım. Gail'in peşinden koşuyorum. Karavanımıza geri koşuyor ve korunaklı bir çıkıntıda yüksek bir konumda bulunan tetikçilere doğru ateş ediyor.

Beşinci adımında, aynı anda iki şey oldu. Acı veren ağrı Sonunda ayak bileğimden bir gelgit dalgası gibi bana çarpıyor ve Gail'in vurulduğunu görüyorum.

Bir kurşun göğsüne ya da omzuna isabet ediyor -yaranın tam yerini tespit etmem için çok fazla şey oluyor- ve gözümün önünde yere yığılıyor.

Sonra acıdan başka bir şey yok. Panik. Ve başka karanlık ve umutsuz bir şey. Mutlak yalnızlığa benzer.

Kötü ayak bileğim bükülüyor ve ben de aşağı düşüyorum, bana birazcık koruma sağlayabilecek birkaç düşmüş kayanın arkasına dalmayı zar zor başarıyorum.

Hâlâ bana ateş ediyorlar. Kurşunlar arkasına saklandığım kayalardan sekiyor. Beni vurmamaları bir mucize gibi geliyor.

Ama kapana kısıldım. Bu küçük saklanma yerinden asla canlı çıkamayacağım. Ateşe güvenli bir şekilde karşılık verecek kadar bile yükseleminiyorum. Gail ölebilir ve ben asla diğer arkadaşlarıma geri dönemem. Cal'a dönelim.

Onları kaybettim. Sonsuza kadar. Bunu ezici bir kesinlikle biliyorum. Benim için buraya kadar.

Artık çok daha fazla ateş ediliyor. Grubumdaki diğerleri ateş edenlere karşı bir savunma cephesi oluşturmuş olmalı.

Saldırganların kim olduğunu bile bilmiyorum. Herhangi biri olabilirler. Sahip olduğumuz şeyi isteyen ve bunu elde etmek için hepimizi öldürmeye hazır yabancılar.

Zihnim acı dolu bir bulanıklığa dönüştü. Yapılacak bir şey olsaydı, yapardım. Sanırım hâlâ hareket edebiliyorum ama şu anda bileğime ağırlık vermem mümkün değil. Kendimi tetikçilere göstermeden başımı zar zor kaldırabiliyorum, bu yüzden yere çömelip beklemekten başka çare yok.

Sesler duymaya başladım. Acil bağırışlar. Onların arkadaşlarım olduğunu anlamam bir dakika sürdü. Benim insanlarım. Grant'in diğerlerine emir verdiğini duyuyorum. Krizlerde her zaman komutayı o alır. Sonra Jackson'ın onu korumak, yakalamak için bağırıldığını duyuyorum ve bir şekilde Gail'den bahsettiğini anlıyorum.

Belki de ölmemiştir. Belki de diğerlerinin yanına dönebilmiştir.

Öyle umuyorum. Tabii ki diğerleri de başaramayabilir ama en azından onlarla birlikte Gail'in bir şansı olacak.

En azından gibi kapana kısılmış, yaralı ve yalnız değil.

Sonra başka bir ses. Çok tanıdık. Kabaca bağırıyor. O kadar yüksek ki kaya duvarlarda yankılanıyor. "Rachel hangi cehennemde? Rachel nerede?"

"Tam arkamdaydı." Bu Gail. Yaşıyor ama sesi zayıf geliyor.

"Elimizden geldiğince çabuk onu dışarı çıkaracağız." Grant yine, her zaman denetlemeye çalışıyor. "Peter, sola doğru ilerle. Cal, bekle! Cal, hayır! Yapamazsın-"

Her şeyi loş, bulanık bir film gibi görüyorum ve şu anda tam olarak ne olduğunu biliyorum. Tüm mantığa, stratejiye ve güvenliğe meydan okuyan Cal geliyor.

Öldürülecek. Korkunç ama kaçınılmaz bir sonuç. Onu durdurmak için nafile bir çabayla kendimi yukarı itmeye çalışıyorum, ta ki bir kurşun başımın hemen yanından vızıldayarak geçene kadar.

Bu yüzden kendimi tekrar düzleştiriyorum ve dışarıda duyabilecek herkese kafamın içinde umutsuz dualar tekrarlıyorum.

İnatçı pisliğin ölmesine izin verme.

Yakınımdaki çatışmalar yeniden başladı. Cal yüzünden. Bundan eminim. Sonra aniden neredeyse tepemde, korunmak için kullandığım düşmüş kayalara doğru dalışa geçti. Muhtemelen

burada olduğumu bile bilmiyor. O da benim gibi saklanacak bir yer arıyor.

"Oh lanet olsun!" O burada. Bir şekilde burada. Büyük, nefes nefese ve acil. "Siktir, bebeğim. Canını yaktım mı? Yaralandın mı?" Alçak sesle konuşmaya çalışıyor ama aynı zamanda her yerime dokunuyor, belli ki yara arıyor.

"Ben iyiyim. Sadece bileğim kötü. Gerçekten çok kötü."

Boğazından çaresiz bir ses çıkarıyor ve bana şiddetle sarılıyor, ikimiz de hala kayaların arkasında uzanıyoruz.

Birkaç saniyeliğine ona sarılıyorum ama varlığından duyduğum rahatlama uzun sürmüyor. "Aklından ne geçiyordu? Peşimden bu şekilde gelmeyi. Kendini öldürtebilirdin!" Yüzünü görecekt kadar geri çekiliyorum ve sol yanağındaki kanı fark ediyorum. Gürleyerek saçlarını karıştırdım ve kanayan yeri gördüm. Bir kurşun onu sıyırmış olmalı. "Kahretsin, Cal! Kafan neredeyse havaya uçuyordu! Aklından ne geçiyordu ki?"

Elleri yüzümü avuçlamak için yukarı kalktı. Nazikçe değil. "Sana daha önce de söyledim. Eğer vurulursan, bu sadece beni çoktan yakaladıkları içindir. Eğer ölürsen, ben zaten ölmüş olurum. Bu asla değişmeyecek."

Bir an için büzülüyorum ve o kollarını tekrar bana doluyor. Kayaların arkasında birlikte yatıyoruz ve çok fazla ateş ediliyor. Bağrışmalar. Orada neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Sadece Cal burada. Benimle birlikte.

Cal birkaç dakika sonra "Buradan gitmeliyiz bebeğim," dedi. "Eğer akıllı olsalardı, yüksek yerleri tutarlardı, ama bu tarafa doğru ilerliyorlar gibi görünüyor. Ördek gibi oturacağız. Kaçsak iyi olur."

"Koşamam. Üzgünüm. Bileğim çok kötü. Ama sen git. Belki başarabilirsin. En azından seni korumaya çalışabilirim." Kendimi tekrar oturur pozisyona itmeye başlıyorum ama Cal bunu yapamadan beni durduruyor.

"Asla olmaz. Seni burada yalnız bırakmadan önce uzanıp öleceğim. Seni taşıyacağım."

"Hayır! Mümkün değil-"

Acı dolu itirazımı bitiremiyorum çünkü Cal çoktan harekete geçmişti. Dizlerine tırmanıyor. Sonra ayaklarına. Beni kollarına çekmek için eğildi.

O zaman yapıyor. Gerçekten yapıyor. Silahını doğrultmadan ve korunmadan ateşin içine koşuyor. Beni diğerlerinin yanına taşıyor.

Atıcılar kesinlikle pozisyon değiştirdi. Aksi takdirde, hiç şansımız olmazdı. şimdi karavana odaklanmış olmalılar. Ama virajı döner dönmez ve diğerleri görüş alanına girer girmez, biz de hedef haline geliyoruz.

Cal var gücüyle yarışıyor. Benimle birlikte ölü bir koşuyla ilerliyor. Beni de beraberinde götürerek ayaklarının yerden kesilmemesinin tek nedeni bu olabilir.

Önümüzde bir kamyonet görüyorum. Cal bizi arkasına almaya çalışıyor. Neredeyse başarıyor. Çok yaklaştık.

Sonra dünya tamamen alt üst oluyor. Ve ben düşüyorum. Düşüyorum. Ağır çekimde yere yaklaşırken görüyorum.

Sonra düştüğümü hissedebiliyorum.

Farkında olduğum son şey, şu anda bile Cal'ın bedeninin üzerime düştüğü.

Düşerken bile beni korumaya çalışıyor.

Ondan sonra her şey boş. Ne kadar süre, hiçbir fikrim yok. Garip bir siyahlık görmeye başlayana kadar hiçbir şeyin farkında değilim. Karanlık fonda dans eden ışıklar.

Bir süre ışıkları izledim. Büyüleyicidirler. Ama sonunda onlar bile kayboluyor. Sonra her şey huzurlu bir karanlığa dönüşüyor ve ben de başka bir şeyin farkına varıyorum. Çok hoş. Ve garip bir şekilde tanıdık.

Ne hissettiğimi saptamak uzun zaman alıyor. Yumuşak, nazik ve yavaş. Başımı, saçlarımı okşayan bir el gibi. Çok hoşuma gidiyor.

Sonra başka bir şey var. Bir koku. Sıcak, topraksı ve çok tanıdık. Her tarafımda. Okşamayla karışıyor. Onu seviyorum. Ona ihtiyacım var.

Benim gibi hissettiriyor.

Bir süre içinde dinleniyorum.

Sonra bir ses duyulur. Alçak, hırçın bir mırıltı. "Rachel, bebeğim. Bana geri dön. Bana geri dönme vaktin geldi. Sana ihtiyacım var bebeğim. Gözlerini aç."

Çok yumuşak. Ama aynı zamanda inanılmaz derecede üzgün. Alçak ses tonunda yoğun bir duygu var. Onun bu kadar mutsuz olmasına dayanamıyorum.

Ben de deniyorum. Sonunda göz kapaklarım olduğunun farkına vardım, bu yüzden onları açmaya çalışıyorum.

Zor bir durum. Söylediklerimi yapmak istemiyorlar. Onları kontrol etmeliyim ama edemiyorum.

"Uyanıyor musun, bebeğim?" Sesi şimdi farklı geliyor. "Yapabilirsin. Denemeye devam et. Bana geri dön."

Tabii ki dediğini yaparım. Bana ihtiyacı varmış gibi geliyor. Göz kapaklarımla biraz daha uğraşıyorum. Hâlâ çalışmak istemiyorlar ve bu korkutucu. "Cal!"

"Ben buradayım bebeğim. Yanındayım. Bunu yapabilirsin. Gözlerini aç ve bana bak."

Bu sefer başardım. ışık kör edici ve rahatsız edici. Sızlanıyorum ve birkaç kez göz kırpyorum. Sonunda gözlerimi kısarak bakmayı başarıyorum ve Cal'ın bana bakan yüzünü görüyorum. "Merhaba."

Küçük, boğuk bir ses çıkarıyor. "Merhaba, bebeğim."

Vücudumu değiştiriyorum çünkü artık daha fazlasının farkındayım. Her yerimin acıdığı gerçeği gibi. "Neler oluyor? Ben iyi miyim?"

"Düştüğümüzde kafanı bir kayaya çarptın. Uyanman uzun zaman aldı." Sesi yumuşaktı ama gözlerindeki acıyı fark ettim. Benim için korkuyordu.

"Oh. Sanırım iyiyim. Her şey biraz bulanık ve başım ağrıyor."

Bana yaklaştı, gözlerimin içine yoğun bir şekilde bakıyor.

Bu sinir bozucu. Tekrar göz kırpyorum ve "Beni öpecek misin?" diye soruyorum.

Kuru bir eğlenceyle oflayıp pufluyor. "Şu anda değil. Sadece gözlerini kontrol ediyorum. Beyin sarsıntısı geçirdiğinden oldukça eminim."

"Umarım çok kötü değildir. Ama bileğim çok acıyor. Ve neden tüm dünya sallanıyormuş gibi hissediyorum? Depremde miyiz?"

"Hâlâ sürüyoruz." Cal parmak uçlarıyla yanağımı okşarken neredeyse gülümsüyor.

Birden başımın onun kucağında olduğunun farkına vardım. Bir aracın arka koltuğundayız. Jeep olmalı -büyük SUV'lerden biri- çünkü pikapların böyle arka koltukları yoktu. "Ah. Neredeyiz?"

"Kasabadan yaklaşık bir saat uzaktayız."

Bayılmadan önce neler olduğunu hatırlayınca nefesim kesildi. çalıştım ama Cal izin , ki bu da iyi oldu çünkü

her şey etrafımda dönmeye başladı. "Orada ne oldu? Nasıl hayatta kaldık?"

"Şans. Ya da Tanrı. Ya da başka bir şey. Saldırganlar sabırsızlandı ve bize doğru ilerledi. Korunaklı pozisyonlarından vazgeçtikleri anda, onları avlamaya başlayabilirdik. Ama yine de. Çok şanslıydık. Bunu bu kadar iyi atlatmamalıydık. Motosikletlerden biri dışında araç bile kaybetmedik."

"İyi misin? Yaralandın mı?" Düşüşünü hatırladım. Düşerken. Beni de beraberinde götürdü. "Vurulduğunu sandım!"

"Değildim. Çok yakındı. Kamyonun arkasına dalmaya çalışıyordum ama tam olarak oraya ulaşamadım. Kafanı böyle çarptın." Ağzı buruştu.

"Bunun için kendini suçlu hissetmeye başlama bile." Hâlâ kafam bulanık ama en azından bu kadarını biliyorum. "Sen benim hayatımı kurtardın. Sensiz ölmüş olurdum. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Bana bakıyor ve yemin ederim gözlerinde kalbini görebiliyorum.

"Peşimden gelmemeliydin. Aptalcaydı."

Gözleri kısıldı. "Evet, senin peşinden gelmeliydim. Tam olarak yapmam gerekeni yaptım. Seninle ilgilenmek her zaman bir numaralı önceliğim oldu. Hayatta kalmak bunun yanında sadece ikinci sırada."

Daha fazla duyguya boğuluyorum ve karışık sakalına dokunmak için uzanıyorum. "Sakallarını kesmen gerek. Çok dağınıksın."

Bana gülümsüyor. Hâlâ eliyle yanağımı okşuyor.

Dünyada yalnız olmadığımızı hatırladığımda keskin bir nefes . "Peki ya diğerleri? Gail vuruldu. O iyi mi? Başka yaralanan var mı?"

"Gail iyi. Omzundan yaralanmış ama yaşayacak. Olivia vuruldu."

"!"

"O da iyi. Oldukça önemsiz bir şeydi."

"Grant sinir krizi mi geçiriyor?"

"Hemen . Başka bir araca bindiğinden emin oldum. Birkaç hafif yaralı daha var ama Peter'ı kaybettik."

Bu haber kalbimi burktu. Peter'ı aslında hiç iyi tanımadım. New Haven'a ben Maria'ya katıldıktan sonra gelmişti. Ama onu sevmiştim ve o da bizden biriydi.

Bu şekilde ölmek zorunda kalmamalıydı.

"Lanet olsun. Saldırganlar kimdi ki? Onları bir an bile göremedim."

Cal yarım bir omuz silkme hareketi yapar. "Bilmiyorum bile. Bir çete ya da Kurt Sürüsü gibi görünmüyordu. Sadece sıradan insanlardı. Kim oldukları hakkında bir fikrim yok. O noktayı düzenli olarak geçiş noktası olarak kullanan yerliler miydi yoksa geleceğimizi biliyorlardı ve bizi mi bekliyorlardı bilmiyorum. Yaklaşık on kişilerdi. Erkekler, kadınlar ve birkaç genç. Eğer yerlerinde kalsalardı, her birimizi haklayacaklardı."

"Belki de sadece çaresizlerdi. Ve ne yaptıklarını gerçekten bilmiyorlardı."

"Belki." Yine saçımı okşuyor. Çok nazıkçe. Ve bu her şeyden daha iyi hissettiriyor.

"Bu neredeyse durumu daha da kötüleştiriyor." "Biliyorum, bebeğim. Biliyorum."

Göz kapaklarım aniden açık tutamayacak kadar ağırlaştığı için gözlerimi kapatıyorum. "Biraz daha dinlensem sorun olur mu?"

"Evet. İyi olduğundan emin olmak için arada bir seni uyandıracığım ama sen de mümkün olduğunca dinlen."

İç çekiyorum ve rahatlamaya çalışıyorum. Ama endişeleniyorum ve Cal'a gizlice bir kez daha bakıyorum.

"Sen dinlen bebeğim. Ben burada olacağım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Ondan sonra, Cal'ın beni uyandırıp benimle konuştuğuna dair bazı belirsiz yankılarla birlikte çoğunlukla hoş bir bilinçsizlik var. Sonra sarsıcı, rahatsız edici ve sinir bozucu hissettiren ve başımı ağrıtan bir sürü aktivite.

Sonra daha fazla kutsanmış siyahlık.

Bir dahaki sefere tamamen kendime geldiğimde dünyanın sallanması durmuştu. Daha rahatım. Sıcak. Çarşafın altında. Artık Cal'ın kucagında ya da kollarında değilim.

Nefesim kesildi ve başımı kaldırdım. "Cal!"

"Ben buradayım." Ses daha önce olduğu gibi üstümden değil, tam yanımdan geliyor. Sanki uykusu varmış gibi, sesi biraz geliyor. "Buradayım, bebeğim."

Rahatlıyorum ve bu sefer gözlerimi daha kolay açmayı başarıyorum. Biraz ışık var ama eskisi gibi kör edici değil. "Ne... git-

ne yapıyorsun?"

"Kasabaya vardık. Burası birinin evindeki bir oda."

Etrafıma bakıyorum, görüşüm ilk kez gerçekten netleşiyor. Sade, dekore edilmemiş bir oda ama iki kişilik bir yatak, temiz nevresimler ve Cal'in oturması gereken bir sandalye var.

Tam olarak oturmuyor. Yatağa doğru eğilmiş, ancak kenarda duruyor.

"Uyuyor muydun?" Neden o pozisyonda olduğunu anlamaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum.

"Tabii ki hayır. Sadece dinleniyorum. Uzun bir gün oldu."

Buna kıkırdıyorum. Nedenini gerçekten bilmiyorum. "Sanırım daha iyi hissediyorum. Hâlâ başım ağrıyor ve bileğim beni öldürmek istiyormuş gibi ağrıyor ama her şey o kadar bulanık değil."

"Güzel." Uzanıp daha önce yaptığı gibi yanağımı okşuyor. "Ödümü kopardın."

Nedenini sormayın ama yine kıkırdıyorum.

O da gülümsüyor. Bana doğru sallanıyor. Bir an için beni öpeceğine yemin edebilirim.

Ama aniden doğrulur, sandalyede düzgün oturabilmek için geriye doğru kayar.

"Yani gerçekten başardık mı?" Etrafıma bakıyorum, kafam karışmış gibi hissediyorum çünkü bu odayı ve ait olduğu evi tanımıyorum.

"Peter hariç herkes mi?"

"Evet. Gail ve Olivia iyi gidiyor ve şimdi sen de iyi gidiyorsun gibi görünüyor."

"Ben iyiyim. Sanırım iyiyim." Derin bir nefes veriyorum ve yüzümü ovuşturuyorum. "Her şey bir kabus gibi geliyor."

"Bu hiç şaşırtıcı değil. Bana da öyle geliyor. Elimden kayıp gittiğini hissedip durdum. Parmaklarımın arasından. Bunu bir daha asla yaşamak istemiyorum."

Titrek bir nefes aldım, duygulandım, kafam karıştı ve aniden korktum. Son birkaç saat beni ve Cal'ı eskiden olduğumuz yere fırlatmış gibi görünüyordu ama orada değildik.

Artık orada değiliz.

Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yok.

"yok," diyor Cal. Yumuşak ve huysuz. "Hiçbir şey beklemiyorum." "Ne?"

"İyi olmadığımızı biliyorum. Artık birlikte değiliz. Ve bir krizin bunu düzeltmeyeceğini biliyorum."

"Evet." Cal'la olan ilişkimin gerçekliği nihayet beni yakaladığında, az önceki rahatlığım, batan bir ağırlıkla ağırlaşıyor, aşırıya kaçıyor.

"Ama izin verirsen bir şey söylemek istiyorum."

Göz kırpıyorum. Başımı sallam. Ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Cal boğazını temizliyor ve bana tekrar bakmadan önce bir an için gözlerini kaçırıyor. "Çok üzgünüm, bebeğim Rachel. Artık sana bebek dememi isteyip istemediğinden bile emin değilim, her iki durumda da anlayışla karşılayacağım. Her şey için çok üzgünüm. Sana güvenmediğim için. Beni sevdiğini söyleyip dururken sana gerçekten inanmadığım için. Evrenin bana asla hak etmediğim bir hediye verdiğini kabul etmediğim için. Seni terk ettiğim için özür dilerim. Seni terk ettiğim için. Tatlı kalbini kırdığım için. Her şey için. Çok üzgünüm, Rachel. Ve benimle bir daha hiçbir şey yapmak istemesen bile, hayatımın geri kalanını sana yaptıklarımı telafi etmeye çalışarak geçireceğim."

Sözlerini bitirdiğinde duygularım neredeyse boğazımda düğümleniyor. Bütün vücudum titriyor.

"Suçluluk duygusuna o kadar kapılmıştım ki -pek çok nedenden ötürü- bana verdiğin her şeyi kabul edemiyordum. Hediyeni. Bunun lütfunu. Kabullenemedim... kabullenemedim." Küçük bir öksürük çıkarıyor -belki de kendi duygularını gizlemek için- ve bakışlarını başka yöne çeviriyor.

"Teşekkür ederim," diyebiliyorum boğazımdaki gerginliğin arasından. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Fikrini ne değiştirdi?"

"Bilmiyorum bile." Uzanıp yorganın üstünde duran elimi tutuyor. "Sanırım yavaşça üzerime geldi. Son aylarda. Senden uzakta olmak, seni çok özlemek daha net görmemi sağladı. Sonunda bu korkunç, acı verici farkındalıkla baş başa kaldım. İsteyebileceğim her şey kollarımdaydı ve ben onları bir kenara fırlatıp attım."

"Ben de öyle düşünüyorum. Aramızdaki şey gerçekten özeldi ve bana yaptığın şey yanlıştı. Bu doğru olamazdı. Beni bu kadar incitmemeliydin."

"Doğru olmadığını biliyorum. *Biliyorum.*"

"Ama sanırım..." Bu kısım o kadar zor ki söyleyebileceğimden emin değilim. Cal'in içten açıklamaları beni duygusal bir bombardımana tutmasaydı bunu asla kabul etmeyebilirdim.

"Ne düşünüyorsun, bebeğim?" Elim sıkıyor. Hâlâ elimi tutuyor.

o.

"Bazı açılardan benim için iyi olduğunu düşünüyorum." Başka tarafa bakıyorum-

Çünkü bir sebepten dolayı utanç verici. Hepsinden daha utanç verici.

Ona seks için yalvardığım zamanları. "Senden uzakta olmak. Senin gitmen iyi olmadı ama benim kendi başıma kalmam iyi oldu. Ben... Ben artık farklıyım. Daha... daha kendimim. Ve umarım sen gitmeseydin sonunda oraya ulaşabilirdim, ama... bilmiyorum." Titreyerek birkaç nefes alıyorum ve tekrar gözleriyle buluşmaya cesaret ediyorum. "Bunun mantıklı olup olmadığını bilmiyorum."

"Öyle. Ben de görebiliyorum. Ve işte sonunda... sonunda benim için çivi çakılan şey bu oldu. Çünkü şimdi buradasın - güçlü, bağımlı, kendine güvenen ve kendine yeten. Ama hala çok cömert, tatlı ve yumuşak kalplisin. Artık bunların hepsi sende var. Dünyada hiç kimse senin istediğin seçimleri yapabilecek kendi başına bir insan olmadığını söyleyemez. Ama kendine başka bir adam bulmadın. Daha iyi bir adam. Sen hala..." Cümlelerin sonunda neredeyse boğuluyordu.

Ben de onun için bitirdim. "Seni hala seviyorum."

Başını sallıyor, yüz hatları çok güçlü duygularını kontrol etmeye çalışıyormuş gibi kısa bir süreliğine buruşuyor.

"Seni seviyorum Cal. Anladığım kadarıyla hep de seveceğim. Ama kolay olduğu anlamına gelmiyor. Bu, eskiden sahip olduğumuz şeylere geri dönebileceğimiz anlamına gelmiyor. Sadece bilmiyorum..."

"Bunu biliyorum bebeğim. Geri dönemeyeceğimizi biliyorum. Ve beni sevdiğini bilmek benim için yeterli. Her zaman bende gördüğün adam olmaya çalışmaya devam edeceğim. Yaptığım şey için beni affetmek zorunda değilsin. Döndüğümüzde çekip gitmemi ve bir daha yüzümü göstermememi istiyorsan, öyle yapacağım. Hayatında olmamı ama seni bir daha asla becermememi istiyorsan, bunu da yapabilirim. Ne yapmamı istersen yaparım. Sadece söyle yeter."

Kelimelerle cevap verecek kadar kendimi kontrol etmem bir dakika sürüyor. Tüm vücudum daha fazla sessiz hıçkırıkla titriyor. "Bunların ikisini de istemiyorum Cal. Ve sanırım seni affedebilirim. Belki de çoktan yaptım. Ama bilmiyorum eğer..."

"Eğer ne?"

"Beni bir daha incitmeyeceğine güvenebilirsem." Bu şimdiye kadar itiraf ettiğim, yüksek sesle söylediğim en zor şey olabilir.

Cal hala elimi tutuyor. Eskisi gibi çekip gitmedi. Bir dakika boyunca sessizce oturuyor, düzensiz nefes alıyor. Belli ki bu konuşmadan o da benim kadar etkilenmiş.

Sonunda her zaman kullandığı o yumuşak, gerçekçi ses tonuyla, "Bunu düşünüyordum. Ve bir fikrim var.

duymak istersiniz."

"Var. Senin fikrin nedir?"

"Belki de... yeniden başlayabiliriz." "Ne?"

" başla. Başa dön."

Kaşlarımı çattım. "Ama ilk başta seni iğrenç ve korkutucu bulmuştum. Gerçekten buna geri dönmek istiyor muyuz?"

Bunun üzerine kıkırdadı. Elimi iki elinin arasına aldı ve avucumu okşuyor. "Bizim başlangıcımız değil. Daha çok bir ilişkinin başlangıcı gibi. Ağırdan alabiliriz. Birlikte biraz zaman geçirebiliriz. Yavaş yavaş. İlk kez çıkmaya başlıyormuşuz gibi. Baskı, beklenti ya da herhangi bir şey yok. Sadece neler olacağını görürüz."

Onu dinlerken neredeyse nefesimi tutuyorum. "Sen... bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

"Elbette istiyorum. Tam olarak istediğim şey bu. Acele etmeden ne istediğine karar verebilirsin. Ben de sana her zaman hak ettiğin ama asla elde edemediğin gibi özel davranabilirim." Kendinden utanıyormuş gibi bakışlarını tekrar başka yöne çeviriyor. "Bana bir şans ver..."

"Ne gibi?"

"Sana kur yapıyor gibiyim." Bana hızlı ve kuru bir bakış fırlatıyor. İçimden çaresiz bir kıkırdama dökülüyor. "Bana kur yapmak mı?"

"Elbette. Neden olmasın?" Birkaç kez boğazını temizliyor, ama gözleri yine benimkileri tutarken ciddi ve şefkatli. "Yani bu benim fikrimdi. Sen ne düşünüyorsun? Başa dönüp ağırdan almaya çalışalım mı? Neler olacağını görelim mi? Bana kur yapmak ister misin?"

İki kolumla ona doğru uzanırken yarı gülüyor yarı hıçkırıyorum. Yatağın kenarına geçip beni içine alıyor. Sonunda cevap verebilecek hale kadar ona karşı sarsılmama izin veriyor. "Evet, istiyorum. Senin tarafından kur yapılmak istiyorum."

BİRKAÇ GÜN SONRA NEW HAVEN ÇİFTLİĞİ'NE DÖNDÜK VE İKİ HAFTA SONRA
Ondan sonra Cal ve ben ilk randevumuza çıktık.

Biz buna böyle diyoruz. Bunun için başka bir kelime yok.

Birkaç gün önce, kahvaltıdan sonra beni yakaladı ve Cuma gecesi boş olup olmadığımı sordu. Şaşırmış ve garip bir şekilde utangaç bir şekilde ona herhangi bir planım olmadığını söyledim. Beni dışarı çıkarıp çıkaramayacağını soruyor, ben de evet diyorum. Gülümsüyor, sıcak ve yumuşak.

Haftanın geri kalanında bu konuda telaşlıyım. Normal endişe durumum olan hasta ve huysuz değilim. Sadece çırpınıyorum. Kısmen heyecanlı, kısmen gergin ve kısmen de duygulu.

Randevu için ne planladığını bilmiyorum ama ciddiye alıyor gibi görünüyor, bu yüzden diğer kızlardan birinden bir güneş elbisesi ödünç alıyorum. Eski ve biraz soluk ama yine de hoş bir tozlu pembe tonunda, sade bir üst kısmı, kalın askıları ve uzun, dökümlü bir eteği var. Saçlarımı öğleden sonra yıkıyorum, böylece güzel ve temiz oluyor ve örmek yerine gevşek bırakıyorum. Cal'ın geçen yıl doğum günümde bana hediye ettiği kolyeyi takıyorum, onu saklıyorum ama beni terk ettiğinden beri takmadım. Impact öncesinden beri güzel giyinmedim ve aynaya baktığımda kendimi tanımakta güçlük çekiyorum.

Güzel görünüyorum. Kadınsı. Tıpkı eski dünyada, ilgilendiği iş için güzel giyinen her genç kadın gibi.

Saçlarımla ve elbisemin askılarıyla oynarken her zamankinden daha da telaşlıyım, ta ki Faith başını odaya eğip Cal'ın verandada beklediğini söyleyene kadar.

O zaman çarpınmayı bırakıp mantıklı bir yetişkin gibi onunla buluşmaya gitmeliyim.

Verandanın merdivenlerinin dibinde duruyor. Kot pantolonunu yıkamış olmalı çünkü normalde olduğu gibi kirle kaplı değil ve giydiği gömleği daha önce hiç görmemiştim. Yeni değil ama onun için yeni olmalı. Mavi kareli, düğmeli bir gömlek ve üstünü açmış giyiyor. Kıyafetleri için çaba sarf ettiği belli. Saçı ve sakalı bile temiz görünüyor.

Birkaç kişi verandada takılıyor, yemekten önce dinleniyor ve ben Cal'a doğru merdivenlerden inerken gizlice bize sırtıyorlarmış gibi geliyor. Kötü ayak bileğim hâlâ biraz topallıyor ama şimdi çok daha iyi.

"Merhaba." Yine gülünç derecede utangaç hissediyorum. "Merhaba. Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler." Başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum ve tüm bunlar için bir izleyici olmamasını tercih ediyorum, bu yüzden "Araba mı kullanıyoruz yoksa yürüyor muyuz?" diye soruyorum.

"Arabayla gerekecek ama uzak değil."

"Tamam." New Haven halkı, benzin çok değerli olduğu için araçlarını asla kişisel eğlence için kullanmaz, ancak Cal her zaman kendi kamyonuna yakıt koymuştur, böylece onunla istediği her şeyi yapabilir.

Avludan geçip ek binaların yanından ilerliyoruz ve artık meraklı gözlemcilerin odağı olmadığımızda rahatlıyorum. Kamyonetine yaklaştığımızda "Hâlâ iyi misin?" diye soruyor, garaj yolunun kenarına park edilmiş.

"Evet. İyiyim. Biraz... yeni bir his. Ama iyiyim." "Güzel."

Benim için yolcu kapısını açarken gülümsüyor.

"Bunun için her şeyi göze alıyorsun, değil mi?" Alaycılığım, koltuğun içinde ne olduğunu görmeden önce geldi. Bir buket güzel sarı kır çiçeği -bu yıl Impact öncesinden beri hiç olmadığı kadar çok çiçek açmış- ve bir sepet muhteşem çilek. Gıcırdayan bir ses çıkarıyorum.

Kıkırdıyor. "Bununla kesinlikle dalga geçmiyorum. Seninle ikinci bir şansım var ve elimden geleni yapacağım. Bu senin üzerinde baskı olduğu anlamına gelmiyor. Ama hazırlıklı olsan iyi olur. İçimdeki her şeyi bu işe harcayacağım. Seni geri almak için."

O yüzden beni dava et. bayıldım.

Beni yaklaşık yirmi dakika uzaklıktaki komşu bir kasabaya götürüyor. Bu kadar uzun süre hayatta kalan her kasaba gibi, tahkim edilmiş ve

Ama beni ve Cal'i birkaç yıldır tanıyorlardı ve dostça bir selamla bizi içeri aldılar.

Duvarların içinde bir parti gibi görünüyor.

"Hafta sonları müzik yapmaya başladılar," diye açıklıyor Cal. "Sanırım enstrümanlarını ellerinde tutan yeterince insan var, bu yüzden bir araya gelip çalışıyorlar. İnsanlar dans ediyor, takılıyor ve eğleniyor. Bir sürü tartışma yaptılar ve hayattan daha fazla keyif almaya karar verdiler ve bunu bu şekilde yapmaya karar verdiler. Hoşunuza gideceğini düşündüm."

Cal park edip bana yardım etmek için yanıma gelirken elimle ağzımı kapatıyorum. Eğlence sesleri geçmişe - eskiden olduğu gibi dünyaya - insanların sadece eğlenmek için takılmalarının yaygın olduğu zamanlara geri dönüyor.

Hayat bizim için böyle olmayalı uzun zaman oldu.

Cal ve ben kasaba meydanına doğru yürürken yüzüm gülüyordu. Country müzik çalan bir grup var, hala hatırlayabildiğim eski şarkılar. İki gitarist, bir davulcu ve bir kemancı. Pek çok insan dans ediyor ve daha pek çoğu da etrafta oturmuş konuşuyor ve gülüyor.

Hatırlayabildiğim en güzel akşamlardan biriydi. Tanıdığımız insanlara merhaba demek için yanlarına gidiyoruz. Hepsi bizi gördükleri için mutlu görünüyorlar ve bizi birlikte gördükleri için daha da mutlular. Bir süre sohbet ettik. Cal bana yiyecek bir şeyler getirmeye gitti. Şişte kızarmış lezzetli domuz eti ve patates kızartması. Yemekten sonra benimle dans ediyor.

Aslında nasıl dans edileceğini bilmiyorum. Hiç öğrenmedim, hatta fırsatım bile olmadı. Ama Cal temel bilgileri biliyor gibi görünüyor ve bana pistte tökezlemeden hareket etmemize yetecek kadarını gösteriyor.

Bayıldım. Hem de çok. Bileğimdeki ağrıya ve onu çok dinlendirmek zorunda olmama rağmen. Cal'ın kollarını hissetmeyi seviyorum. Gözlerindeki sıcak gülümsemeyi. Müziğin tanıdık tınılarını. Bedenimin ritimle birlikte hareket etmek istemesini. Onunla birlikte hareket etmek. Bir süre sonra o kadar etkileniyorum ki kıkırdamaya başlıyorum ve sonra duramıyorum.

Birkaç saat sonra müzisyenler toplanıp gitme vakti geldiğinde hâlâ kıkır kıkır gülüyorum.

Hava karardı ama Cal çok endişeli görünmüyor, ben de öyle. New Haven'a yakınız ve bu bölge artık o kadar güvenli ki başımızın belaya girme ihtimali çok düşük.

Çiftliğe vardığımızda ve Cal kamyonetini park ettiğinde kıkırdamayı tamamen durdurmayı başaramadım.

"Bu ilekleri nereden aldın?" diye sordum. Akşamanın bitmesine henüz hazır değilim, o yüzden büyük bir tane koparıp bir ısırık alıyorum.

Tatlılık bana sertçe çarpıyor. Zevkle inliyorum.

"Yani iyi mi?" diye soruyor.

"Mm-hmm. Yediğim en iyi şey." Bir ısırık daha ve suyu çenemden aşağı damlıyor. "Nereden buldun onları?"

"Etrafında."

Gözlerimi ona dikiyorum, muhtemelen dudaklarımdaki ilek suyu yüzünden parıltı azalıyor.

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Dickerson'lar onları yetiştiriyordu. Onları hatırlıyor musun?"

"Evet. Tabii ki." Burası ile eski kulübemiz arasında küçük bir çiftlikleri olan büyük bir aile. "Bunlar harika. Sanırım her şey eskiden olduğu gibi yeniden büyümeye başlıyor."

"Evet, öyle görünüyor. Öyle görünüyor."

ileğimi bitirdikten sonra güzel bir tane daha seçip ona veriyorum.

"Bunlar senin için," dedi bana onaylamayarak.

"Eğer onlar benimse, onlarla istediğimi yapmaya iznim var ve onları seninle paylaşmak istiyorum." ileği yüzünün önünde salladım. "İnatçılığı bırak ve ye şunu."

Memnuniyetle, daha fazla tartışmaya gerek duymadan razı oluyor. ileği alıyor ve yarısını tek yiyor, çiğnerken ne kadar güzel olduğunu mırıldanıyor.

Birlikte ileklerin yaklaşık yarısını yiyoruz ve ben yine çaresiz kıkırdamalara dalıyorum. Yemeyi planladığım son ileği bitiriyorum ve Cal'in gözlerinde belli bir ifade yakaladığımda artık kendimi toplama ve tekrar mantıklı biri olma zamanının geldiğini söylüyorum.

Sıcak ve yumuşak, sanki bütün akşam benimlemiş gibi ama bundan daha fazlası da var. Aç. Sahiplenici. Sıcak. Özlem.

Yutkundum ve ona baktım, dudaklarım hala ilekten nemliydi ve hafifçe ayrılmıştı.

"Bebeğim," diye mırıldanıyor, parmak eklemleriyle yanağımı sıyırmak için uzanıyor ve sonra başparmağıyla dudaklarımdan çizgisini hafifçe çiziyor. "Bunu istediğin kadar yavaş yapacağım. Söz veriyorum. Ama bana bu şekilde bakmaya devam edersen, seni öpmek için çok istekli olacağım."

"Ciddi misin?" Fısıldıyorum. Ona doğru eğildim.

O da hareket ediyor, benimle ortada buluşuyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Onları nazikçe fırçalıyor ve sonra dudaklarını üstteki dudaklarımdan etrafında ayarlıyor, lezzetli bir şekilde çekiştiriyor ve sonra tekrar daha sert bastırıyor.

Zevk ve heyecan her yanımda zonkluyor. Ağzına karşı kıkırdadığımı duyuyorum.

Uzaklaşırken rahat bir eğlenceyle titriyor. Artık beni öpmeye çalışmıyor. Daha fazlasını isteyip istemediğimi sormuyor. Bu basit öpücüğün bu gece için doğru olduğunu anlamış olmalı.

"Sana gülmüyordum," diyorum çabucak, o hiç de endişeli görünmüyor.

"Öyle olmadığını biliyorum. İyi vakit geçiriyorsun. Ben de senin için bunu istiyorum, bu yüzden seni böyle görmek beni mutlu ediyor."

Yüzüm kızarıyor ve nedenini bilmiyorum. Ona hızlıca bir bakış attım. "Ben de senin iyi vakit geçirmeni istiyorum."

"Bebeğim, benimle dalga mı geçiyorsun? Bu hayatımın en güzel gecesi olabilir."

Haftada bir büyük randevuya çıkıyoruz, çünkü iş programlarımız buna izin veriyor, ancak haftalar içinde giderek daha fazla bir araya geliyoruz. Birlikte kahvaltı ediyoruz. Ya da akşam yemeğinden sonra yürüyüşe çıkarız. Ben hala ranzalı odada kalıyorum, o da eski ahırlardan birinde uyuyor ama günlerimiz boyunca birbirimizi çok görüyoruz ve her seferinde daha kolay oluyor. Daha doğal.

Hâlâ tüm çabalarıma rağmen içime sızan şüphe ve tereddütlerle uğraşıyorum. O sabah uyandığımda Cal'ın gitmiş olduğunu görmenin nasıl bir his olduğunu hala içimde hissedebiliyorum.

Ama o artık farklı. Tam olarak değil. Her zaman kendisi olacak. Ama o gizlenen suçluluk duygusu ve iç çatışması artık davranışlarını yönlendirmiyor. Farkı hissedebiliyorum. Sadece onda değil, onunla birlikteyken hissettiklerimde de.

Eskiden yaptığım gibi onu korkutup kaçırmamak için sözlerimi korumam ya da her hareketimi ikinci kez değerlendirmem gerekmiyor.

İlk buluşmamızdan üç hafta sonra Cal beni bir cuma akşamı pikniğe götürdü. Mükemmel bir yer bulmak için bazı ön çalışmalar yapmış olmalı çünkü beni gözlerden uzak, gölgeli bir koruya götürdü.

Kır çiçekleri ile çevrili ve mutlu bir şekilde köpüren bir dere manzarasına sahip.

Bir battaniye serip sepetinde ne olduğunu bana gösterdiğinde mükemmel ve daha da mükemmel.

Bir şekilde eline bir şişe şarap geçmiş. Tatlı, meyveli bir Moscato, ki bu mükemmel bir şey, çünkü hiçbir zaman kuru bir şarabın tadını geliştirme şansım olmadı.

Jambonlu ve domatesli sandviçler ve havuç çubuklarıyla birlikte şarap içiyoruz. Koruda hava serin ve ben yemek yerken, sohbet ederken ve içerken memnun ve rahatım.

Bir ağaca yaslanmıştı. Bitirdikten sonra sessiz bir işaretle kolunu bana doğru uzatıyor ve ben de içgüdüsel olarak ona doğru ilerliyorum. Kolunu bana doluyor ve ben de ona sarılıyorum.

Güvende hissettiriyor. Sıcak. Evim gibi. Tam olarak gereken yerdeyim.

Hâlâ yarım kadeh şarabım var ve ziyan edilemeyecek kadar güzel olduğu için yudumluyorum.

Kolay, sıradan şeylerden bahsediyorduk. Hafta boyunca olan şeylerden. Faith ve Jackson'ın New Haven'ı daha da genişletme planları. Mack ve Anna'nın bir araya gelip gelemeyeceği. Ama şimdi kalın, yavaş bir sessizliğe gömüldük.

Şarabımı bitiriyorum, kadehi bırakıyorum ve Cal'ın sol eline uzanıyorum. Nedenini bilmiyorum. Sadece onunla oynamak istiyorum. Avuç içini ovuyorum. Her parmağına masaj yapıyorum. Ona tırnaklarını kesme zamanının geldiğini söylüyorum.

Bileğini ovun ve sonra ön koluna doğru inin.

"Bana karşı hislerin ne zaman değişti?" Durup dururken sordum. Uzun zamandır aklımda olan bir soru.

Cal kısa bir süre tereddüt eder. "Yani...?"

"Evet. Demek istediğim de bu. Beni ne zaman Derek'in kız arkadaşından ve senin... ortağından daha fazlası olarak görmeye başladın?" Bu olmadan önce birbirimiz için kim olduğumuzu somutlaştırmak için bulabildiğim en iyi kelime bu.

"Gerçekten bilmiyorum. Senden bir şeyler saklamaya çalışmıyorum. Her şey o kadar yavaş ve kademeli oldu ki, tam olarak bir yere oturtamıyorum. Derek hayattayken benim için en önemli şey oydu. Bu yüzden senin hakkında çok fazla düşünmedim. Bir şey olmadığından değil. Ne kadar cesur, güçlü ve zeki olduğunu gördüm. Ama zamanlar kalbim neredeyse hiç açık değildi ve içinde Derek'ten başka hiçbir şeye yer yoktu. O öldükten sonra, en az bir yıl boyunca, yavaş yavaş

ve senin gibi. Beni etkilemeye devam ettin. Hayatımı daha iyi hale getirdin. Bir nevi... benim için işleri yumuşattın." Sanki kendine gülüyormuş gibi kuru kuru kıkırdıyor. "Daha önce hiç kimse benim için bunu yapmamıştı."

Dinlerken neredeyse nefesim kesiliyor. "Ama o zamanlar benden hoşlanmıyordun?"

"Hayır, hayır, hayır." Başını sertçe sallıyor. "Demek istediğim, bazen ne kadar güzel olduğunu fark ediyorum. Ya da vücuduna bir göz atar ve bir şeyler hissederdim. Ama o anda bunu hep bir kenara ittim, bu yüzden beni çok fazla rahatsız etmedi. Bu düşünceleri sürekli aklıma getirmeye başlamam iki yıl kadar sürdü. Ve daha da güçlendiler. Ve onları uzaklaştıramadım. Lanet olsun, ne zaman yakın olsan tahrik olan bir sürüngen gibi hissediyordum. Bu yüzden seni uzaklaştırıp durdum."

"Biliyorum." Hâlâ elini ve bileğini hafifçe ovuyorum. "Artık biliyorum."

"Sonra lanet olası sırtım patladı ve sen o losyonu sürerken bana dokunuyordun ve ondan sonra her şey bitti."

Bu ifşaatlardan etkilenmiş ve ilgimi çekmiş bir şekilde usulca gülüyorum. "İşte o zaman benim için değişmeye başladı. Belki sen de bunu fark etmişsindir. Neden artık duygularını bir kenara itemediğini."

"Belki de. Tek bildiğim beni yiyip . Seni çok istemek ama sana sahip olamayacağıma inanmak."

Birkaç dakika boyunca düşünceli bir sessizliğe ve kendi ellerim üzerinde gezinirken onun eline ve koluna odaklanıyorum. Yara izleri bronz tenini her zamanki gibi keskin bir şekilde kesiyor. Nedense beni rahatsız ediyorlar. Onları düzeltmek istiyorum. Onlarla birlikte gelen tüm acıyla birlikte silmek.

"Ne oldu Cal?" Parmak uçlarımı en ağır yara izlerinden birinin üzerinde gezdiriyorum. Neden bahsettiğimi, konunun nasıl değiştiğini anlayacaktır.

Ama bana cevap verir mi bilmiyorum. Ona sorardım ama söylemeyi reddederdi.

Uzun süre sessiz kaldı. O kadar uzun ki, içime bir çöküntü çöküyor.

Ama sorun değil. Bunun bir test olması gerekmiyor. Aramızdaki şeyler iyi gidiyor ve bunun bunu mahvetmesi gerekmiyor.

Sonunda ağzından bir ses çıkarıyor ve sırtını oldukça dinlendirici bir şekilde geriyor. "Çocuklarla birlikte arka tarafta kumar oynatan bir bara gittik. Kastettiğim adamları tanıyorsunuz."

"Evet." Tabii ki onları tanıyorum. Eskiden birlikte koştığı pislik sürüsü. Birkaç yıl önce bazıları evimizi işgal etti ve bir süreliğine tüm hayatımı mahvetti.

"Barda her zaman çok para olurdu ve arka taraftaki bir kasada saklardı. Her neyse, biliyorduk ve vurabileceğimize karar verdik. Böyle şeyler yaptığımı biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

"Her neyse, biz bir avuç aptaldık. Sarhoştuk ve kasaya nasıl girebileceğimizi düşündük hiç bilmiyorum. Kasayı açması için sahibini zorlamaya çalıştık ama o bunu reddetti."

"Ona zarar verdin mi?" Hâlâ koluna masaj yapıyorum, yüzgeçlerimi gergin derinin, sıkı kasların, kaba saçların ve çirkin beyaz yara izlerinin üzerinde gezdiriyorum.

"Evet. Onu dövdüm. O zamanlar pek çok insanın canını yaktım." Sesi biraz kısık, gerçek bir şeyler hissettiğinde her zaman olduğu gibi, ama bana söylemekten çekinmiyor. Uzun zamandır yaptığı gibi her şeyi kendine saklamıyor.

"Hiç birini öldürdün mü?"

"Birkaç kez yaklaştım. Ama hayır. Bunu asla yapmadım."

Bir rahatlama nefesi verdim - kendimden çok onun için. Onun bununla yaşamak zorunda kalmasını istemedim.

"Ama ben insanları çok incittim. Onu incitmek için onları öldürmek zorunda değilim."

"Biliyorum." Parmaklarımı onunkilerle birleştirip elini sıkıyorum.

"Peki kasaya ne oldu?"

"İşler kontrolden çıktı. Adamların hepsi çılgına döndü ve sırf bunu yapmak için bir şeyleri kırıp dökmeye başladılar. Her neyse, diğer adamlardan biri işletme sahibine yüklenmeye başladı. Eninde sonunda pes edip bize söyleyeceğini söyledi. Durum kötüydü. Adamı öldürmek üzereydi. Ve... Bilmiyorum. O zamanlar vicdanım olduğunu düşünmüyordum ama bir şey beni etkiledi. Bu..." Başını sallıyor ve kesik kesik nefes alıyor. "Hâlâ o adamın gözlerini yeniden görebiliyorum. Nedenini bilmiyorum. Ama hala onları görüyorum. Her zaman. Sanki bana bakışında ne kadar kötü olduğumu, işlediğim tüm günahları görebiliyordum. Kendi babam olmuşum gibi hissettim. Kendi mutsuzluğumdan başka bir nedeni olmayan çaresiz insanları dövüyordum."

"Ne yaptın sen?" Fısıldıyorum. Benimle paylaştığı şey önemli hissettiriyor. Ağır. Ciddi. Bu şekilde davranmak istiyorum.

"Arkadaşımı durdurmaya çalıştım. Onu öldürmek üzere olan. O da sinirlendi tabii, itişip kakışmaya başladık ve sonunda beni itti.

sahibinin bu koleksiyon beyzbol toplarını sakladığı cam vitrin şeyine karşı."

"."

"Kolum tam içinden geçti ve cam onu parçaladı." "Cal."

"Kulağa geldiği kadar kötü değil. Çok daha kötüsünü hak etmiştim."

"Cam atardamarı ya da başka bir yeri kırsaydı seni öldürebilirdi."

"Evet. Çok kötü kanadım ama o sırada polisler geliyordu. Biri onları çağırmış olmalı. Ve adamlar -arkadaşlarım olmaları gerekiyordu-hepsi kalkıp gittiler. Beni bırakıp kaçtılar."

"Olamaz. Demek bu hapse girdin?"

"Evet. Sekiz yıl yattım ama beş yılda çıkmama izin verdiler. Sonra eve geri döndüm. O zamanlar annem hâlâ hayattaydı ve gidecek başka yerim yoktu. Ve bundan kısa bir süre sonra Derek'in annesi nihayet bana ondan bahsetti." İç geçiriyor ve yanağını saçlarına için başını eğiyor. "Zaten daha iyisini yapmak istiyordum. Bir sebepten dolayı o geceyi atlatamadım. Sonra Derek'i öğrendim ve bu beni biraz cezalandırdı. Annem öldüğünde ve bana biraz para bıraktığında, dağdaki evimizi satın alabildim. Yine de çoğunlukla yalnızdım. Hiçbir zaman iyi bir adam olmadım. Ama daha iyisini yapmaya çalıştım. İnşaat ekiplerinde biraz çalıştım ve daha sonra bir garajda iş buldum. Mutlu değildim ama en azından Derek'e yakındım ve sonunda annesi bazen onu görmeme izin verdi."

"Keşke daha mutlu olsaydın."

"Hiç gerçekten mutlu olduğumu sanmıyorum. Ta ki sen olana kadar."

Küçük bir inleme sesi çıkarıyorum ve elini dudaklarıma götürüyorum. Avucuna yumuşak bir öpücük konduruyorum, şu anda nasıl hissettiğimi ifade etmek için düşünebildiğim tek şey bu.

Uzun zaman önce elini ilk öptüğümde yaptığı gibi elini çekmiyor. Yüzüne bakmaya cesaret ediyorum ve ifadesindeki çıplak şefkat karşısında şaşkına dönüyorum.

Bu muhtemelen bana karşı hiç olmadığı kadar , ama uzaklaşmaya çalışmıyor.

Bir süre sessizliğe gömülüyoruz ve sonra başka şeylerden konuşarak havayı yumuşatıyoruz. Güneş gökyüzünde alçalıyor, çayırıların ve deredeki suyun üzerinde or- ange ışığı yayıyor. Hava kararmadan gitmeliyiz. Kısa bir mesafeyi arabayla gitmek bir şeydir.

Karanlıkta, ama bugün buraya yürüdük. Kesinlikle karanlıkta iki mil yürüyemeyiz.

Ama hala biraz zamanımız var. Henüz gitmeye hazır değilim.

Hâlâ derin duygular ve şefkatle dolup taşan Cal'ın kolunda hafifçe dönüyorum, hâlâ bana sarılmış durumda ve hafif bir öpücük kondurmak için dudaklarına uzanıyorum. Sakal kılları tenimi çiziyor ama verdiği his her zaman hoşuma gitmiştir.

"Bu ne içindi?" diye sorar.

"Teşekkür . Tüm bunları bana anlattığın için. Kolay olmadığını biliyorum."

"Sana uzun zaman önce söylemeliydim. Bunu yaptığım gibi kilit altında tutmak doğru değildi. Sanırım gerçekte olduğundan daha büyük bir hale getirdi."

"Belki de öyledir. Ama yine de bu işin peşini bırakmanın senin için kolay olmadığını biliyorum, bu yüzden bunu yaptığın için teşekkür ederim."

"Senin için bundan çok daha fazlasını yaparım bebeğim." Gözleri beni her zaman heyecanlandıran o ateşli ifadeye büründü.

Yapmamak için bir neden düşünemiyorum, bu yüzden onu tekrar öpmek için eğildim.

Bu sefer o beni öpüyor.

Eli kafatasımın arkasına doğru kayarak beni yerinde tutuyor, böylece öpücüğü derinleştirebiliyor. Çok geçmeden dili devreye giriyor ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki ağzına karşı utanmaz, aç sesler çıkarıyorum.

O da kendini kaptırdı. Vücudu alev alev yanıyor ve burnundan ağır ağır nefes alıyor. Yavaşça bana doğru eğiliyor, ben battaniyenin üzerinde sırtüstü yatarken o da üzerimde olana kadar beni aşağı itiyor.

İçime bastırmasının ağırlığını her zaman sevmişimdir. Her yerim zonklayana kadar beni öpüyor ve bacaklarımdan birini kalçasının arkasına doluyor.

Pantolonunun içinde sertleşti. Aletinin çıkıntısının orta yerime baskı yaptığını hissedebiliyorum. Ona karşı sallanıyorum.

Oflayıp pufluyor ve öpüşmeyi keserek vücudunun üst kısmını bana bakacak kadar kaldırıyor. O da benim gibi kızarmış hissediyor. "Dursak iyi olacak bebeğim. Kendimi çok kaptırdım."

"Oh." Amım ağırlı bir ihtiyaçla nabız gibi atarken küçük bir sızlanma sesi çıkarıyorum.

Belirgin uyarılmışlığına rağmen aceleyle yüzüme bakıyor. "Tabii daha fazlasını yapmaya hazır değilsen."

Kalçalarımı kıvırıyorum. Gerçekten onun için ölüyorum. Ama zihnimin bedenlerimizin soyunup birlikte hareket ettiğini hayal etmesine izin verdiğimde, bir şimşek

Korku yükselip beni eziyor.

Nereden geldiğini bile bilmiyorum ama diğer her şeyin üzerine gölge düşürüyor.

"Hayır." Cal bir iniltiyle kendini üzerimden kaldırdı. "Bunu henüz yapmıyoruz."

"Ben-" demedim.

"Bunu yüzünde görebiliyorum bebeğim. Ve sen emin değilken seni becermemin hiçbir yolu yok."

"Özür dilerim. İstiyorum. Yani, vücudum şu anda benden hiç memnun değil." Ben de doğruldum. Yüzümü ovuşturup saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum. "Ama belki de biraz daha beklemeliyiz."

"Biz de öyle yapacağız. Daha çok zamanımız var."

"Ama şimdi ereksiyon oldun ve bununla hiçbir alakası yok."

Kıkırdıyor, sadece biraz nefessiz. "Bana bir dakika ver. Eninde sonunda geçer. Önemli bir şey değil. Ne de olsa senin için sertleşmek konusunda yılların deneyimine sahibim."

Önümüzdeki hafta boyunca dağdaki kulübemiz aklımdan çıkmayacak. Nedenini bilmiyorum ama aklımdan bir türlü çıkmıyor. Cuma günü çiftlikteki işlerimden izinli olduğum için, kahvaltıdan sonra motosikletimle yola çıkıyorum. Cal'ın motosikleti. Bizimki. Artık her neyse. Kalkıp dağa doğru gidiyorum.

Beni terk ettiğinden beri eve gitmedim.

Yaklaştıkça yavaşlıyorum. Hava, ağaçlar ve toprak yol aynı kokuyor. Aynı hissi veriyor. Çatal gövdeli ağaç hala orada ve toprak yolun kenarındaki terk edilmiş minibüs de öyle. Çakıllı yoldan yukarı çıkıp taksinin önünde durduğumda, anılarımda olduğundan daha küçük görünüyor.

Ama onun dışında aynı.

Burada aylardır kimsenin yaşamadığı belli ama beklediğim kadar kötü durumda değil. Bahçe . Pencerelerden biri çatlamış olmalı ama düzgünce kapatılmış.

Cal belli ki son yedi aydır ara sıra buraya geliyor ve işlerle ilgileniyor.

Attan inip ön kapıya doğru yürürken kendimi ağır ve duygusal hissediyorum. Kilitliydi, ama her zaman bir anahtarım vardı, bu yüzden kilidi açtım.

İçerinin kokusu, beraberinde getirdiği tüm anılarla birlikte bana bir dalga gibi çarpıyor. Bu kapıdan ilk kez içeri adım attığımda korkmuş, midem bulanmış ve güvensizdim. Cal, Derek öldükten ve ben sonra beni geri getirdi. Her şey değişmeye başlayana kadar Cal'la birlikte çalıştığım ve yaşadığım huzurlu, arkadaşça günler. Sırtını losyonla ovmak. Neredeyse donmak üzereyken vücuduyla beni ısıtması. Bana ilk kez dokunduğunda. İlk kez beni öptüğü zaman. İlk kez gerçekten seks yaptığımızda.

Bu kadar çok anıyla dolu olamayacak kadar küçük bir kulübe. İçeri adımımı atarken neredeyse ağlayacaktım.

Tozlu. Köşelerde örümcek ağları var. Ama onun dışında mobilyalar aynen bıraktığımız gibi. İki yatak. Eski koltuk. İki sandalyeli küçük bir masa. Çoğunlukla depolama için kullanılan mini mutfak. Odanın ortasında odun sobası.

Çok uzun zamandır evimdi.

Burası benim için hâlâ ev. İlk içgüdüm süpürgeyi kapıp temizliğe başlamak ama yapmıyorum. Dışarı çıkıp boş tavuk kümesini kontrol ediyorum. Tüm tavuklarımız hala New Haven'da ve aylardır oradalar. Sonra ek binalara bakıyorum. Hâlâ birkaç köhne araç ve benzin dolu depolar var. Cal'ın kesinlikle düzenli olarak geri geldiğini fark ediyorum çünkü depolanan diğer eşyaların bazıları gitmiş.

Sonunda Cal'in Derek'in mezarını kazdığı arazinin arka tarafındaki düzlüğe kadar geldim.

Üzerine bağlanmış bir demet kır çiçeği dikkatlice serilmiş. Sadece biraz solmuşlar. Cal bu çiçekleri bıraktığına göre geçen hafta buraya gelmiş olmalı.

O zaman Derek'i hatırlayıp ağlıyorum. Kibar kahverengi gözleri ve tatlı gülümsemesi. Ondan alınan hayatı.

Bir süre sonra kulübeye dönüyorum ve kapıda durup Cal'la eskiden yaşadığımız hayatı gözümün önüne getirerek tekrar ağlamaya başlıyorum. Sevdığım hayatı. Çok kırılmış olan.

bir varlık hissettiğimde gözyaşlarımı yutuyorum. Belki de gerçekten onun kokusunu alıyorum, esintiyle birlikte uzaklardan geliyor. Onun tanıdık, kusursuz kokusu.

Bir sarsıntıyla dönerek bahçeyi tarıyorum, ta ki gözlerim araba yolunun başındaki yalnız bir figüre takılana kadar.

Cal.

Burnumu çekip gözlerimi ovuşturuyorum.

"Geride kalabilirim," diyor, yüzü tamamen ayık. "Tek başına gittiğini gördüm ve güvende olduğundan emin olmak istedim. Ama istersen seni yalnız bırakabilirim."

"Hayır, değil."

Yavaşça bana doğru yürüyor. Yeterince yaklaştığında, bakışlarının aceleyle yüzümü aradığını görebiliyorum. Bir şey arıyor. "İyi misin?" diye soruyor usulca.

"Sanırım öyle. Neden kaybettiğimi bile bilmiyorum. O zamandan beri buraya gelmemiştim..."

"Evet. Çok sık gelirim. Burası hayaletlerle dolu ve bazıları gerçekten çok can yakıyor."

"Öyle." Küçük bir hıçkırık daha çıkarıyorum ve ellerimin tersiyle gözyaşlarımı silmek için elimden geleni yapıyorum.

"Ne yapmamı istiyorsun bebeğim? Seni ağlarken görmeye dayanamıyorum. Sana sarılmak, daha iyi hissetmeni sağlamak istiyorum ama bizi ayıran bendim. Biliyorum, ben yaptım. Belki de bunu istemiyorsundur. Gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır." Daha fazla gözyaşına boğuluyorum. Ağlamayı durduramıyorum. "Lütfen gitme."

Sonra tüm içgüdülerimi takip ettim ve göğsüne yaslandım. Gömleğinin içine doğru. Kollarını bana sıkıca sarıyor, tam da ihtiyacım olan şekilde. Bana sarılıyor, burada olduğunu, beni sevdiğini, bana sahip olduğunu, beni bir daha asla bırakmayacağını mırıldanıyor, ta ki ben hüngür hüngür ağlayana kadar.

Kollarını bırakıp uzaklaştığımda farkına varıyorum.

Ona

inanıyorum.

Ona

inanıyorum.

Beni seviyor ve beni bir daha asla terk etmeyecek.

Dünyadaki hiçbir şey beni başka türlü ikna edemez.

Yüzüm oldukça ıslak bir gülümsemeye dönüşüyor.

Başını eğiyor, gözleri hâlâ endişeli ve inanılmaz derecede hassas.

"Burada neler oluyor, bebeğim?"

"Ne ile?"

"Seninle. Bilmem gereken bir şeyler mi oluyor?" Sesi neredeyse temkinli geliyor. Belki biraz da umutlu.

"Sanmıyorum. Henüz değil. Hâlâ her şeyi çalışıyorum." Ona sarılmak için uzandım. "Ama burada olduğun için mutluyum."

Kör edici farkındalığımla neden kelimelere dökülmediğimi aslında bilmiyorum. Belki de henüz konuşmak için fazla büyük geliyordur. Bunun yerine, kulübeyi bu kadar pis görmek beni rahatsız ettiği için evi temizlemeyi öneriyorum ve Cal bu fikirden memnun görünüyor.

Böylece ev olması gerektiği gibi görüne kadar süpürüyor, tozunu alıyor, fırçalıyor ve cilalıyoruz ve ben de onu onarıırken harika vakit geçiriyorum. Daha sonra, ikimiz de sıcak ve terli olduğumuz için, yıkanmak için şelaleye gitmeyi öneriyorum.

Cal da bu fikri hemen kabul eder.

Her zamankinden daha gür akan şelaleye doğru yürüdük ve her zaman yaptığım gibi önce ben yıkandım. Cal bana sırtını dönerek mahremiyetimi sağladı.

Ona arkasını dönmek zorunda olmadığını söylemek istiyorum. İsterse beni izleyebilir. İzlemesini istiyorum. Ama nedense bu durumdan, duygularımın değişmesinden çok utanıyorum ve bunu söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum.

Yanımızda getirdiğimiz sabun ve şampuanı kullanıyorum ve aylar sonra ilk kez koltuk altlarımı tıraş ediyorum. Bacaklarımı da tıraş etme düşüncesi aklımdan geçiyor ama fazla düşünmeden vazgeçiyorum.

Cal'i tanıdığımdan beri bacaklarımı tıraş etmedim. Bu onun umurunda değil ve başka türlü amaçsız bir iş için zaman, enerji ve tıraş bıçağımlı harcamaya değmez gibi görünüyor.

Saçlarımı örüyorum ve kulübenin dolabından aldığım büyük boy bir erkek tişörtünü giyiyorum - küflü ama yine de temiz - ve Cal'a işimin bittiğini söylüyorum.

Arkasını döndüğünde aç bir bakışla beni tepeden tırnağa tarıyor ama hiçbir şey söylemiyor ya da bir hamle yapmıyor.

Yapsa umurumda olmazdı.

"Saçını ve sakalını kesebilir miyim?" Ona yanımda getirdiğim makası göstererek .

"Elbette . Bir süredir buna ihtiyacım vardı."

"Bazılarını kendin de yapabilirsin, biliyorsun."

Homurdanıyor. "Bu pek hoş bir resim olmazdı."

Bu düşünceye kıkırdıyorum ve gömleğini başından yukarı çekmeye başlıyorum. Birlikte tişörtü çıkarıyoruz ve çıplak gövdesini görünce dikkatimin çok dağılmamasına çalışıyorum.

Güçlü omuzlar. Düz sırt. Göğsündeki kıllar. Düz karnı. Kollarındaki hatlı kaslar, tendonlar ve damarlar. Yara izleri.

istiyorum. Her şeyini. İçgüdüsel olarak. Çekirdeğimin derinliklerinde.

Bu dürtüye boyun eğmek yerine, saçını düzeltmeye çalışıyorum ve sonra sakalını yapmak için ön tarafa geçiyorum. Ben kesip düzeltirken gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Beni izleyişini seviyorum. Derin ve sıcak ve sahiplenici ve... ciddi.

"Tamam," diyorum, iki elimle sakalını düzeltiyorum. "Bence iyisin."

"Öyle mi?"

"Evet." Gözlerimi indiriyorum.

Uzun, kalın saç örgülerimden birine uzanıyor ve elini aşağı yukarı gezdiriyor. "Teşekkür ederim, bebeğim."

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok. Bunu yapmak hoşuma gidiyor." "Seviyor musun?"

"Seninle ilgilenmeyi her zaman sevmişimdir." Şu anda yüzünü görmek istiyorum ama gözlerimi kaldıramıyorum. Keşke saçlarım açık olsaydı da arkasına saklanabilseydim.

"Annemden başka kimse benimle ilgilenmedi, ta ki sen gelene kadar." "Biliyorum. Keşke bu doğru olmasaydı."

Yüzümü daha iyi görebilmek için nazık bir elini çeneme koyup kaldırıyor. "Sanki söyleyecek bir şeyin varmış gibi hissediyorum bebeğim. Her ne ise, duymak istiyorum."

Boğazımı temizliyorum. Ona ne hissettiğimi anlatmaya çalışıyorum. Hiçbir şey çıkmıyor.

"Tamam." Ayağa kalkabilmek için beni hafifçe geriye itiyor. "Ne zaman hazır olursan. Bolca vaktimiz var."

Bu beni rahatlatacak kadar rahatlatıyor. O soyunup altına girerken ben sırtımı şelaleye dönüyorum. Hareket ettiğini duyabiliyorum. Su sıçratıyor. Vücudunu ovuşturuyor.

Ve gerçekten bakmak istiyorum.

Ama bu uygunsuz olurdu. Özel bir aktivite sırasında ona bakamam. Benden hoşlandığı belli olsa bile, bana izin vermediği sürece ona çıplak gözle .

Bu doğru olmaz.

Ama şu anda gerçekten vücudunu görmek istiyorum. "Orada bir sorun mu var Rachel?"

"Ne?" Cevabım o kadar şaşırdım ki biraz tiz çıktı. "Bir şeyler ters gidiyor gibi görünüyor."

"Neden böyle bir şey düşündün ki?"

"Sırtın biraz endişeli görünüyor."

Yanaklarım kızarıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor. "Sırtıma bakarak nasıl hissettiğimi anlayamazsın."

"Elbette, yapabilirim." Sanki şelaleden uzaklaşmış gibi. Bana yaklaşıyor. "En küçük kuyruğundan bile nasıl hissettiğini okuyabilirim, tıpkı senin benimle yapabildiğin gibi. O yüzden bana sorunun ne olduğunu söyle bebeğim. Beni endişelendirmeye başlıyorsun."

Sesindeki hafif kırılma beni itiraf etmeye iten şey oldu. "Endişelenecek bir şey yok. Ben sadece... Ben sadece sana bakmak istiyorum."

Kahretsin, kesinlikle gülünç görünüyorum. Bu durum hakkında daha fazla garip olmam mümkün mü?

"O zaman arkanı dön bebeğim." Sanki gülümsüyor gibi.

Öyle. Ona döndüğümde yüzündeki gülümsemeyi görüyorum. Sonra gözlerim karşı konulmaz bir şekilde ıslak, çıplak vücudunun geri kalanına kayıyor. Karnına yapışan sabun köpüğü. Uzun bacakları. Kalın kalçalar. Yarı kalkık siki.

Bu son madde kesinlikle bir dakikalığına dikkatimi çalıyor. Ben baktıkça o daha da sertleşiyor.

Cal sabunlanmayı bitirmek için şelalenin altına geri dönerken hâlâ gizli gizli sırtıyor.

"Bu konuda bu kadar kendini beğenmiş olmamalısın," diyorum ona. "Sen de bana bakmak istedin, değil mi?"

"Aynen öyle, yaptım."

"Belki hâlâ yapabilirsin." Tişörtümün alt kısmına uzanıp onu çıkarmaya hazırlanıyorum. Sonra yüzünün değiştiğini görünce olduğum yerde donup kalıyorum. "İstemiyor musun?"

"Kahretsin, istediğimi biliyorsun. Bana istediğin zaman çıplak bakabilirsin ama sen de soyunursan kendimi tutmam çok zor olur. Sana istediğin kadar zaman ve alan tanımak istiyorum ama kendime de... işkence etmek istemiyorum."

Şimdi tereddütünü anlıyorum. Her şeyi anlıyorum. Ve akan suya doğru adım atarken sevinç ve heyecanla yıkandım. "Ben de sana işkence etmek istemiyorum, Cal."

"Şey... güzel." Bana bakarken şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor.

Tişörtümü tekrar başıma çekmeye başladım.

"Bebeğim?"

"Ben hazırım, Cal." Gömleğimi çekiştirerek çıkardım ve yere bıraktım.

Gözleri yüzüme dönmeden önce çıplak bedenimi açıklıkla bir aşağı bir yukarı tarıyor. "Bebeğim?"

Ona doğru birkaç adım atıyorum. "Ben hazırım. Ve daha fazla beklemek istemiyorum."

Kesik bir inilti çıkarıyor ve beni kavıyor, ıslak vücuduna doğru çekiyor ve sonra beni derin ve sert bir şekilde öpüyor. Yarıya kadar suyun altında duruyoruz ve bu çok garip, çok keyifli bir his. Açık havada çıplak olmak. Yukarıdan üzerimize düşen ılık su. Ve Cal'ın iri, sert, aceleci vücudu benimkine doğru hareket ediyor, dili aç bir şekilde ağzıma giriyor.

Bana ulaşmak için eğilmekten yorulana kadar uzun süre öpüşüyoruz. Ben ondan çok daha kısayım. Beni toparlıyor ve kaldırıyor, böylece bacaklarımı ortasına dolayabiliyorum.

Şelalenin altından çıkarken hâlâ beni öpüyor, ıslak kayaların üzerinde kaymamak için dikkatlice hareket ediyor. Sonra boynunu dikleştirip etrafına bakıyor ve kaşlarını çatarak çevremizi tarıyor. "Kahretsin. Bunu nasıl yapacağız?"

Kollarım ve bacaklarımla ona sarıldığımda kahkahalar atıyorum.

"Ben ciddiym. Gitmek için can atıyordum ve aralarından seçim yapabileceğim sert kayalar ve paketlenmiş toprak var."

Ben de gitmek için sabırsızlanıyorum. Buna şüphe yok. Bir cevap bulana kadar soru üzerinde düşündüm. "Çekicileri yere yayabiliriz."

"İyi düşünmüşsün." Ayaklarıma kadar kaymama izin veriyor ve iki büyük havlumuzu hızlı bir şekilde yumuşak toprak zemine seriyoruz. Tam havlulardan birinin üzerine diz çökmek üzereydim ki beni kollarının arasına aldı.

"Ne yapıyorsun?" Kıkırdamalarım arasında soruyorum. Onun tarafından bu şekilde kucaklanmanın nasıl bir his olduğunu seviyorum. Her zaman sevmişimdir.

"Tam bir ruh hali içindeydim. Lojistik sıkıntıların araya girmesine izin vermenin bir faydası yok." Beni nazıkçe bir havlunun üzerine yatıracak kadar eğildi ve

sonra çıktı.

Beni öperken hala biraz gülüyorum ve vücudu sıcak bir eğlence ve başka bir şeyle titriyor.

Derin bir heyecan olduğundan şüphelendiğim bir şey.

Görüşüm bulanıklaşana ve ben onun altında kıvranana kadar beni öpüyor. Sonra vücudumda aşağı doğru hareket ediyor. Göğüslerimi iyice okşuyor ve sonra nemli sakalını karnıma sürüyor. O daha bacaklarımı ayırıp amımı okşamaya başlamadan ben çoktan kamburumu çıkarmış, çaresiz inilti ve nefesler çıkarmıştım bile.

"Cal!" Başını, saçlarını tutuyorum. Parmaklarımı kafatasının içine sokuyorum.

Yüzümü kontrol etmek için başını kaldırıyor. "Bunu beğendin mi, bebeğim?"

Saçma, geveze bir ses çıkarıyorum ve kasıklarımı yüzüne sürtmeye çalışıyorum.

"Öyle görünüyorsun." Kalçalarımın birinin iç kısmını öperken gülümsüyor. "Bunu senin için yapmanın hayalini kuruyordum. Şu anda nasıl koktuğunu hayal ediyordum. Kontrolünü kaybetmeni ve bunun için yalvarmanı. Gerçekten istediğinde gözlerindeki yeşilin kararmasını. Uzun zamandır bunun hayalini kuruyordum."

Bu sözler karşısında çaresiz bir hıçkırık sesi çıkarıyorum ve diliyle klitorisimi okşadığında daha da fazla hıçkırıyorum.

"Benim için gelmeye hazır mısın, bebeğim?"

"Evet, lütfen! Lütfen! Çok uzun zamandır bekliyordum." Kıvranıyorum, saçlarını çekiştiriyorum ve yüzüne binme dürtüsüyle savaşıyorum.

Alay ederken ve yalarken onaylarcasına mırıldanıyor. Sonra klitorisimi sertçe emdiğinde uçuyorum. İki parmağını amımın içine sokup G noktama doğru kıvrıldığında zirveyi zar zor aşıyorum.

Etrafında kasılıyorum, ilkinin ardından başka bir orgazm gelirken zevk çığlıklarıyla boğuluyorum.

Beni daha iyi görebilmek için başını kaldırarak okşuyor. Ne kadar sert geldiğimi, ne kadar iyi olduğumu, beni bu şekilde görmeyi ne kadar sevdiğini mırıldanıyor.

Yoğunluk nihayet geçtiğinde, vücudum lezzetli bir şekilde yumuşuyor. Başımı havluya yaslıyorum ve saf bir memnuniyetle gülümsüyorum.

"Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyor." Hâlâ iki parmağı içimde, ama eğilip ağzımı öpebilmek için vücudunu yeniden ayarlıyor. "Gerçekten mutlu görünüyorsun."

"Ben mutluyum. Bunun için teşekkür ederim."

"Bana henüz teşekkür etme." Ağzımın etrafına ve sonra çeneme birkaç tatlı öpücük konduruyor. Sonra göğüslerime ulaşana kadar boynumdan aşağı inmeye devam ediyor.

Sağ meme ucumu ağzına alıyor ve ben omurgamı büküp yüksek sesle ağlayana kadar emiyor.

"İşte böyle bebeğim," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Yine yapacaksın, değil mi? Henüz yeterince almadın."

Bir tür tepki olarak inliyorum ve başımı huzursuzca öne arkaya sallıyorum. Eli şimdi kalçalarımın arasında çalışıyor, parmaklarıyla beni sert ve hızlı bir şekilde beceriyor.

Göğsümü emiyor ve iki kez daha boşalana kadar beni parmaklıyor, ikincisi neredeyse çılgılık atıyor çünkü çok gergin bir şekilde iyi hissettiriyor.

Sonunda elini bacaklarımın arasından çektiğinde gevşemiş ve nefessiz kalmıştım. Sıcak, nemli yüzümü okşuyor ve bana gülümsüyor. "İşte benim kızım. Çok iyiydin."

"Sen de gayet iyiydin." Sesim alaycı ama bu sadece alışkanlık. Gerçek şu ki, yatakta benimle konuşma şeklini seviyorum. Kendimi hem güvende hem de seksi hissettiriyor.

Kıkırdıyor ve benimkinin yanındaki havluya yerleşip beni üzerine çekiyor. Ama öpmek için değil. Sadece iyileşene kadar bana sarılmak için.

Zihnimdeki sıcak sis biraz dağılana kadar birkaç dakika öylece uzandık. Sonra ellerim vücudunda hareket etmeye başlıyor. Göğsünü ve karnını okşuyor ve parmaklarımı kalın horozunun etrafına sarana kadar daha da aşağı iniyor.

En başından beri sertti.

"İşte orada." Kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından tıslayarak çıkarıyor. Vücudu bir yumruk gibi sıkılaştı. "Bana böyle dokunmanı hissetmek için ölüyordum. Seni bir daha böyle hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Evet, yapabilirsin. Ben de sana dokunmak istiyordum."

Çünkü ben ağzına kadar duyguyla doluyum ve o da açıkça çok fazla ihtiyaçla boğuşuyor, ağzını öpüyorum. Sonra omzunu. Sonra göğsünü. Sonra karnını.

Karnı titriyor ve ağzım sonunda sikine doğru inerken kalça kasları sıkılıyor.

Şaftını dik tutuyorum, böylece uzunluğunu yalayabiliyorum. Sonra dudaklarımı aşağı kaydırıp sertçe emiyorum.

İnliyor, uzun, gergin ve çaresiz. Boynu bükülüyor ve gözlerini kapatıyor. "Siktir, bebeğim!"

Emmeye ve sıkmaya devam ediyorum, onun tepkisinden heyecan duyuyorum. "Siktir. Oh lanet olsun." Aşağı uzandı ve her iki elimi de kavradı.

örgüler. "Oh lanet olsun, o küçük ateşli ağız beni mahvedecek."

Aletin etrafında memnun bir ses çıkarıyorum ve onu biraz daha derine götürmeye çalışıyorum.

Yüksek bir ses çıkarır ve boştaki elini havluya yumruk yapar.

Beni durdurduğunda tekrar yola koyulmaya başlıyordum. "Bebeğim, beni sonuna kadar götürme. Bu şekilde değil. Henüz değil."

Hiç tereddüt etmeden ağzımdan çıkmasına izin verdim ve doğruldum. "Ne istiyorsun Cal?"

"Seni becermek istiyorum. Lütfen seni becerebilir miyim?"

Kızarmış yüzüne başımı sallayarak bakarken yine beklenmedik bir şekilde duygulandım. "Ben de bunu istiyorum."

Beni bir öpücüğün içine çekti. Sonra kalçalarına sarılmama ve kendimi onun üzerine yerleştirmeme yardım ediyor. Ben altımı indirip onu amımla kaplarken o da sikini yerinde tutuyor.

O büyük. Dolu. Tanıdık. Nefesim kesiliyor ve başımın sıkı penetrasyonla geriye düşmesine izin veriyorum.

"Her şey mi?" diye soruyor nefes nefese.

"Evet. Evet, bu iyi." Onun üzerinde kayıyorum, etrafımda gerildiğimi hissediyorum.

Kendini tekrar kontrol altına alana kadar düzensiz nefesler alıyor. Sonra ellerini yukarı kaldırıp yüzümü kavırıyor. "Şimdi iyi hissediyor musun?"

"Evet. Kendimi çok iyi hissediyorum."

"Hiçbir şey bundan daha iyi hissettiremez. Senin içinde olmak. Hayatım boyunca hiçbir şey."

"Hissediyorum..." Kalçalarını döndürürken inliyorum. "Ben de öyle hissediyorum." "Öyle mi?"

"Evet." Kıpırdamadan duramadığı için yavaş ve sabit bir ritimle üzerinde hareket etmeye başlıyorum. "Bana hep evim gibi geldin."

Boğuk bir ses çıkarıyor. Başını yana sallıyor. Cevap vermesi bir dakika sürer. "Sen de benim evimsin bebeğim. Her zaman öyleydin."

"Biliyorum."

Biliyorum. Ve bundan bir daha şüphe edebileceğimi sanmıyorum. Bunun güveni içimi dolduruyor, beni ona daha sert ve daha hızlı binmeye itiyor. Çok geçmeden ben onun üzerinde hevesle zıplıyorum, o da sikişinin kaymaması için beni sıkıca yerinde tutmak için popomu kavırıyor.

Gözlerini tekrar açtı. Göğüslerimin sallanışını, saç örgülerimin sallanışını, yüzümün gerilmesini ve hareketlerime eşlik eden, kulağa neredeyse çocukça gelen, utanç verici küçük homurtuları izlerken sıcak ve ilkel.

"Siktir, bebeğim. Şu haline bak. İstedğin her şeyi al. Her şeyi al. Hepsi senin. Her şeyim senin."

Zevkten hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum - hem sözlerinden hem de doruğa ulaşan hislerimden. Vücudum sert bir orgazmı titriyor ve Cal klitorisimi ovmaya başladığı için gelmeye devam ediyor.

Sonunda doruğa ulaştığımda gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Nefesim kesilmiş, doymuş ve duygulara boğulmuş durumdayım ama henüz bitmedi. Cal da gelene kadar bitmeyecek.

Bu yüzden tekrar kasıtlı olarak ona binmeye başladım, amımı onun horozunun etrafında sıktım.

"Siktir!" Burun delikleri açılıyor ve kalçalarını sertçe içime pompalıyor, oflayıp pufluyor ve hâlâ popomu tutuyor. "Siktir, bebeğim, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Cal. O yüzden gel. Benim için gel. istiyorum." Ritmi bozulurken boğuk bir ses çıkarıyor. Altımda o kadar kuvvetli hareket ediyor ki, elini tutmak zorunda kalıyorum. omuzlar.

"Seni seviyorum, Cal! Bırak beni."

Bu sefer yapabildi. Yüksek sesle bir böğürtü çıkarıyor. Yüzünü, gözlerini saf bir zevk kaplarken vücudu sarsılıyor ve titriyor. Daha sonra bile seğirmeye devam ediyor, sanki hala başa çıkamayacak kadar çok şey hissediyormuş gibi.

Sonra boğuk bir iniltiyle beni kollarının arasına çekti. Yüzünü benimkine sürüyor.

"Seni seviyorum," diyorum ona tekrar, bu sefer yumuşak bir sesle. "Ve artık korkmuyorum."

Keskin bir nefes alıyor ve yüzümü görebilmek için başımı kaldırıyor.

". Korkmuyorum. Beni bir daha asla terk etmeyeceğini biliyorum. Ve sonuna kadar seninle olmak istiyorum. Sonsuza kadar seninle olmak istiyorum. Benim için asla başka biri olmayacak."

Konuşamıyor bile ama ne hissettiğini hissedebiliyorum. Bana beceriksizce bir öpücük veriyor ve neredeyse moraracak şekilde sarılıyor.

Vücudunun yumuşaması ve mırıldanabilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekiyor: "Seni tekrar elde edebileceğimi hiç düşünmemiştim. Hiçbir şekilde. Ve kesinlikle bu şekilde değil. Bizi bu kadar kötü kırdıktan sonra olmaz."

"Ben de öyle düşünmüyordum ama ikimizin de uzun bir yol kat ettiğini görebiliyorum." Bedenim uzun zamandır olmadığı kadar yorgun, rahatlamış ve doygun. Sanki sonunda ihtiyacı olan şeyi almış gibi. Ona sarılıyorum. "Sensiz de bir bütün olabilirim. Bunu öğrendim ve bilmeye ihtiyacım vardı. Ama hala düşünüyorum... Her zaman düşüneceğim... Seninle biraz daha bütün olduğumu."

Bir ay sonra New Haven'daki ranzalı odada birkaç eşyayı toparlıyordum.

"Kendime bunun iyi bir şey olduğunu söyleyip duruyorum," diyor Faith. Yatağın kenarında oturuyor, görünüşte toplanmama "yardım etmek" için burada ama çoğunlukla sadece bana eşlik ediyor.

Maria'nın ekibine ara veren ve son birkaç haftadır New Haven'da kalan Anna da öyle. Anna gülümseyerek, "Bu iyi bir şey," diyor ve Cal'ın geçen Noel'de bana verdiği güzel kırmızı paltoyu uzatıyor.

Çantama sığmıyor, bu yüzden paltoyu örtüyorum.

"Bunun iyi bir şey olduğunu biliyorum." Faith alaycı bir tavırla başını sallıyor. "Cal'la yaşamaya gitmen hakkında nasıl böyle bir şey söyleyebildim, gerçekten bilmiyorum."

Buna gülüyorum, neden eşyalarımı topladığımı hakkında bu kadar rahat konuştuğunu duymaktan zevkle kızarıyorum.

Cal ve ben kulübemize geri taşınıyoruz. Zamanı geldi. Sadece hazır değilim. Çok heyecanlıyım.

"Ona gerçekten kızgın olduğunu biliyorum. Ben de kızgındım. Ama o çok değişti. Ben de öyle. Ve gerçekten bunun bizim için doğru adım olduğunu düşünüyorum." Cal dışında kimseye karşı bu kadar ciddi olmaya alışık değilim ama Faith en iyi arkadaşlarımdan biri ve onun beni anlamasını istiyorum.

"Bu doğru bir adım. Bunu ben de görebiliyorum. Ve ister inanın ister inanmayın, sanırım onu gerçekten affettim. Son iki yıldır nasıl olduğunu gördüm."

Aylardır. Kesinlikle değişti ve bu sadece çok mutlu olduğu için değil. O sadece... daha iyi."

Başımı sallıyorum, cevap vermek istiyorum ama söyleyecek bir şey bulmakta zorlanıyorum.

Anna beni rahatlatmak için bizi o anın otesine taşıyor. "Son zamanlarda buralarda devam eden bebek ateşine katılmak gibi bir planın var mı?"

Gerçek bir bebek ateşi değil. Ancak Kate ve Miguel'in bir buçuk ay önce sağlıklı bir erkek bebekleri oldu ve New Haven'daki diğer iki çift de hamile.

Grant ve Olivia da hamile ama bunun henüz bilinmemesi gerekiyor.

"Yakın planlarımız arasında bu yok ama ne olursa olsun kabul edeceğiz," diyorum ona alaycı ve onaylamayan bir bakışla. "Birlikte yaşamaya başladığımız için kulağa garip geldiğini biliyorum ama bu bizim için yeni bir şey değil. Burası bizim evimiz ve biz sadece geri dönüyoruz. Aksi takdirde, fazla baskı yapmadan ağırdan almaya devam edeceğiz."

"Lütfen," der Faith. "Bu adam kendini tamamen kaptırmış. Gerçekten de ağırdan aldığını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Duygularımızla değil." Tekrar kızardığımı hissediyorum. "Ama planlarımızla. Daha önce ne yapıyorsak ona geri döneceğiz. İhtiyacı olanlar için iş yapacağız ve bunun dışında kendi hayatımızı yaşayacağız. Ama hepinizle bol bol görüşeceğiz. Kesinlikle yabancı olmayı ."

"Olmasan iyi edersin." Anna benim adıma çok mutlu görünüyor. Bunu görmek gerçekten çok dokunaklı.

"Tekrar izole olmak istemiyoruz. İkimiz de bunu istemiyoruz. Bu yüzden kesinlikle çok sık geleceğiz."

Söyleyecek başka bir şey yok gibi görünüyor ve eşyalarım da toplanmış durumda. Faith ve Anna'ya sarılıyorum ve ikisi de benimle n verandaya kadar yürüyorlar.

Cal kamyonetini çekti. Motosikletimi ve tavuklarımızın bulunduğu kasaları arkasına aldı ve eşyalarımı benden almak için merdivenlerden yukarı ıktı.

Vedalaşıyoruz ve o bizi bildik yoldan kapıya doğru götürürken beklenmedik bir şekilde duygulanıyorum. Jackson orada ve biz el sallayıp yanından geçerken dostça bir selam veriyor.

Cal bizi çiftliğin görüş alanından çıkana kadar götürüyor ve sonra kenara çekip kamyonu park ediyor. "Hala yapmak istiyor musun

Bu mu bebeğim?"

"Evet! Söz . Söz veriyorum. Kesinlikle hiçbir tereddütüm yok. Sadece... bilmiyorum... sanırım hepsini özleyeceğim."

Yüzümü avuçlamak için uzandı. "Ne zaman onları görmeye geleceğiz. İkimiz baş başa kalmayacağız. Bu sefer olmaz. Bunu ben de istemiyorum."

"İstemediğini biliyorum."

"Ve eğer beğenmediğimize karar verirsek -ya da sadece birimiz istediğimiz zaman buraya geri dönebiliriz. Jackson'la konuştum. Her zaman kapısının açık olduğunu söyledi."

"Biliyorum. Faith de bana aynı şeyi söyledi."

Cal yüzümü arıyor. "Yani eve gitmeye hazır mıyız?"

"Evet. İyiyiz. Benim de istediğim tam olarak bu."

Beni usulca öpebilmek için sonuna kadar eğiliyor. ", bebeğim. O zaman eve gidelim."

EPILOG

BEŞ AY SONRA

ELİMİ PIKABIN KABİNİNİN ÜSTÜNE KOYMAK İÇİN UZANDIM.

kendimi yoldaki tümseklere karşı desteklemek için. Mack çok hızlı sürmüyor ama yıllar geçtikçe yollar giderek daha da kötüleşiyor. Bu yol o kadar çukurlarla dolu ki sonunda Mack yoldan sapıyor ve daha yumuşak bir sürüş sağladığı için yandaki otların ve çimenlerin üzerinde sürüyor.

Şu anda Kentucky'deki bölgemize geri döndük, ancak bir yeniden yerleştirme gezisine eşlik etmekten döndüğümüz bu sabahtan beri yoldayız. Tüm bu yol boyunca, eski bisikletli bir grup dışında yolda başka araç görmedik. Bazı yürüyüşçüler vardı ama onun dışında yollar neredeyse bomboştu.

Mevcut yakıt neredeyse tükendi. New Haven ve sığınak topluluğu gibi bizim yerimizde de hala rezervlerimiz var. Ancak çoğu kasaba ve yerleşim yerinde araçlara yakıt sağlayacak hiçbir şey yok.

Bir yıl sonra muhtemelen biz de olmayacağız.

Bu da dünyanın sonu değil çünkü eski yolların çoğu zaten geçit vermez durumda.

Omzumun üzerinden, pikabın arkasında benimle birlikte olan Cal'a bakıyorum. Fazladan benzin harcamak istemediğimizden, seyahat ederken çevreyi korumak için motosikleti kullanmayı bıraktık.

Benzinimiz bittiğinde Cal ve ben dağdan inmek zorunda kalabiliriz ama bu başka bir günün kararı.

Belki şansımız yaver gider ve o zamana kadar bir yerlerde bir stok buluruz.

Cal, başını bile çevirmeden içimdeki kararlılığı fark etmiş olacak ki, "Hadi otur," dedi. "Burada iyiyiz."

Etrafta dolanmaktan yorulduğum için dediğini yapıyorum. Uzun bir üç gün oldu ve yorgunum. Eve gittiğime memnun olacağım.

Cal hâlâ ayakta, bacaklarını daha dengeli durması için iyice açmış. Gözleri sürekli etrafımızı tarıyor, tehdit arıyor.

Bir yıldan uzun bir süre önce sığınağı kuşatan Kurt Sürülerini alt ettiğimizden beri bu bölgede düşmanla karşılaşmadık. Bu her zaman bir olasılık olsa da ve gardımızı çok fazla düşürmek aptallık olur, temelde burada güvendeyiz. Ama tehdit aramak Cal'ın ikinci doğası. Duracak gibi de görünmüyor.

Onu izlerken oldukça içten gülümsüyorum. Artık neredeyse kış geldi ve hava serin, ama sırtında hâlâ tişörtünü terlettiği yerden kalan nemli bir leke var. Kot pantolonunun emekliye ayrılması gerekiyor. Oturduğum yerden iki farklı delik görebiliyorum ve bel bandı o kadar yıpranmış ve esnemiş ki kalçalarının üzerinde zar zor tutabiliyor. Saçını ve sakalını düzeltmenin zamanı geldi. Kahverenginin içinde geçen yıla göre daha belirgin bir gri dağılımı var ama bu onu bazı erkeklerde olduğu gibi seçkin göstermiyor.

Bu onu her zamankinden daha sert gösteriyor.

"Orada dikkatin dağılıyor mu bebeğim?"

Şaşkın bir atıyorum. "Tabii ki hayır." "Sanki bana gibi hissediyorum."

"Neden sana bakmak isteyeyim ki?"

Bana sıcak, konuşan bir bakış fırlatıyor. "Kendini beğenmişlik yapma. O kadar da seksi değilsin."

Bir kahkaha atarak çevremizi taramaya geri dönüyor ve ben de kendimi iyi olmaya ve arkamı dönmeye zorluyorum, böylece ben de nöbet tutuyorum.

Sığınağa ulaşana kadar kalan on beş dakika boyunca ortalık sessiz.

Geçtiğimiz yıl içinde kayda değer miktarda çalışma yaptılar. Artık arkasında yeraltı sığınağının girişini çevreleyen evler ve topluluk binalarından oluşan bir köy olan bir duvarları var. Ayrıca genişleyen bir çiftlikleri de var. New Haven kadar üretken olmaları biraz zaman alacak ama ilerleme kaydediyorlar

Kapıdan içeri giriyoruz ve Mack doğruca eski sığınak garajına gidiyor. Köyün dar sokaklarında araçların geçmesine izin verilmiyor, bu yüzden gidebileceği tek yer burası.

Cal kamyonetin kasasından inmeme yardım ederken sırtarak iniyor. "Bir süre burada mı kalacaksınız?"

Bazen yapıyoruz. Tatil gibi geliyor çünkü sığınakta sıcak duşları, sinema salonları ve havuzları var. Bir süre, suyu arıtmak için kullandıkları kimyasallar bittiğinde havuzu kapatmak zorunda kalacaklarını düşündüler, ancak daha sonra Mack ve Grant terk edilmiş bir otelde büyük bir stok buldular, bu yüzden şimdilik hala kullanılıyor.

Ancak Cal eve dönmek için sabırsızlanıyor, bu yüzden insanlara merhaba der demez doğruca oraya gidiyoruz ve kendi kamyonu.

"Bu sefer değil," diyorum. "Geri dönmeye hazırız."

"Benimle bu yolculuğa çıktığın için teşekkürler." Mack Cal'in sırtına vuruyor ve bana kocaman sarılıyor. "Az önce ne düşünüyordum biliyor musun? Gerçekten neyi bulmamız gerektiğini?"

"Bu da ne?" Burada gayet iyi durumda olduğumuzu düşünüyordum. Gelişen topluluklar oluşturduk ve birbirimize bakabiliyoruz. Bu yüzden onun ne düşündüğünü merak ediyorum.

"İnekler. Anlaşmadan sonraki ikinci yıldan beri tek bir tane bile görmedim. Ama hala bir yerlerde olmalılar."

"Vay canına." Cal yanıma gelip bir kolunu bana doladığı için ona yaslanıyorum. "Evet. Bu çok iyi olurdu. Süt. Peynir. Tereyağı."

"Biftek," diye ekliyor Cal kuru bir sesle.

"Aynen öyle. Bunun üzerinde çalışmalıyız. Ülkenin ortalarına doğru bir yolculuğa çıkmak istiyordum. Orada neler olduğunu görmek. Ne kadar geliştiklerini görmek. Belki orada takas edebileceğimiz inekleri vardır." Mack duraklar. "Ben gidersem, siz de benimle gelmek ister misiniz?"

Cal'a bakıyorum ve cevabı gözlerinden okuyorum. "Elbette. Çok isteriz. Büyük bir grup mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Daha küçük gruplar radardan uzak kalmayı daha iyi başaracaktır. O tarafta neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz, bu yüzden tehdit gibi görünmek istemeyiz. Ama ne yaptığını bilen insanlarla gitmek istiyorum, yani siz ikiniz benim ilk tercihim olursunuz. Anna, eğer bu yolculuğa çıkarsam onun da gelmek istediğini söyledi, bu yüzden muhtemelen sadece dördümüz olacağız."

"Kulağa harika geliyor. Ne zaman gidersen bizi de say." Garajın karşısından gelen dostça bir ses duyduğumda gülümsüyorum.

"Hey! Geri döndün! Sana bunu vermeden gitmeni istemedim!" Bu Olivia. Uzun boylu, sarışın, şaşırtıcı derecede güzel ve gözle görülür şekilde hamile. Kavuna benzeyen bir sepet taşıyor.

Ona yetişen, çatık kaşlı, mavi gözlü Grant. "Ne diye o ağır şeyi taşımaya çalışıyorsun ki?" diye homurdanarak sepeti ondan alıyor ve elindeki çantayla hokkabazlık yapıyor.

Gülüyor ve yuvarlak belini ovuşturarak yüzünü ona çeviriyor. "Ona kalsa yastıktan daha ağır bir şey taşımama izin vermezdi. Her neyse, bu yıl alt kattaki hidroponik bahçemizde gerçekten iyi büyüyorlar, bu yüzden biraz isteyebileceğini düşündüm."

Küçük karpuz ve kavunlardan oluşan sepeti ve taze domates torbasını görünce heyecanla kendime sarılıyorum. "Harika görünüyorlar! Teşekkür ederim!"

Cal ürünleri Grant'ten alıyor. Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra ürünlerimizi almaya gidiyoruz.

Bir buçuk saat sonra, çakıllı araba yolumuza dönüyoruz. Evimize.

"İyi misin?" Cal'a bakmak için dönerek soruyorum. Dönüş yolculuğu boyunca alışılmadık derecede sessizdi, ama özellikle şimdi sadece ikimiz olduğumuzda bu daha da belirginleşiyor. Başkalarının yanında asla çok konuşan biri değildir ama benim yanımdayken genellikle bu kadar sessiz değildir.

Kulübeye ulaştığında, kamyonu park etti. Bana gülümsemek için döndü. "Ben iyiyim."

Ona inanıyorum. Gözleri yumuşak, sevgi dolu ve açık. "Sadece sessizdin."

"Evet. Aklımda birkaç şey var." "Ne gibi?"

Ben seyahat çantamızı alırken o da kamyondan inip arkadan ürünleri alıyor.

"Ne gibi, Cal?" Onu içeri kadar takip ederken kaşlarımı çatarak soruyorum.

Kavun ve domatesleri mutfak tezgahına bırakıp bana doğru döndü. Garip, titretek bir nefes aldı.

"Cal, beni korkutuyorsun." Kalp atışlarım hızlandı. Onu kendime yaklaştırmak için nafile bir çabayla gömleğinden bir avuç tutmak için yanına yaklaştım. Her zaman hareket edemeyecek kadar büyük olmuştur. "Oluyor?" "Kötü bir şey değil." Bir elini kot pantolonunun cebine soktu.

"Senin için bir şeyim var."

"Gerçekten mi?" Kısa süreli endişe patlamam çoktan yatıştı ve farklı bir telaş hissediyorum. Sevgi dolu bir heyecan. Bana her zaman küçük hediyeler buluyor ve ben her birine bayılıyorum. "Mack'le dün birkaç saatliğine ortadan kaybolmanızın nedeni bu mu?"

"Evet." Elini açıyor. Kare kesimli elmas tektaşlı altın bir yüzük çıkarır.

Yüksek sesle nefes alıyorum, ağzımı kapatmak için elimi kaldırıyorum. Boğazını temizliyor. "İstiyor musun?"

Boğuk bir kıkırdamayla patladım.

"Bu bir evet mi?" Bana hızlı ve sıcak bir bakış fırlattı.

"Evet!" Yüzüğü elime alıp takmaya çalışıyorum ama o benden alıp parmağıma geçiriyor. Tam oturdu.

Sonra kendimi ona sarılmak için attım. O da bana sarılıyor, beni ayaklarımdan kaldırıp birkaç kez savuruyor.

Beni ve Derrick'i kurtarmak için dağdan indiği o geceden bu yana çok yol kat ettik.

Dünya artık bundan daha fazlası ve biz eve kadar geldik.

Yazarın notu: Cal ve Rachel hakkında eğlenceli, ek bir sahne yazdım ve 12-13 Ağustos hafta sonu bir ara bülten eki olarak göndereceğim. Bu bir sonsöz değil, daha çok Embers'ın 9. ve 10. bölümleri arasında geçen silinmiş bir sahne gibi. Bunu yeniden görebilmek için, hem Claire Kent hem de Noelle Adams haberleri için kullandığım haber [bültenime abone olduğunuzdan](#) emin olun. Bültene 13 Ağustos'tan sonra kaydolursanız, aboneliğinizi onayladıktan hemen sonra ekstra sahne size gönderilecektir.

Henüz okumadıysanız, [Son Işık](#) (bu dünyaya giriş romanı), [Haven](#) (Faith ve Jackson hakkında) ve [Prenses](#)'e (Olivia ve Grant hakkında) göz attığınızdan emin olun. Bu serinin bir sonraki kitabı [Hero](#) (Mack ve Anna hakkında). Aralık ayında çıkacak.

CLAIRE KENT HAKKINDA

Claire on iki yaşından beri aşk romanları yazıyor. Birkaç yıl üniversite düzeyinde İngilizce öğretmenliği yaptıktan sonra, iki farklı takma adla tam zamanlı olarak yazmaya başladı. Virginia'da yaşamaktadır.

İlk kitapları sıcak ve gerçek duygularla dolu seksi çağdaş romanlardı, ancak Hold serisi ile bilim kurgu romantizmine geçiş yaptı. şu anki kitapları, küresel bir felaketin ardından yakın gelecekte geçen buharlı kıyamet sonrası romanıdır. Yeni kaotik bir dünyada hayatta kalmaya çalışan ve güçlü, huysuz, suskun erkeklere aşık olan akıllı, dirençli kadınlar yer alıyor.

Claire ayrıca Noelle Adams (noelle-adams.com) adıyla daha yumuşak çağdaş romanlar yazmaktadır ve ona ulaşmanın en iyi yolu Noelle Adams adresine (noelle.s.adams@gmail) e-posta göndermektir.

Ayrıca Noelle'i [Facebook](#)'ta takip edebilir veya Claire Kent kitaplarıyla ilgili güncellemeleri almak için [okuyucu grubuna](#) katılabilirsiniz. Daha fazla formasyon istiyorsanız, lütfen [web sitesine](#) göz atın.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.